Baze militare secrete în subteran ș

Scris de
Departamentul Zamolxe România (DZR)
pe vineri, 8 aprilie 2016**Publicat în:** Conspirații, Iluminați, Noua Ordine
Secrete

by

0
inDistribuiți

“Abia în anul 2013 Agenția Centrală de Informații (CIA) a admis, cu dif
faimoasei Zone 51 (http://nsarchive.gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB443/),
numeroase „controverse” încă de la sfârșitul anilor ’70.

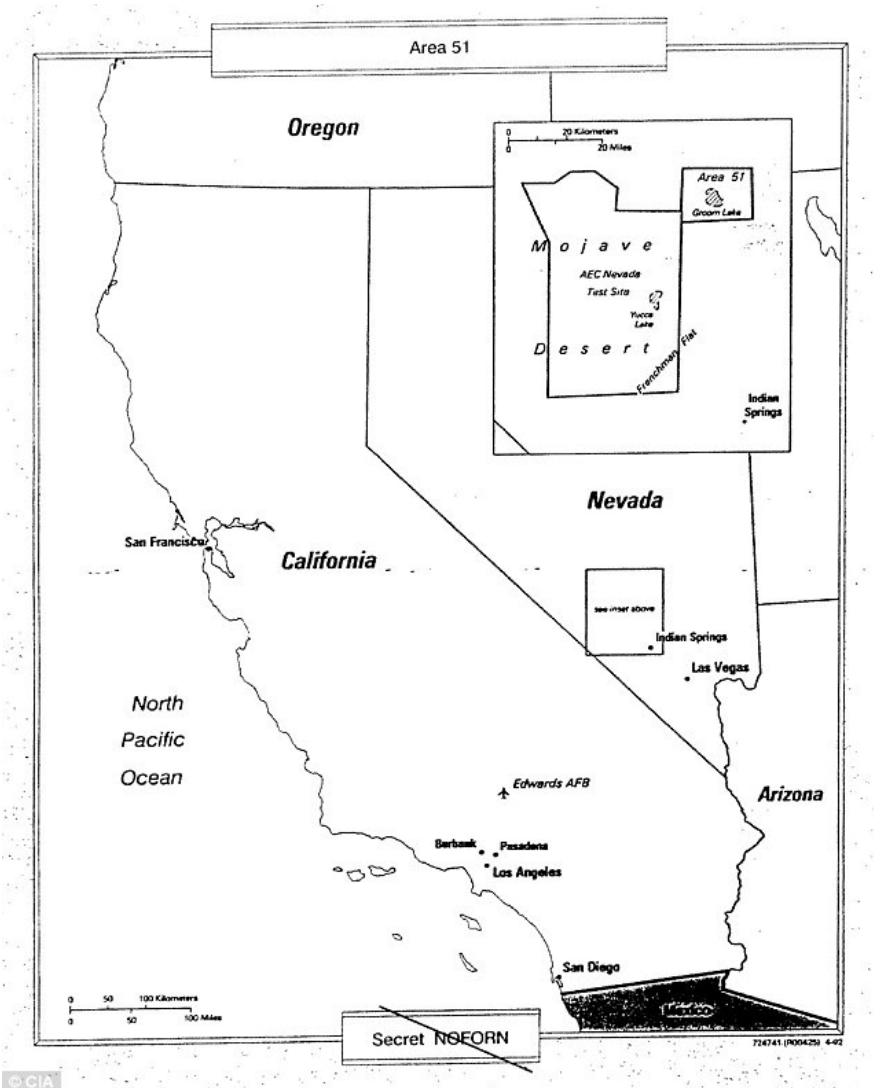

© CIA

Harta bazei secrete Zona 51/Groom Lake din deşertul Nevada (SUA), declasificată de CIA pentru prima dată în august, 2013

Deşi această bază militară secretă americană „nu a existat” înainte ca CIA să facă declaraţia de presă oficială, totuşi era evident că în acea zonă din deşertul Nevada se petreceau lucruri pe care Forţele Aeriene ale SUA doreau să le ţină în cel mai mare secret.

Totul a început în anul 1974, odată cu fotografia luată de cei patru astronauţi ai misiunii Skylab (un program de cercetare a spaţiului cosmic din apropierea Pământului, susţinut de NASA), care din greşeală a fost publicată în presă. Fotografia înfăţişa cu claritate existenţa unei baze secrete în regiunea Groom Lake (fundul unui lac secat din deşertul Nevada).

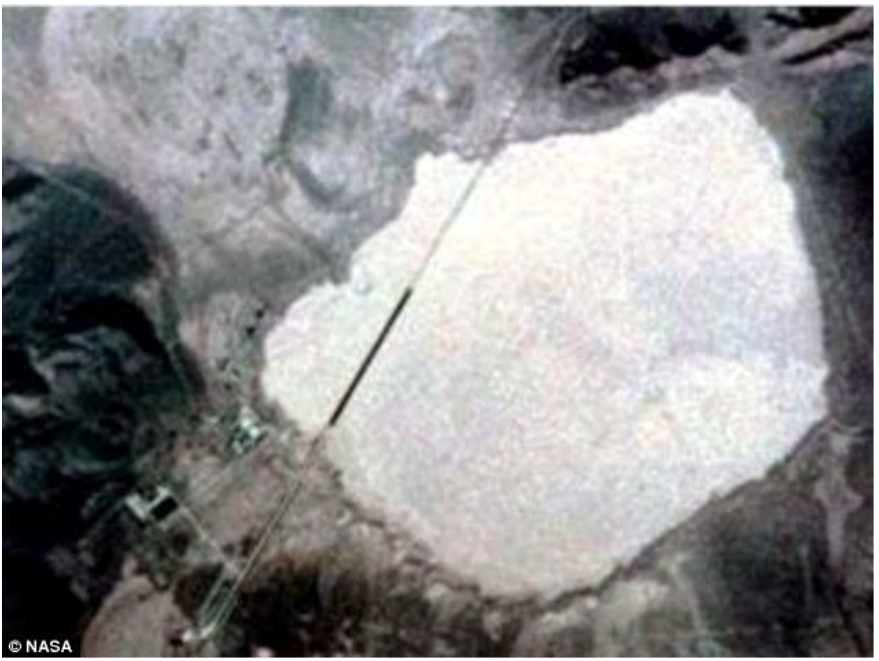

Fotografia bazei secrete din Zona 51, care a declanşat „furtuna” discuţiilor pe tema securităţii naţionale în SUA, începând cu anul 1974

Conform unei înţelegeri pe termen lung între NASA şi comunitatea Serviciilor Secrete americane, în frunte cu CIA, se stabilise că orice fotografie care era luată din spaţiu să nu fie oferită mass-media decât după ce în prealabil ea a fost examinată şi verificată de National Photographic Interpretation Center, o instituţie de securitate americană, specializată în analiza grafică şi cea video.

Panica ce a fost creată atunci la nivel înalt diplomatic a tulburat mult apele la Washington. În acea perioadă, directorul CIA era William Colby, care a adresat o interpelare scrisă mai multor membri (numele lor a rămas secret și în zilele noastre) ce aveau acces la același nivel de securitate ca și el. Colby a subliniat că Zona 51/Groom Lake constituia un secret la cel mai înalt nivel pentru SUA, fiind singura zonă care nu trebuia fotografiată. Aceasta confirmă faptul că CIA considera acea regiune ca fiind singura de pe Pământ, prea „delicată" pentru a fi fotografiată din spațiu.

Măsurile extraordinare de securitate în legătură cu acea zonă aveau un sens foarte clar, chiar dacă el nu era specificat. Instituțiile secrete americane care erau implicate în activitățile de spionaj și contrainformații știau, de pildă, că pe lângă testarea unor tipuri foarte speciale de avioane-spion, în cadrul bazei din deșertul Nevada se realizau mult mai multe proiecte și studii decât atât.

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
UNITED STATES OF AMERICA

Într-adevăr, această bază militară secretă a fost în anii ’60 și ’70 teatrul operațiunilor de testare a unor avioane militare de înaltă tehnologie, având în principal funcția de avioane-spion. Acum se știe că la Groom Lake a fost testat tipul de avion-spion U-2, de la care Zona 51 a devenit cunoscută ca fiind o bază foarte secretă, deoarece la ea nu se putea avea acces decât cu un nivel de securitate foarte înalt.

Avionul U-2 a marcat „începuturile” bazei militare secrete din Zona 51

A urmat legendarul avion A-12, denumit „Arhanghelul”, un prototip atât de secret, încât nici măcar în prezent nu sunt cunoscute datele despre capacităţile sale, funcţiile pe care le avea şi nici motivul real pentru care el s-a prăbuşit în unul dintre zborurile de încercare la care a fost supus, în anul 1963. Există doar câteva fotografii care au fost date publicităţii, în care se poate observa convoiul ce transporta elementele acestui avion spre baza din Zona 51, unde el urma să fie asamblat în vederea realizării testelor şi zborurilor de încercare.

Transportul subansamblelor avionului A-12 spre baza secretă din Zona 51

Mai jos este singura fotografie a „Arhanghelului”, realizată în timpul testelor:

Avionul-spion A-12, denumit și „Arhanghelul”

Specialistul în istoria CIA, David Robarge, nu a putut oferi niciun detaliu legat de prăbușirea avionului și nici despre operațiunea de acoperire care a urmat: *„Tot ceea ce pot să vă spun este că nu știu nimic despre felul în care acest incident, ori altele de aceeaşi factură, sunt gestionate [de oficialități]”*.

Locul în care s-a prăbuşit avionul-spion A-12.
Fotografie pusă la dispoziţie de CIA la aproape 50 de ani de la incident

Fotografie rară, ce surprinde colectarea rămăşiţelor avionului prăbuşit.
Aripile şi fuselajul au fost tăiate în bucăţi mai mici, iar restul pieselor au fost împachetate în cutii separate

Nici Peter Merlin, care a documentat istoricul misiunilor aerospaţiale şi care a vizitat şi cercetat zona prăbuşirii prototipului A-12, nu poate înţelege decât o parte din întreaga „afacere” a acoperirii urmelor, pusă la cale de Forţele Aeriene şi de Serviciile Secrete americane.

Avionul A-12 a fost precursorul celebrului avion-spion american SR71-Blackbird, care la rândul lui s-a dezvoltat în prototipul Have Blue.

Prototipul Have Blue

Acesta a fost avionul care a condus la faimosul F117-Nighthawk, un aparat de zbor „invizibil” pentru radare, îndelung testat în Zona 51.

Avionul „invizibil” (stealth) F117-Nighthawk

Bineînțeles, nimeni nu știa nimic despre aceste tipuri foarte sofisticate de avioane și despre testele care erau făcute în Zona 51. Această „practică” a fost însă continuată pe parcursul anilor, chiar până spre sfârșitul mileniului. Să amintim, de pildă, cazul loviturii dată de americani Libiei, în anul 1986. În acel incident SUA a folosit, printre altele, și câteva avioane de bombardament F-111; acel tip de avion de atac era operațional încă din 1967, însă despre existența lui nu s-a știut nimic la nivel public timp de aproape 20 de ani.

Până la publicarea fotografiei „buclucașe”, care dovedea existența bazei secrete din Zona 51, nici populația țării și nici măcar guvernul SUA, incluzând Președintele, nu știau că aceasta exista cu adevărat. După scandalul uriaș care a urmat, agențiile de informații ale SUA au trecut la o revizuire integrală a evenimentelor de această natură, în scopul de a vedea cum anume să le gestioneze pe viitor într-un mod mai eficient.

Problema a fost prezentată și analizată în revista The Space Review (http://www.thespacereview.com/article/531/1/), care citează o sursă anonimă din cadrul CIA: *„De fapt, nu a existat nicio înțelegere între agenții. Departamentul Apărării a considerat că totul trebuie ținut secret față de cunoașterea publică. Pe de altă parte, NASA și, într-o anumită măsură, Departamentul de Stat, a susținut poziția prin care informația să fie dată publicității.”*

Fotografia Zonei 51 a născut, cum era de așteptat, tensiuni majore între agențiile civile guvernamentale și cele militare ale SUA. William Colby, directorul CIA la acea vreme, nu era prea convins de necesitatea păstrării secretului în ceea ce privește imaginea din spațiu, care înfățișa baza secretă de la Groom Lake.

William Colby, directorul CIA (1973-1976)

Pe bună dreptate, el a spus că rușii (pe atunci, URSS) aveau oricum toate informațiile în această privință din fotografiile obținute cu propriii lor sateliți. Dar, mai apoi, el a întrebat în mod insidios: *„Dacă toată această chestiune este recunoscută în mod deschis, atunci n-am putea*

spune că treburile secrete ale Forţelor Aeriene, care se desfăşoară acolo [în Zona 51, n.n.], s-au cam încheiat?”

Tocmai de aceea, pentru ca acele „treburi” să nu se încheie prin dezvăluiri publice deschise, s-a luat decizia blocării oricărei informaţii despre Zona 51, a discreditării „surselor” şi a cenzurii imaginii din spaţiu obținută în timpul misiunii Skylab, care nu a mai fost publicată după aceea.

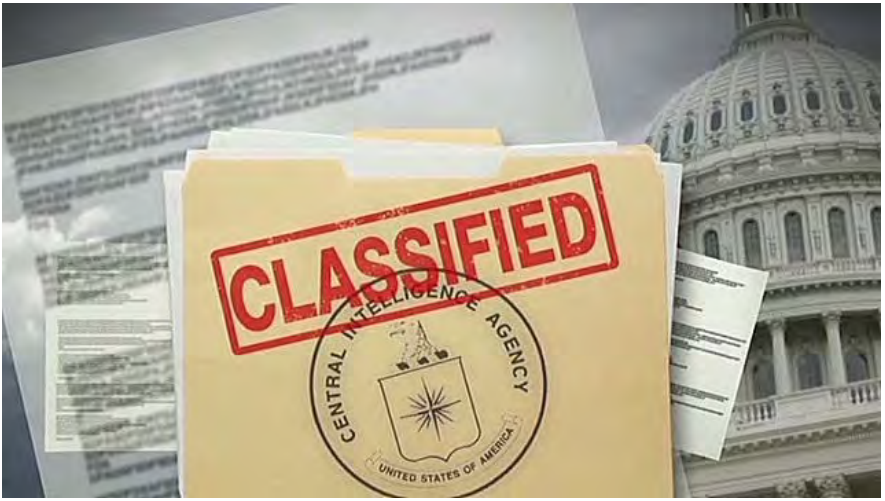

Abia la data de 16 august 2013, ca urmare a cererii formulată încă din anul 2005 de FOIA (Freedom of Information Act – o lege americană care permite accesul la informație, ce poate fi obținută de la Guvernul Federal al SUA), CIA a admis în mod public existenţa facilităţii militare secrete din Zona 51.

Astfel, Arhiva Naţională a Securităţii din America a pus la dispoziţia publicului peste 60 de fişiere despre acest subiect. Pentru detalii despre aceste fişiere care au fost dezvăluite se poate consulta link-ul:

http://nsarchive.gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB443/

Documentele declasificate includ istoria bazei din Zona 51, precum şi a ţelurilor pe care ea şi le-a propus. Putem însă bănui că informaţiile oferite au fost „periate" cu atenţie înainte de a fi date publicităţii. Suspiciunile noastre provin din declaraţiile unor foşti *insider*-i, adică ale unor persoane care au lucrat efectiv în cadrul acelei baze secrete la proiecte uluitoare, implicând studiul unor nave extraterestre eşuate, sisteme de propulsie inimaginabile pentru cunoştinţele ştiinţei contemporane oficiale, tehnologii foarte avansate de natură extraterestră şi chiar cercetarea în acea locaţie a unor fiinţe extraterestre sau a corpurilor lor decedate.

Sigur, din reflex se poate argumenta că toate acestea sunt „povești” și „fantezii”, dar oare nu așa s-a spus și până la declarația oficială a CIA despre existența bazei secrete din Zona 51? Nu la fel au fost negate și discreditate toate informațiile și detaliile oferite în legătură cu existența acestei baze, până când CIA a recunoscut public adevărul? Poate că celebra frază rostită de fostul președinte american, Ronald Reagan, într-o conversație pe care a avut-o cu regizorul Steven Spielberg la Casa Albă, este în măsură să adauge un plus de credibilitate acestui subiect care încă este foarte delicat pentru percepția omenirii: „*Știi… în această cameră nu există șase persoane care cunosc cât de adevărată este toată această poveste.*”

Ronald Reagan (stanga) și Steven Spielberg la Casa Alba,
Washington DC, 1982

Ronald Reagan a rostit această frază la data de 27 iunie 1982, după vizionarea filmului *E.T.–The Extraterrestrial* regizat de Spielberg, film care s-a dovedit a fi un succes uriaș atât la box-office, cât și în conștiințele oamenilor.

E.T.
THE
EXTRA-TERRESTRIAL

De fapt, cel mai presant subiect în legătură cu baza secretă din Zona 51 din deşertul Nevada este dacă Forţele Aeriene ale SUA studiază şi folosesc acolo doar tehnologie pământeană sau şi tehnologie extraterestră. În această privinţă CIA nu a făcut nicio precizare, nici într-un sens, nici în celălalt.

Totuşi, un alt preşedinte al Americii (Barack Obama) a lăsat şi el să se înţeleagă adevărul despre existenţa fiinţelor extraterestre şi a interacţiunii lor cu pământenii. În cadrul unei întâlniri de imagine cu familia celebrului actor Will Smith, care a avut loc de asemenea la Casa Albă, Obama a avut o discuţie cu Jaden Smith (fiul actorului) despre fiinţele extraterestre.

Jaden Smith

Într-un scurt interviu pe care l-a oferit mai apoi revistei *Wonderland* (http://www.wonderlandmagazine.com/2013/04/here-comes-the-son-jaden-smith/), Jaden Smith relatează despre acele momente: *„Am vorbit cu președintele Obama despre extratereștri. El mi-a spus că nici nu poate să confirme, dar nici să nege existența acestora, ceea ce înseamnă că toată chestiunea este de fapt reală. Dacă oamenii își imaginează că noi suntem singurele ființe care trăim în acest Univers, atunci înseamnă că ceva nu e în regulă cu ei.*"

Nu doar preşedinţii americani au avut ceva de spus în legătură cu civilizaţiile extraterestre, ci şi alţi lideri ai unor mari puteri ale lumii. De exemplu, preşedintele URSS, Mihail Gorbaciov, a afirmat într-o cuvântare susţinută la data de 4 mai 1990, în cadrul organizaţiei Tinereţea Sovietică: *„Fenomenul OZN chiar există şi el trebuie tratat cu seriozitate.*"

Mihail Gorbaciov

Pe lângă testele pe diferite tipuri de avioane-spion, ce au fost realizate în cadrul bazei secrete Zona 51, în cadrul bazei se testau de asemenea tehnologii de avangardă, cum ar fi dispozitivele de propulsie umană sau cele antigravitaţionale.

Însă activitățile cele mai secrete și mai interesante au vizat așa-numita inginerie reversă, prin care s-a urmărit „copierea” tehnologiei extraterestre, ce era studiată pe baza OZN-urilor prăbușite și apoi recuperate de armata SUA.

Așa după cum spuneam, au existat mai multe persoane care au dat declarații de-a lungul timpului, despre ceea ce avea loc în realitate în cadrul bazei din Zona 51. Poate cel mai cunoscut caz este cel al lui Bob Lazar, care spre sfârșitul anilor ’80 a fost angajat și a lucrat mai mult de 12 luni în cadrul unei facilități militare foarte secrete, numită S4, ce face parte din sau se află chiar la marginea Zonei 51.

Nivelul S4 al bazei secrete din Zona 51

Bob Lazar este expert în electronică și în IT.

În cadrul bazei S4, misiunea lui a fost aceea de a studia tehnologia de propulsie a unor nave extraterestre, pentru a face o evaluare generală asupra unor puncte esenţiale: 1. cum pot fiinţele umane să piloteze acele nave; 2. cum ar putea fi ele construite pe Pământ, pornind de la nivelul înţelegerii şi tehnologiei care exista atunci.

Lazar a afirmat în interviul pe care l-a dat în anul 1989 (https://www.youtube.com/watch?v=3VWmNm6J09M) că a studiat 9 tipuri distincte de nave extraterestre în cadrul bazei S4. Toate acele tipuri funcţionau pe baza aceluiaşi element chimic, pe care el l-a numit atunci *Elementul 115*. La vremea respectivă Bob Lazar a fost ridiculizat de savanţi, pentru că atunci ştiinţa nu avea nicio idee despre acest element din Tabelul periodic.

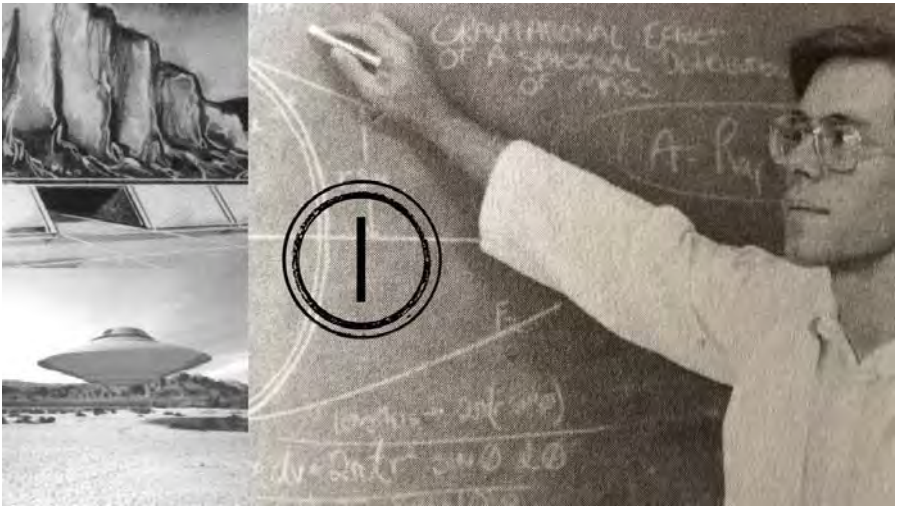

Bob Lazar explicând felul în care navele extraterestre sunt propulsate de „Elementul 115”

El a spus că navele aveau capacităţi fizice extraordinare: puteau să curbeze continuumul spaţio-temporal, se puteau teleporta şi puteau călători în timp. Savantul a afirmat de asemenea că interiorul acelor tipuri de nave era foarte mic: în el nu putea să încapă decât un copil pentru a le pilota. Coroborat însă cu ceea ce se ştie deja despre caracteristicile fiziologice ale „micilor cenuşii”, putem înţelege că acele nave probabil erau pilotate chiar de aceştia.

Lazar a mai precizat un aspect foarte interesant de natură tehnologică: el a spus că navele respective nu aveau „părţi” ori subansamble, ci păreau a fi realizate „dintr-o singură bucată”, ca şi cum ar fi fost turnate într-o matriţă. În plus, materialul din care ele erau alcătuite nu exista pe pământ şi, după cât se pare, nici acum nu există.

În mod sugestiv şi sprijinind potenţial afirmaţiile lui Bob Lazar, elementul 115 din Tabelul Periodic a fost descoperit pe 28 august 2013. Informaţiile oferite de Lazar căpătaseră deja mai multă credibilitate încă din anul 2003, când o echipă de cercetători ruşi a reuşit să creeze pentru un timp scurt acest element, însă abia în 2015 el a fost confirmat în mod oficial de Uniunea Internaţională de Chimie Pură şi Aplicată (IUPAC), unicul for şi autoritate ştiinţifică din lume, care elaborează standarde pentru nomenclatura substanţelor organice sau anorganice. Noi am prezentat un articol referitor la această realizare ştiinţifică (ce implică de asemenea încă trei elemente supergrele din Tabelul lui Mendeleev) în luna februarie 2016 (http://www.edituradaksha.ro/articles/view/populatie-crescuta-in-tabelul-lui-mendeleev-4-noi-elemente-supergrele-a284).

Imediat după descoperirea elementului 115, National Geographic a publicat un articol în care se spunea că „*un element extrem de greu tocmai a fost confirmat de oamenii de ştiinţă din Suedia*”. Tot atunci, site-ul openminds.tv (http://www.openminds.tv/) – specializat în ştiri referitoare la domeniul OZN – a remarcat faptul că descoperirea are loc după 23 de ani de la afirmaţiile lui Bob Lazar: „*Elementul 115 a primit atenţie în anul 1989, atunci când Bob Lazar a afirmat că navele extraterestre pe care el le-a studiat în interiorul bazei S4, ce aparţine de Zona 51, erau propulsate de acest element.*”

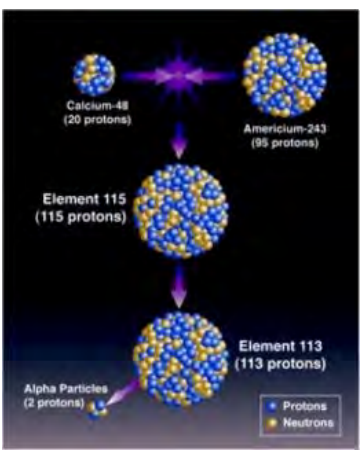

Totuşi, „versiunea” ştiinţifică a elementului 115 (denumit provizoriu Ununpentium) diferă de ceea ce Bob Lazar a afirmat despre el, întrucât acest element – care este foarte radioactiv – se dezintegrează într-un timp extrem de scurt; de pildă, cel mai stabil izotop al său (ununpentium-289) are timpul de înjumătăţire de doar 220 de milisecunde.

În anul 2014, înainte ca Ununpentium să fie recunoscut în mod oficial de IUPAC, George Knapp i-a luat un interviu lui Bob Lazar, la 25 de ani de la primul său interviu, cel din 1989. Subiectul principal al discuției a fost „Elementul 115”. Lazar a ignorat descoperirile de până atunci în legătură cu acest element chimic, exprimându-și speranța că savanții vor reuși în cele din urmă să descopere un izotop al acestui element, care să corespundă descrierii pe care el a făcut-o în legătură cu cercetările din baza S4. Lazar: „*Au obținut doar câțiva atomi. Vom vedea ce alți izotopi vor mai rezulta. Unul dintre ei – sau chiar mai mulți – va fi stabil și va avea exact proprietățile despre care am vorbit.*” (https://www.youtube.com/watch?v=gsU3A9SFen4)

Un alt caz remarcabil îl reprezintă mărturia făcută „pe patul de moarte” de un fost angajat al CIA, care vorbește cu toată convingerea despre faptul că între omenire și anumite rase extraterestre există niște acorduri de colaborare. Declarația acelei persoane (al cărui nume nu este totuși dezvăluit, din rațiuni de securitate a familiei sale) a fost filmată la data de 5 martie 2013, de către reputatul ufolog și cercetător Richard Dolan.

Richard Dolan, în timpul interviului cu informatorul X

Informatorul mărturisește că a fost angajat de tânăr de către CIA și că în anii ’50 l-a însoțit pe președintele Eisenhower și pe superiorul său din CIA în Zona 51. În urma amenințării unei invazii extraterestre iminente, președintelui SUA i-a fost permis accesul în Zona 51, pentru a se media astfel o întâlnire între el și reprezentanții civilizației extraterestre a micilor cenușii.

Dwight „Ike” Eisenhower, președintele SUA între 1953 și 1961

Fostul angajat al CIA povesteşte că acolo a putut urmări demonstraţiile şi experimentele cu tehnologie extraterestră antigravitaţională şi că tot atunci a întâlnit personal o fiinţă extraterestră mică de statură, având o culoare cenuşie (un „mic cenuşiu”). Declaraţia lui este analizată pe site-ul de investigaţie http://www.openminds.tv/, care se referă la muribund ca fiind „Anonimul”.

„Anonimul”, fost angajat al CIA, în timpul depoziţiei sale

Acesta descrie că a văzut mai multe tipuri de nave extraterestre care au fost recuperate după prăbuşire, incluzând nava recuperată la Roswell în 1947. Apoi el şi superiorul său din CIA au fost luaţi şi duşi în baza S4 – aflată pe direcţia sud-vest faţă de Zona 51 -, unde se aflau fiinţe extraterestre.

Înregistrarea discuţiei a fost făcută publică la data de 3 mai 2013, în cadrul evenimentului numit *Citizen Hearing on Disclosure*, ce a avut loc la National Press Club, în Washington DC. Ufologul şi scriitorul de succes Peter Robbins, care a asistat la acel eveniment, a declarat mai apoi pe contul său de Facebook că, dacă cele spuse de „Anonim” (ca fost angajat al CIA) se confirmă măcar într-o anumită măsură, atunci avem de a face probabil cu una dintre cele mai zguduitoare şi complete mărturii despre ce a însemnat de fapt baza secretă din Zona 51.

Peter Robbins

Există însă și sceptici, care resping mărturiile unor foşti lucrători din aceste baze, ca fiind false. Un exemplu în această direcţie este cazul lui Boyd Bushman, un fost inginer de renume care a lucrat mulți ani în cadrul companiei gigant Lockheed Martin din SUA. Bushman a dat un interviu inginerului aeronautic independent Mark Q. Patterson, cu puțin timp înainte de a muri la vârsta de 78 de ani (în luna august, 2014). În cadrul interviului el a prezentat anumite „fotografii-document”, a vorbit despre călătorii pe care navele extraterestre le realizează cu viteze mai mari decât viteza luminii, despre experimente ce implică antigravitația și despre ființe aparținând unor rase extraterestre (două tipuri distincte), care se găseau în cadrul bazei din Zona 51, ființe cu care el a vorbit de mai multe ori.

Interviul a fost postat pe YouTube la data de 8 octombrie 2014 și poate fi urmărit aici:

https://www.youtube.com/watch?v=VA3HV_gfq80

Boyd Bushman este însă considerat un impostor de către site-ul Doubtful News (http://doubtfulnews.com/2014/10/sad-that-disclosure-of-obviously-fake-aliens-is-the-last-thing-you-do/), iar dovezile care încearcă să demonstreze falsul fotografiilor și alte elemente sunt detaliate aici: http://www.snopes.com/photos/odd/bushman.asp

Aceste dovezi implică în principal faptul că ființa extraterestră din fotografiile lui Bushman este asemănătoare cu o papușă din plastic ce înfățișează de asemenea un extraterestru.

https://www.youtube.com/watch?v=2FPQL9qoZ9I

Totuși, nu trebuie pierdut din vedere că cel care a postat acest video, John Hutchison (user: JohnofMars), a mai fost implicat în alte clipuri video corelate cu Bushman, deci o astfel de „coincidență" este cam stranie. Ca răspuns la acuzațiile că Bushman ar fi folosit niște păpuși din plastic pentru a spune că a întâlnit ființe extraterestre, au existat opinii cum că acele păpuși sunt de fapt reprezentări ale ființelor „originale" și nu invers. Scepticii nu pot demonstra că aceasta n-ar fi adevărat, dar nici Bushman nu prezintă alte dovezi mai concludente pentru a-și susține mărturiile.

Totuși, faptul că el a fost unul dintre inginerii proiectanți de marcă din cadrul consorțiului gigant Lockheed Martin aduce în discuție uluitoarele declarații făcute de directorul general al diviziei Lockheed Skunk Works din această companie americană, unde erau dezvoltate cele mai secrete aparate de zbor militare. Ben Rich a ocupat această funcție din 1975 până în 1991, fiind responsabil de proiectarea și realizarea celor mai performante tipuri de avioane militare americane (F117-Nighthawk, A-112 „Arhanghelul" etc); el este considerat „părintele avionului invizibil". Rich și-a scris memoriile în celebra sa carte „*Skunk Works: A Personal Memoir of My Years of Lockheed*".

Ben Rich, fostul director al companiei-contractor de stat Lockheed Martin

În cel puţin una dintre conferinţele pe care le-a susţinut de-a lungul timpului, Ben Rich a afirmat: „*Noi deja avem mijloacele pentru a călători printre stele, dar aceste tehnologii sunt blocate în aşa-numitele „proiecte negre” şi doar prin intervenţia lui Dumnezeu am putea spera ca ele să fie scoase vreodată la lumină, pentru a fi folosite de întreaga umanitate… Orice v-aţi putea imagina în această direcţie [din punct de vedere tehnologic (n.n.)], noi deja ştim cum să facem şi putem realiza.*”

Totuşi, acest citat nu a fost niciodată autentificat până în prezent. De pildă, cercetătorul Curt Collins analizează cu atenţie aceste afirmaţii şi prezintă rezultatul în două postări pe site-ul sau, Blue Blurry Lines (prima postare: http://www.blueblurrylines.com/2014/10/ben-rich-area-51-taking-et-home.html ; şi a doua postare: http://www.blueblurrylines.com/2014/10/lockheed-area-51-interceptors-john-lear.html). Pe de altă parte, Peter Merlin – la care ne-am referit mai sus în legătură cu prăbuşirea avionului A-12 în Zona 51 -, în activitatea sa de istoric al evenimentelor aviatice prezintă o analiză completă a celor spuse de Ben Rich într-o postare din revista online *Sunlite E-zine* (vol. 5 şi 6, pag.17), editată de Tim Printy. Pe scurt, concluzia este că fostului director al Lockheed Martin îi plăcea să facă unele glume pe seama extratereştrilor în timpul conferinţelor sale, pentru a-şi întreţine audienţa. Dar, după cum se ştie, în egală măsură am putea considera că în toate acestea este de asemenea ascuns şi un sâmbure de adevăr, dacă nu cumva chiar mai mulţi.

Revenind la cazul lui Boyd Bushman şi acuzaţiile de escrocherie care îi sunt aduse, opinia noastră este că asemănări există şi între un măgar şi un cal, dar asta nu înseamnă că ei sunt identici. În ceea ce îl priveşte pe Bushman, opiniile sunt împărţite, pentru că dovezile prezentate pot fi oricând atacate în diferite moduri, iar tendinţele psiho-mentale ale oamenilor sunt şi ele foarte diferite. Dar, dacă judecăm lucrurile doar din această perspectivă, înseamnă că singura variantă ce ar putea fi acceptată fără rezerve este aceea de a se organiza un „pelerinaj” continuu în cadrul bazei din Zona 51, ca la vizita unui muzeu, pentru ca oamenii să vadă toate acele „minuni” (incluzând fiinţele extraterestre) despre care vorbesc unii dintre foştii angajaţi ai bazei şi în acest fel să se convingă de faptul că nu este vorba despre nicio „escrocherie”. Ironia unei astfel de situaţii este evidentă.

O altă posibilitate ar fi aşa-numita „Dezvăluire totală”, care să fie făcută în mod oficial şi asumată în special de guvernul american. Chiar dacă există, după cum am văzut, anumiţi paşi în această direcţie, totuşi ei se opresc încă destul de departe de „zonele sensibile” ale subiectului. Probabil mai avem de aşteptat ceva timp până când factorii politici, dar mai ales deciziile cabalei

oculte, reprezentată printre alții de „complexul militar-industrial” (care controlează în totalitate problema extraterestră și implicațiile ei pe Pământ) vor fi în acord cu această dezvăluire la nivel mondial.

Programele secrete care sunt derulate în astfel de baze militare sunt numite Programe cu Acces Special (SAP) și ele sunt finanțate din așa-numitele „bugete negre”. Edward Snowden a revelat pentru prima dată existența acestor bugete ascunse (http://www.collective-evolution.com/2013/08/31/snowden-reveals-first-ever-public-disclosure-of-secret-black-budget-programs/) odată cu dezvăluirile pe care el le-a făcut. Prin urmare, dacă aceste bugete sunt „negre”, iar Administrația Prezidențială nici măcar nu știe de ele, înseamnă că și proiectele sau programele care sunt alimentate de ele sunt de asemenea „negre”. Fără îndoială, Zona 51, cu tot ceea ce a implicat ea, poate fi numită ca fiind un uriaș „black project”.

Baza în ea însăși este precum un aisberg: ceea ce se vede la suprafață este doar o mică parte; restul – conform cu declarațiile unora dintre cei care au lucrat în cadrul ei – reprezintă o etajare pe verticală în subteran. Cu alte cuvinte, Zona 51/Groom Lake a fost o bază militară ultrasecretă, subterană, pe mai multe niveluri, în care s-au derulat multe „proiecte negre" foarte importante. Totuși, despre facilitatea secretă numită S4 (care pare să fie o anexă a bazei principale din Zona 51), Bob Lazar spune că nu ar fi extinsă în subteran sau, cel puțin, el nu a lucrat în cadrul acelor niveluri subterane.

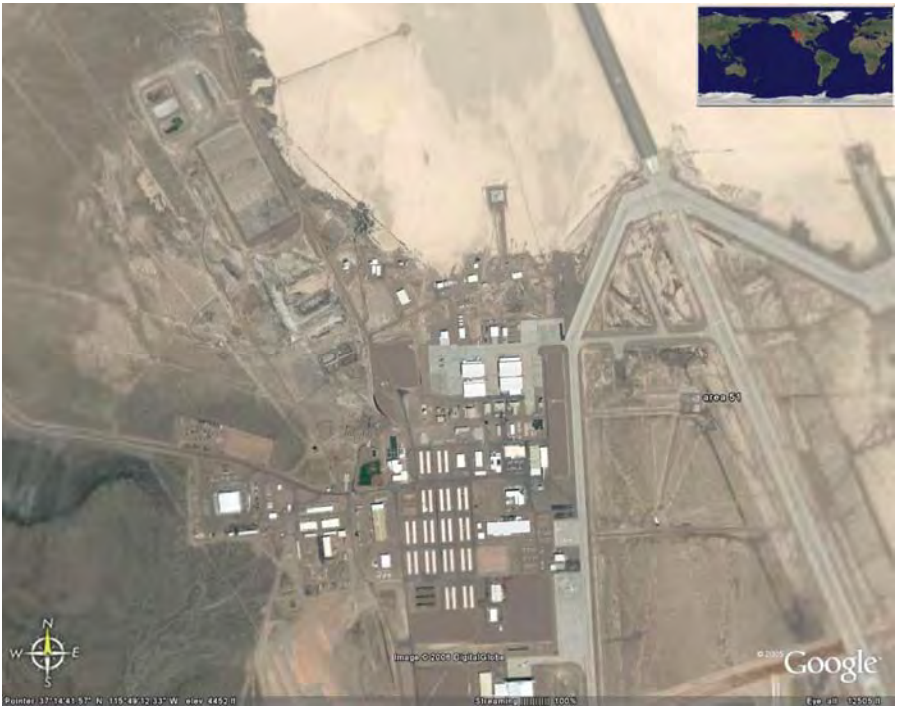

Astfel de programe militare de cercetare şi testare nu există în mod oficial şi public, *dar de fapt ele sunt o realitate*. Unele dintre ele sunt numite chiar „deep black programs", adică „programe foarte negre"; prin aceasta se dorește să se exprime secretul absolut care trebuie să le învăluie. Totuşi, prin anumite „supape" unele informaţii au răzbătut până la urechile unor politicieni, care intrigaţi au cerut lămuriri suplimentare; în cea mai mare parte, ei nu au obţinut clarificările solicitate. Raportul din cadrul Senatului American, din 1997 (în timpul Administraţiei Clinton) descrie aceste „programe negre" ca fiind „*atât de delicate, încât ele se sustrag cererilor standard de investigare, pe care le-ar putea solicita Congresul*", aşa cum reiese din aceleaşi dezvăluiri făcute de Snowden prin intermediul fişierelor secrete pe care el le-a făcut cunoscute publicului în anul 2013.

Edward Snowden

Dincolo de toate acestea este important de menţionat că SUA au chiar o istorie a agenţiilor guvernamentale care există în secret. De exemplu, Agenţia de Securitate Naţională (faimoasa NSA) şi-a început activitatea în 1952, dar existenţa ei a fost ascunsă până la jumătatea anilor ’60. Chiar şi mai secret decât aceasta a fost Biroul Naţional de Cercetare, care a fost fondat în 1960, dar a rămas complet ascuns cunoaşterii publice timp de 30 de ani.

În legătură cu acest subiect, fostul Ministru canadian al Apărării, Paul Hellyer, a făcut o declaraţie şocantă din punct de vedere politic, care este însă foarte sinceră şi adevărată: *„Este ironic faptul că Statele Unite încep un război devastator [referindu-se la războaiele din Orientul Mijlociu, n.n.], în aşa-zisa lor „căutare” după „arme de distrugere în masă”, când în realitate cele mai îngrijorătoare semne ale dezvoltării unor astfel de arme se află chiar în curtea lor. Este de asemenea ironic faptul că Statele Unite susţin războaie extrem de costisitoare în Irak şi Afganistan, chipurile pentru a aduce democraţia în aceste ţări, când SUA însele nu mai pot pretinde să fie numite o democraţie, deoarece trilioane – deci mii de miliarde de dolari – au fost cheltuite pe proiecte despre care nici Congresul American şi nici Preşedintele SUA nu au habar, fiind menţinuţi în cea mai adâncă ignoranţă.”*
(https://www.youtube.com/watch?v=FGGdguh6d9c)

Paul Hellyer, fost Ministru Canadian al Apărării (1963-1968)

Într-adevăr, dacă ne gândim că fenomenul „găurilor care apar din senin în pământ” s-a accentuat foarte mult în ultimii ani, că aproape fiecare dintre aceste baze militare secrete necesită doar pentru construcție un buget cuprins între 18 și 26 de miliarde de dolari și când luăm în considerare faptul că aceste cifre nu sunt cunoscute publicului sau guvernelor, fiind în întregime o acțiune particulară a așa-numitului „complex militar-industrial” (după cum l-a denumit fostul președinte american Dwight Einsenhower), ajungem la concluzia că Pentagonul și Departamentul Apărării SUA cheltuiesc sume fabuloase anual pentru a realiza un „vis” care nu se mai încheie. Ramificațiile „bugetelor negre” sunt numeroase, dar în mod semnificativ nici măcar una dintre ele nu vizează bunăstarea omenirii sau evoluția ei reală, nici progresul științific transparent sau creșterea accelerată a nivelului de trai al populației prin accesul la tehnologii foarte avansate. Toate obiectivele „din umbră” sunt tăinuite publicului larg și chiar guvernanților, căci interesele sunt mult mai mari și ele vizează, conform teoriilor „conspiraționiste”, controlul deplin al întregii planete.

Prin urmare, una dintre direcţiile cele mai importante care au „înghiţit” astfel de sume uriaşe de bani a fost construirea de baze secrete atât în subteran, cât şi pe fundul oceanelor. Dificultăţile tehnologice care sunt implicate în astfel de cazuri nu par să fi reprezentat vreo problemă, deoarece tehnologia foarte avansată a fost şi este una dintre directivele prioritare ale „programelor negre”.

De pildă, s-a pus problema încă de la început cum se va fora în mod eficient, astfel încât aceste baze subterane să fie construite repede şi în condiţii de înaltă siguranţă. Adevărul este că maşini de forat pământul, de foarte mare performanţă, au fost concepute şi construite încă din anii ’40. Mai jos este fotografia maşinii de 13 milioane de dolari, cu care s-a forat pentru construcţia bazei subterane Zona 51:

De-a lungul timpului au existat mai multe proiecte de mașini gigantice de forat, care au fost puse în practică, culminând cu *mașina de forat nucleară*, care topește roca solidă și lasă în urma ei pereții tunelului ca de sticlă.

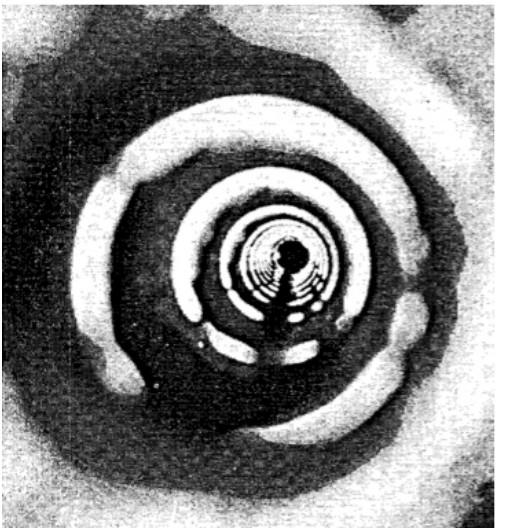

Imagine de arhivă a unui tunel rezultat prin forare
cu o mașină nucleară de mici dimensiuni

Ideea care a stat la baza construirii unei astfel de mașini de forat, care implică un reactor nuclear, a fost dezvoltată de Los Alamos Scientific Laboratory (http://www.lanl.gov/) la începutul anilor ’70: inginerii s-au gândit că, în loc să se sape prin rocă solidă, mai bine să topească acea rocă prin căldura intensă generată de un reactor nuclear.

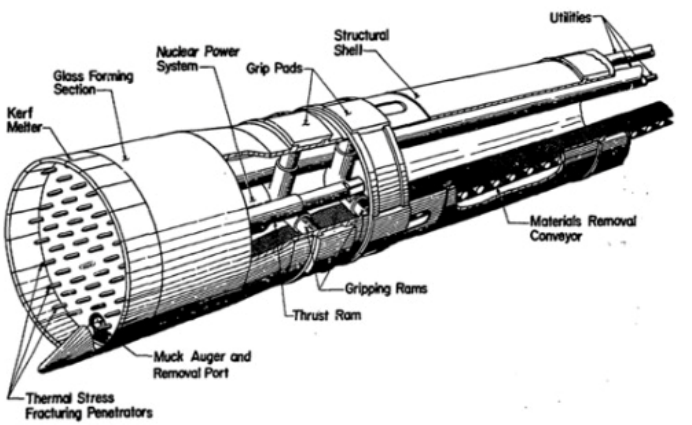

Mașina de forat nucleară pentru străpungerea rocilor dure

În felul acesta se pot săpa tuneluri mai largi şi într-un timp mai scurt decât prin folosirea maşinilor de forat convenţionale. Mai mult decât atât, o maşină de forat obişnuită nu poate realiza decât tuneluri de formă circulară, deoarece burghiele funcţionează prin rotaţie, dar maşina de forat nucleară poate realiza tuneluri de orice formă. În plus, ea nu va produce decât o foarte slabă vibraţie sau aceasta poate chiar să lipsească; nu produce praf, are un timp de viaţă mai lung şi necesită mai puţin personal de lucru.

Cu toate acestea, anumite limitări tehnologice au arătat că o astfel de maşină de forat nucleară nu justifică cheltuielile de realizare; ea poate fora, de pildă, un tunel cu diametrul de 7,3 metri înaintând cu 1,5 metri pe oră la o putere de 25 MW a reactorului nuclear, ceea ce este destul de bine, însă o maşină de forat convenţională poate realiza o deschidere de 16 metri a tunelului, cu o rată de înaintare de 4,8 metri pe oră, deci din acest punct de vedere ea este mult mai performantă.

În cele din urmă, proiectul a fost abandonat sau cel puţin datele şi informaţiile pe care le avem la dispoziţie spun acest lucru. Mai multe detalii pot fi aflate de aici: http://www.sheepletv.com/nuclear-tunnel-boring-machines-switzerland-has-nothing-on-us-2/

Aşadar, tehnologia de forare în subteran a rămas la metode convenţionale, care totuşi sunt foarte eficiente, mai ales că materialele care sunt implicate în construcţia lor au evoluat foarte mult, fiind acum mult mai dure şi mai rezistente.

Mai jos sunt prezentate câteva astfel de tipuri de maşini de forat, care au fost folosite în diferite etape pentru realizarea bazelor subterane şi a tunelurilor de legătură între acestea sau cu alte facilităţi de la suprafaţa pământului.

CATERPILLAR

Existenţa bazelor secrete subterane sau suboceanice are ca obiectiv – pe lângă asigurarea facilităţilor necesare cercetării ştiinţifice şi a experimentelor implicate în „proiectele negre” – adăpostirea unei elite conducătoare în cazul calamităţilor planetare, ori a cataclismelor ce ar putea lovi planeta, care pot fi cauzate fie de mâna omului (printr-un război atomic la nivel mondial), fie din cauze naturale (erupţii vulcanice teribile, cutremure devastatoare, impactul planetei cu un meteorit uriaş etc).

Ceea ce uimește foarte mult este că pe tot cuprinsul globului există câteva sute de astfel de baze secrete subterane (conform cu unele date, numărul bazelor subterane depășește de fapt 1500, după cum vom arăta mai târziu); în marea lor majoritate acestea sunt americane, însă aproape fiecare guvern și mai ales guvernele marilor puteri economice ale lumii au dispus construirea cel puțin a câte unei astfel de baze, uneori chiar prin colaborare.

Una dintre cele mai „cunoscute” baze subterane este cea de la Dulce. Situată în statul american New Mexico (https://www.newmexico.org/true-stories/), ea a fost construită lângă micul oraș de provincie Dulce, sub localitatea Archuleta Mesa, aproape de granița statului New Mexico cu statul Colorado.

Dulce are o populaţie de aproximativ 3000 de locuitori şi este capitala naţiei Jicarilla de indieni apaşi. O localizare destul de clară a bazei, inclusiv unele detalii interesante pot fi accesate aici: http://www.marsanomalyresearch.com/evidence-reports/2009/174/dulce-base.htm.
Oricât de mic şi neînsemnat ar părea oraşul Dulce, el a fost totuşi centrul atenţiei şi a unor intense controverse la începutul anilor ’80, atunci când fizicianul şi inventatorul Paul Bennevitz a pretins că a descoperit o bază subterană ocupată de fiinţe extraterestre, situată în apropierea oraşului.

Paul Bennewitz

„Povestea” lui s-a răspândit repede în comunitatea ufologilor din întreaga lume. Faptele ciudate care sunt atribuite locaţiei în care se află baza subterană includ răpiri ale fiinţelor umane de către fiinţele extraterestre şi o luptă teribilă ce a avut loc în interiorul bazei, între „micii cenuşii” şi militarii americani. De asemenea, Bennewitz este cel care a afirmat tot atunci, cu mult curaj, că fiinţele extraterestre reptiliene erau implicate în dezvoltarea unor tehnologii avansate care includ manipularea genetică.

Planul lor ar fi fost acela de a prelua controlul asupra guvernului american, iar mai apoi asupra întregii planete prin intermediul Noii Ordini Mondiale, care ar fi urmat să fie astfel instituită. Alianţa între oameni şi „micii cenuşii” presupunea de asemenea legături cu societăţi oculte, cum ar fi cea a Iluminaţilor, cu Masoneria, cu Grupul Bilderberg şi cu organizaţia Skull and Bones.

Pentru dezvăluirile făcute, Paul Bennewitz a fost discreditat în totalitate (http://www.greatdreams.com/Falcon-Richard-Doty.htm) şi hărţuit pe multiple fronturi. Ca de obicei, „metoda” adoptată a fost aceea de atribuire celui în cauză a verdictului de „instabilitate psihică” şi „dezordine mentală”, fapt pentru care el a şi fost internat de câteva ori în spitale de profil, unde a murit în anul 2003.

Cu toate acestea, Paul Bennewitz nu este singurul care a dezvăluit informaţii despre ceea ce s-a petrecut atunci în baza subterană de lângă Dulce, New Mexico. Phil Schneider, care a fost un inginer genial ce a lucrat pentru guvernul american şi a deţinut un nivel de securitate foarte înalt, a vorbit de asemenea despre implicarea lui în anul 1979, ca geolog, la construirea unei baze militare secrete subpământene la Dulce.

Phil Schneider

Acela a fost locul teribilei confruntări cu fiinţele extraterestre care existau deja într-o bază subterană proprie. Phil Schneider a spus că fiinţele respective erau de tip reptilian („cenuşii înalţi”), dar a văzut de asemenea şi pe acoliţii acestora, adică „micii cenuşii”. El spune că acea bază subterană extraterestră exista acolo de foarte mult timp şi că reprezenta un fel de „avanpost” extraterestru pe Pământ.

În urma teribilei lupte care s-a dat atunci între militarii Beretelor Verzi şi cei ai Gărzii Naţionale, pe de o parte, şi fiinţele extraterestre pe de altă parte, au murit 60 de savanţi şi militari şi aproape toţi extratereştrii care se aflau acolo.

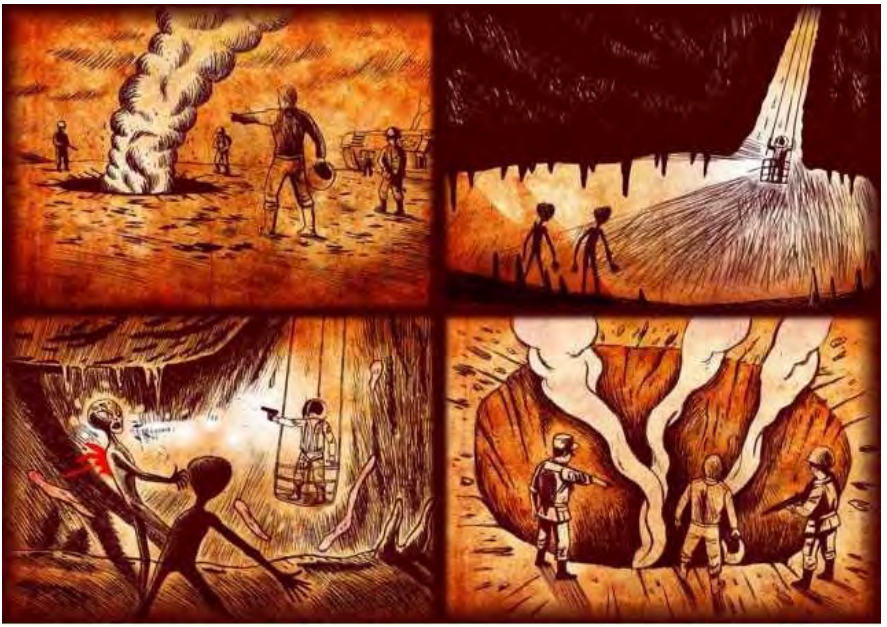

Baza militară secretă Dulce este considerată a fi cea mai adâncă bază subterană din lume (aproximativ 4 kilometri sub suprafaţa pământului) şi este de asemenea una dintre cele mai complexe.

Ea este structurată pe şapte niveluri, de la cel al securităţii şi comunicaţiilor, până la cel al experimentelor genetice şi al depozitelor criogenice.

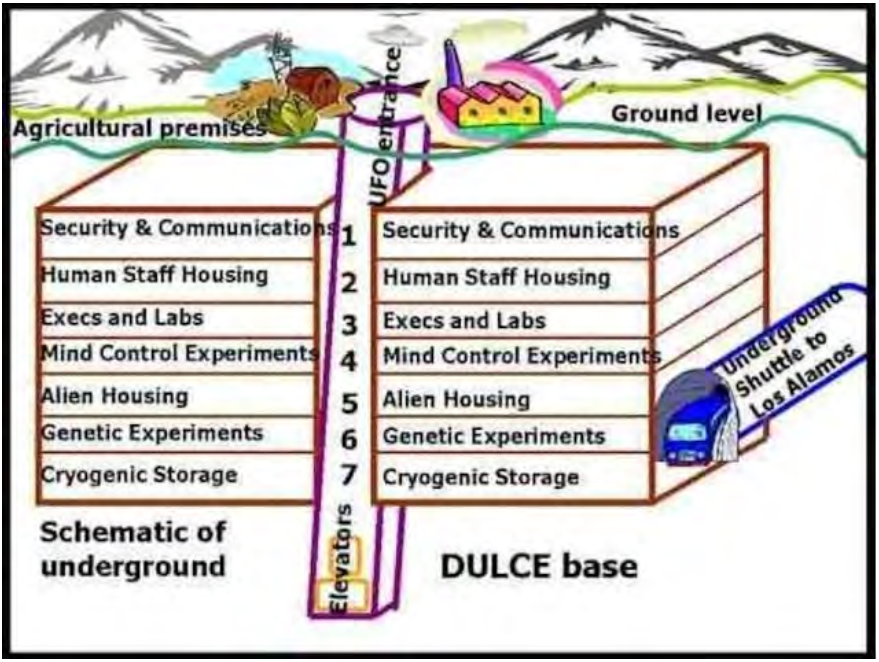

Schneider a fost mai apoi în mod sistematic urmărit şi ameninţat de felurite agenţii şi servicii secrete guvernamentale, fiind în cele din urmă „sinucis” în anul 1996. Detalii interesante despre viaţa şi moartea sa pot fi citite în excelentul articol scris de Tim Swartz (http://www.ufodigest.com/mystery.html).

De fapt, construcţia bazei subterane umane de la Dulce pare să fi început cu mult mai devreme de anul 1979. Conform celor scrise de John Rhodes (http://www.reptoids.com/Vault/ArticleClassics/dulceTEChistory.htm), la începutul anilor ’60 a fost detonată o bombă atomică în subteran, aproximativ la 40 de kilometri de oraşul Dulce, ceea ce corespunde cu localizarea actuală a bazei extraterestre în acea zonă. Pe atunci, exploziile nucleare în felurite medii (terestru, subteran, acvatic, aerian) constituiau un fel de „sport naţional”, astfel încât nimeni nu s-a grăbit să acuze sau să investigheze situaţia. Deşi detonarea a fost prezentată ca fiind un „experiment” realizat în cadrul proiectului Plowshare, se pare că în realitate ea a avut scopul de a crea spaţiul necesar pentru construcţia unui tunel de legătură şi transport cu o bază militară secretă din zonă.

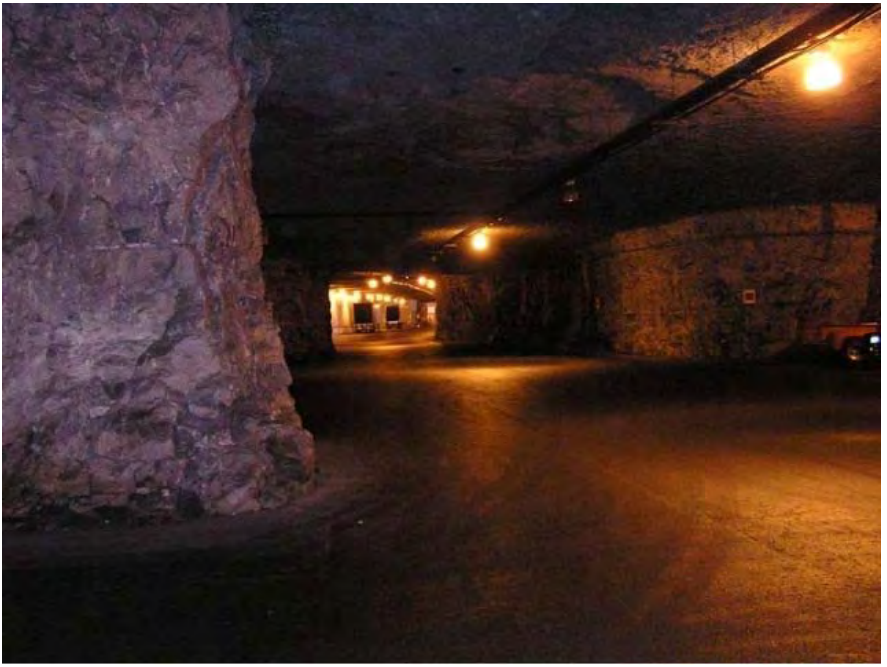

În dorința lor nebunească de a nega orice ar putea fi în legătură cu ființele extraterestre pe planeta noastră și mai ales implicarea lor în anumite contracte cu guvernul american, membrii așa-numitului „Guvern Ocult” recurg la felurite persoane publice oficiale, care sub masca unei anumite „competențe” trag concluzii și diseminează prin mass-media informații menite să abată atenția de la faptele concrete sau, mai rău, să o înșele în totalitate.

De pildă, referitor la baza subterană Dulce, profesorul de științe politice Michael Balkun a afirmat că numeroasele baze subterane militare care au fost construite în anii Războiului Rece, necesare pentru a adăposti rachetele balistice cu focoase atomice, au condus gradat la „folclorul” despre baza extraterestră de la Dulce. Totuși, în anul 1999 asociația franceză Cometa a publicat un raport independent, în care se arată faptul că guvernul american a cenzurat în mod evident informațiile despre OZN-uri și ființele extraterestre, care ar fi trebuit oferite în mod public. Raportul a fost intitulat: *OZN-urile și apărarea împotriva lor: La ce trebuie să ne așteptăm?*; el reprezintă o sinteză a unui studiu guvernamental detaliat asupra subiectului, realizat de Institutul de Studii Superioare pentru Apărarea Națională din Franța, și poate fi consultat aici: http://www.ufoevidence.org/newsite/files/COMETA_part1.pdf .

Dulce nu este singurul loc în care există baze subterane secrete, însă este cel mai de notorietate în timpurile recente, la fel cum prăbușirea OZN-ului la Roswell, în 1947, a devenit exemplul de

referinţă pentru dovada existenţei OZN-urilor şi a fiinţelor extraterestre, deşi au mai existat zeci sau chiar sute de alte prăbuşiri sau epave în alte zone ale lumii, atât înainte cât şi după „momentul Roswell”.

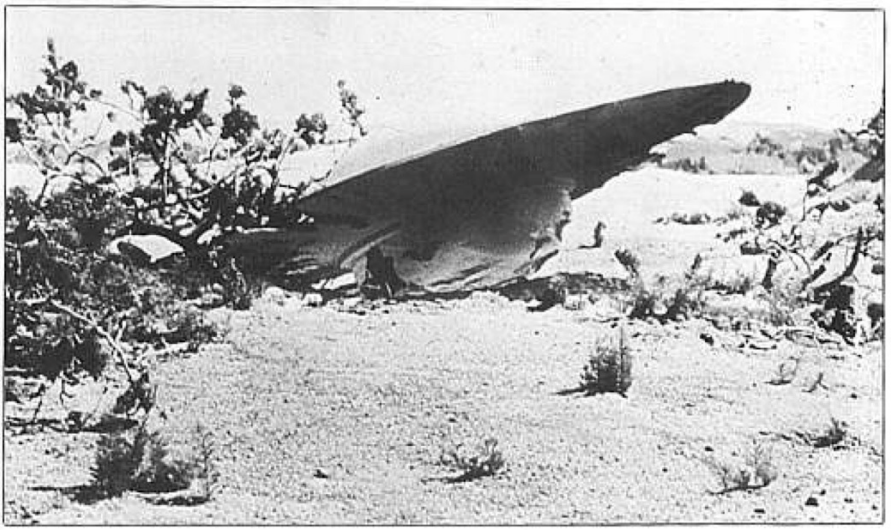

Fotografie de arhivă, cu OZN-ul prăbuşit la Roswell, 1947

Cele mai „înţesate” zone cu baze militare secrete subterane sunt considerate a fi SUA, Australia, Antarctica şi America de Sud. Dintre acestea, subvenţiile cele mai generoase de la „bugetele negre” le-au avut, desigur, bazele americane care după unele afirmaţii ar fi în număr de 130 numai pe teritoriul Americii. Începând cu anii ’90, ritmul construcţiilor de baze militare subterane secrete a devenit de două astfel de baze pe an, pornindu-se de la realitatea ce exista atunci la nivelul întregului glob, adică aproximativ 1477 de baze ce erau deja construite. Aceasta înseamnă că în prezent numărul lor a depăşit 1500.

Ce implică o astfel de facilitate militară secretă și ce urmărește ea? Pentru a exemplifica în sinteză aceste aspecte, vom reveni cu unele date mai precise despre baza din Zona 51. Amintisem, la începutul articolului, că aceasta este de fapt o foarte întinsă și complexă bază militară subterană. Situată la 134 de kilometri pe direcția nord-vest de orașul Las Vegas, în bazinul secat al unui lac (Groom Lake) din deșertul Nevada, această facilitate militară este cunoscută pentru cei care au lucrat acolo mai ales sub numele de Dreamland (Tărâmul de vis), dar în anul 1956 regiunea a fost numită în mod oficial Watertown (Orașul de apă).

Denumirea probabil era mai mult ironică, deoarece uscăciunea deșertului în acea zonă este teribilă. Evident, nimeni nu ar putea visa prea frumos într-un asemenea peisaj și nici nu ar avea prea multe posibilități pentru a înota. Iată o fotografie a drumului ce duce către baza secretă, luată cu ajutorul unei drone:

Numărul „51” semnifică doar încadrarea spațială a bazei, în conformitate cu o grilă ce a împărțit zona în mai multe suprafețe pătrate. Baza ca atare se află în pătratul cu numărul 51, lângă zona de intersecție a trei regiuni din partea de sud a Nevadei: Clark, Lincoln și Nye County.

De pildă, regiunea pentru teste nucleare din acelaşi deşert, care este situată mai la nord, poartă numele de Area 13 (Zona 13).

Test nuclear subteran în Area 13 (Zona 13)

Baza secretă din sectorul 51 a început să fie construită în anul 1955 și la început a fost denumită Paradise Ranch, tocmai pentru a înșela vigilența lucrătorilor și contractorilor externi, precum și pentru a ademeni personalul ce urma să lucreze în această bază sub niște reguli foarte stricte.

O imagine aeriană, din timpul unui zbor de încercare ne arată stadiul în care se afla construcția bazei secrete din Zona 51 în anul 1965:

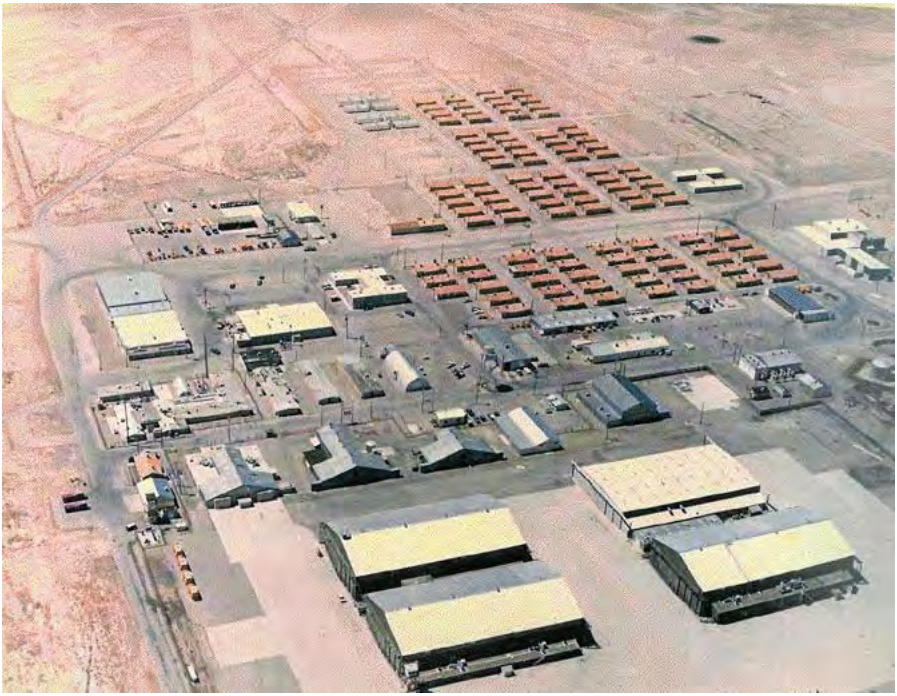

Din punct de vedere al zborurilor aeriene, zona este restricționată chiar și în prezent, fiind cea mai întinsă din lume (aproape 1500 km2) cu acest „regim”.

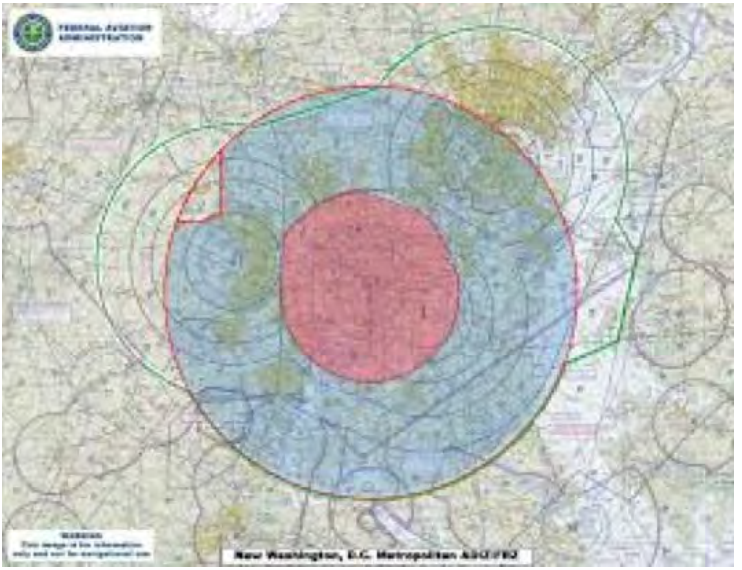

Acelaşi gen de restricţii este impus şi accesului terestru. Din loc în loc, delimitând această regiune, pot fi văzute astfel de plancarte cu text de atenţionare:

WARNING
Restricted Area
It is unlawful to enter this area without permission of the Installation Commander.
Sec. 21, Internal Security Act of 1950; 50 U.S.C.797
While on this installation all personnel and the property under their control are subject to search.
Use of deadly force authorized.
WARNING!

RESTRICTED AREA
NO TRESPASSING
BEYOND THIS POINT
WARNING
U.S. Air Force Installation
PHOTOGRAPHY IS PROHIBITED

WARNING
WARNING
MILITARY INSTALLATION

Supravegherea este suplimentata cu senzori de mişcare îngropaţi în pământ, iar perimetrul este patrulat cu regularitate de către maşini special echipate ale unor firme contractate în acest sens.

Pentru personalul care lucrează în bază, permisele de securitate şi nivelul lor sunt controlate cu regularitate. Aparatele de fotografiat şi armele nu sunt admise.

Chiar şi piloţii de încercare care activează acolo sunt sancţionaţi cu asprime dacă din greşeală se „rătăcesc” în afara perimetrului bazei atunci când efectuează zborurile cu diferite tipuri de avioane.
Iată una dintre cele mai rare fotografii, clare şi relativ recente (2007) a bazei din Zona 51, care a ajuns în documentarea publică:

Dintre cele mai cunoscute „proiecte negre” ce au fost studiate în cadrul Zonei 51 sunt avionul „invizibil” (stealth) F117-Nighthawk , proiectul Looking Glass, proiectul Sidekick şi proiectul Acquarius.

Guvernul american a admis în cele din urmă, în 2013, că această bază secretă chiar există, însă CIA a declarat că în acel spațiu s-au realizat doar „teste” ale unor diferite aparate de zbor. Așa după cum am spus mai sus, probabil că această „dezvăluire” a fost făcută numai după ce baza a fost „decontaminată” de ceea ce era cu adevărat sensibil acolo, materialele fiind mutate în alte baze militare secrete care sunt mai puțin cunoscute.

Statul american are însă multe alte baze militare subterane cu regim secret, peisajul muntos fiind de preferat, mai ales în eventualitatea unui atac nuclear.

Unele dintre cele mai cunoscute sunt bazele militare subterane din munții Cheyenne (Colorado), baza militară Camp David (Maryland), baza FEMA sau cea a NSA.

Astfel de baze militare secrete subterane nu sunt însă comune doar Statelor Unite, ci şi altor state. Iată de pildă intrarea într-o bază subterană din China:

…sau planurile generale ale unei facilităţi militare complexe, în subteran, rezultată din cooperarea dintre guvernul suedez şi cel norvegian:

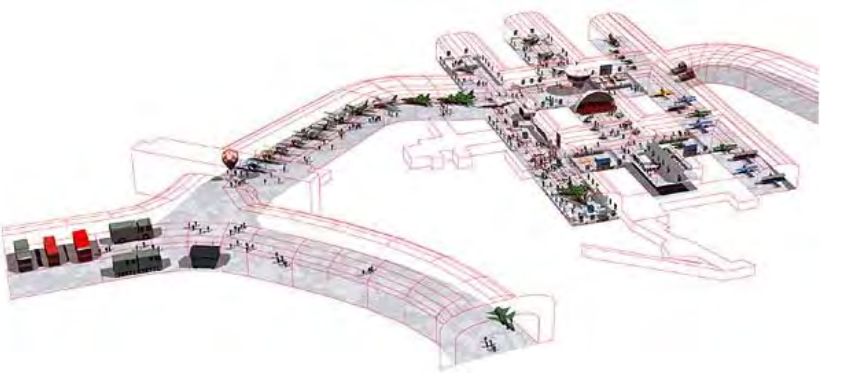

Această bază militară navală suedeză a fost construită în subteranul munţilor Musko şi ea este uriaşă. Inginerii constructori au trebuit să dizloce 1,5 milioane de metri cubi de rocă pentru a crea spaţiul necesar construcţiei ei. Numai spitalul care se află în interior conţine 1000 de paturi, ceea ce nici la suprafaţa pământului nu găsim cu uşurinţă.
Desigur, nici Rusia nu este mai prejos, cu atât mai mult cu cât fotografia următoare înfăţişează o zonă limitată dintr-o bază subterană veche, din anii ’60:

Probabil cea mai mare autoritate în ceea ce privește subiectul bazelor secrete subterane și suboceanice este cercetătorul și scriitorul american Richard Sauder, care de două decenii popularizează în mod sistematic acest subiect, pentru ca el să fie cunoscut în mod public. Sauder este autorul competent al câtorva lucrări pe această temă și a mai multor rapoarte complexe. Cercetările și investigațiile pe care el le-a făcut sunt reunite în cărțile sale, dintre care cea mai cunoscută este „Hidden in Plain Sight – Beyond the X-files”.

Richard Sauder

Bazele secrete subterane sunt foarte bine dotate tehnologic, astfel încât să poată rezista unui atac nuclear direct. Ușile care asigură legătura între diferitele zone importante ale bazei sunt enorme; în funcție de specificul și amplasarea bazei, o astfel de ușă cantărește până la 25 de tone și este special concepută pentru a rezista atacurilor și exploziilor nucleare.

Aceste baze nu sunt însă făcute doar pentru apărare, ci de asemenea sunt concepute şi ca depozite de armament; prin aceasta, ele constituie baze de atac foarte importante. Sauder menţionează în cartea sa o întâmplare interesantă în legătură cu acest aspect: *„Aşa cum este obiceiul, după ce am ţinut o conferinţă în urmă cu câţiva ani, un individ a intrat în vorbă cu mine, spunându-mi că a activat ca ofiţer în Marina SUA. Am continuat să discutăm un timp pe diverse aspecte mai puţin importante, până când el a menţionat că a lucrat o vreme la China Lake [aceasta este o regiune din deşertul Mojave (California) care aparţine Marinei SUA, fiind dedicată testelor şi construcţiei de facilităţi militare (n.n.)];. Am ciulit urechile. L-am întrebat dacă acolo există vreo bază subterană. Mi-a răspuns că într-adevăr, există o astfel de facilitate secretă şi că ea este gigantică. L-am întrebat atunci dacă a fost vreodată în acea bază subterană şi mi-a spus că a fost, deşi nu până la nivelurile cele mai de jos ale ei [care în astfel de cazuri adăpostesc cele mai secrete activităţi (n.n.)]. L-am întrebat atunci la ce adâncime ajunge cel mai de jos nivel al bazei. El s-a uitat la mine foarte serios şi a spus: „La adâncimea de o milă” [aproximativ 1600 de metri (n.n.)]. Apoi l-am întrebat ce anume se află în acea baza secretă? Mi-a răspuns: „Arme.” Am continuat să-l întreb: „Ce fel de armament?” Atunci, fără să facă pauză, el mi-a spus: „Arme mai puternice decât cele nucleare.””*

Vedere generala a bazei secrete de la China Lake din deșertul Mojave (California)

Anumite documente care pot fi consultate acum arată că în anul 1964, în plin Război Rece, exista deja planul construirii unui centru guvernamental de comandă la o mare adâncime sub Washington DC şi, de asemenea, sub China Lake (California), la 4000 de picioare (aproximativ 1300 metri) sub suprafaţa pământului, ceea ce confirmă spusele fostului ofiţer de marină, la care s-a referit Richard Sauder. Dacă baza subterană de la China Lake a fost construită şi are caracteristicile menţionate de fostul angajat al Marinei SUA, atunci ne putem imagina ce dimensiuni şi funcţionalităţi are baza subterană care aproape sigur a fost construită sub Washington DC.

În timpul Războiului Rece, atât Statele Unite cât şi fosta Uniune Sovietică au creat o infrastructură uriaşă pentru a adăposti arme complexe de atac şi de apărare. Această infrastructură include zone şi facilităţi militare secrete pentru dezvoltarea, testarea, depozitarea şi chiar producerea şi manufacturarea armelor foarte puternice. Aceste facilităţi reprezentau – iar unele dintre ele poate chiar încă mai reprezintă – baza centrelor de comunicare şi comandă a liderilor politici ai guvernelor principalelor puteri ale lumii, în cazul unui conflict armat atomic la nivel mondial, ori al unui cataclism planetar natural.

Prima relatare *top secret* în legătură cu acest subiect (al bazelor subterane) a fost făcută de Robert McNamara la data de 7 noiembrie 1963, din Biroul Departamentului Apărării. Un al doilea raport a fost dat în aceeaşi zi, care se referea la propunerea construirii unui Centru Naţional de Comandă Subteran, la aproximativ 3500 de picioare sub Washington.

Raportul menţiona de asemenea existenţa unor puţuri pentru lifturi sub Departamentul de Stat şi sub Casa Alba, care ar fi urmat să coboare cu o mare viteză la acea adâncime, de unde grupul de comandă ar fi fost preluat printr-un tunel orizontal de transport spre baza subterană principală. Toate acestea erau deja pe hârtie la începutul anilor ’60; ne putem imagina ce există în zilele noastre, la nivelul tehnologic la care ne aflăm.

Interesant de observat este faptul că relatări despre „baze subterane” putem întâlni și în mitologiile lumii. Multe dintre legendele, miturile și poveștile din popor par să se refere, într-un mod adecvat înțelegerii simple, la „locuri”, mari încăperi sau chiar zone subterane care sunt ocupate de „zei”. În funcție de cultura din care aceste mituri și legende au provenit, poate fi vorba de Hades, Tartar, Xibalba, Duat, Patala etc. De remarcat faptul că aceste „case ale zeilor” nu se găsesc mereu „în adâncurile Pământului”, ci uneori sunt descrise ca fiind în interiorul munților, ori în adâncurile oceanelor. Accesul în aceste zone este întotdeauna descris ca făcându-se printr-o „poartă” specială, asociată cel mai adesea cu gura unei peșteri. O astfel de intrare poate să apară ca fiind deschisă la un moment dat, iar apoi să dispară vederii complet și instantaneu. Locuitorii acelor „tărâmuri” nu doresc să fie vizitați de oricine și oricând, ci doar de anumite persoane care sunt alese în mod special pentru aceasta.

Textele antice precizează faptul că accesul în acele tărâmuri este foarte dificil de obținut. De exemplu, cartea sacră a vechilor mayași, *Popol Vuh*, descrie drumul urmat de doi eroi, Hunhun-Ahpu și Vukup-Hunapu, care erau frați, pe tărâmul Xibalba. Textul vorbește despre o coborâre abruptă în casa Stăpânilor din Xibalba și despre numeroasele încercări pe care cei doi eroi au trebuit să le depășească pentru a ajunge acolo.

În mod similar, texte precum *Cartea egipteană a morţilor* descrie calea pe care trebuie să o urmeze regele-faraon pentru a intra pe tărâmul Duat. La fel ca în cele descrise de epopeea mayaşă *Popol Vuh*, acest drum este presărat cu multe obstacoles, pe care sufletul trebuie să le treacă pentru a intra în tărâmul morţilor.

Calea spre Duat, tărâmul de „dincolo” la vechii egipteni

Diferenţa dintre cele două descrieri este aceea că, dacă în cazul celor doi eroi din *Popol Vuh* trecerea lor *dincolo* a fost realizată atunci când ei erau în viaţă, folosindu-se de corpurile lor fizice care probabil şi-au modificat frecvenţa de vibraţie pentru a deveni mai subtile şi a avea acces astfel pe tărâmul din altă dimensiune de existenţă, în cazul *Cărţii egiptene a morţilor* este descris un proces care este integral de natură subtilă, pentru că acolo este implicat doar *sufletul* faraonului; mumia lui rămâne ca o „ancoră” în planul fizic.

Concluzia este importantă: pe aceste tărâmuri, lumi sau zone se poate ajunge atât cu corpul fizic (totuși, într-un astfel de caz ființa respectivă trebuie să îndeplinească anumite condiții: puritate, intenții nobile, eroism etc), dar mai ales cu corpul subtil eteric sau astral.

O referință interesantă este dată de asemenea în textul hindus *Vishnu Purana*, unde se afirmă că cel mai de jos taram, Patala, se află la 70 000 de yojana sub suprafața pământului (*yojana* este o unitate veche de măsură în India; de obicei ea este echivalată cu o lungime cuprinsă între 3 și 6 kilometri, însă Swami Prabhupada afirmă – în traducerea textului *Bhagavata Purana* – că o *yojana* ar măsura de fapt 13 kilometri).

Reprezentări ale feluritelor zeități menționate în textul *Vishnu Purana*

Un calcul simplu ne arată că, indiferent care dintre aceste echivalențe ar fi cea adevărată, tărâmul la care se referă textul *Vishnu Purana* nu poate fi un „loc” din interiorul Pământului. De altfel, vechii hinduși și înțelepții yoghini care au redactat textele antice au avut în vedere în special dimensiunile subtile de existență, în care totuși se poate pătrunde printr-o transsubstanțializare a corpului fizic, dacă acest lucru este permis și adecvat condițiilor de moment.

Textul sumerian *Epopeea lui Gilgamesh*, considerat cea mai veche scriere literară (începutul mileniului al III-lea î.Hr.), vorbește de asemenea despre o zonă de „tranziție” către un alt tărâm. Eroul Gilgamesh traversează „12 leghe” printr-un întuneric de nepătruns și ajunge apoi într-un spațiu luminos din lumea „de dedesubt”.

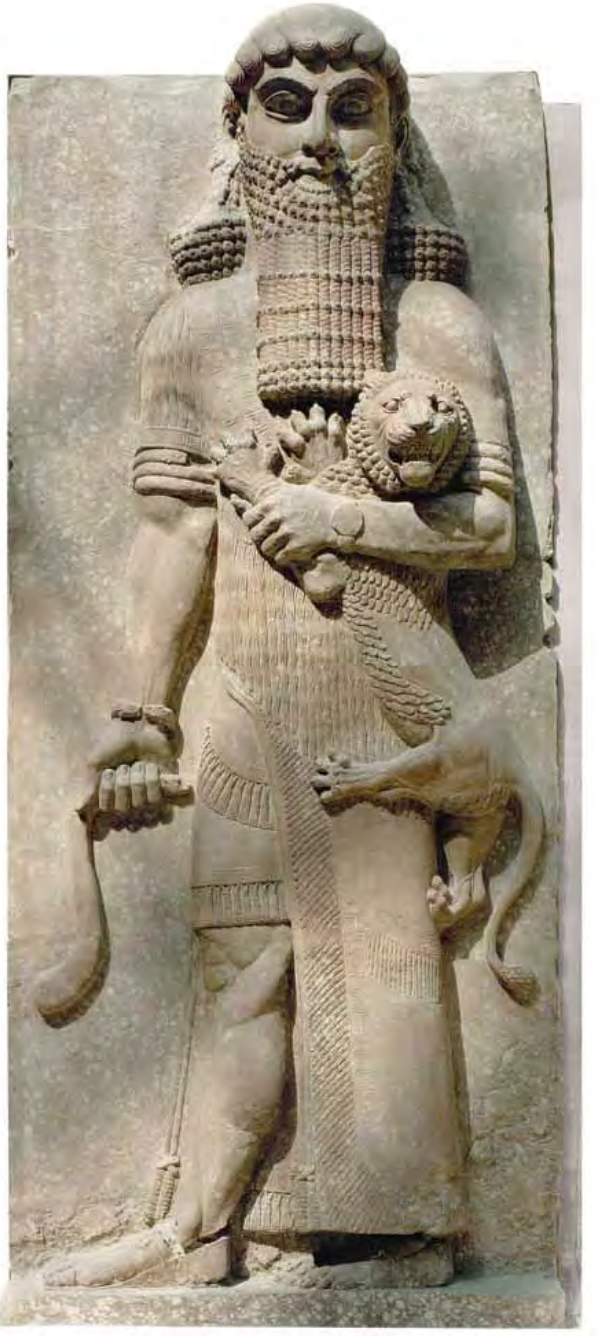

Eroul sumerian Gilgamesh în căutarea nemuririi

Tărâmurile subterane ale zeilor sunt descrise ca având case sau săli foarte mari, unde trăiesc mii de ființe. Acolo se găsesc fântâni, plante și ierburi înalte, animale de toate felurile, cu alte cuvinte o floră și faună care sunt bogate și diverse. Înțeleptul hindus Narada, din tradiția spiritualității hinduse, descrie tărâmul Patala în care el a avut acces: *„Patala este mai degrabă un tărâm încântător, decât unul ceresc. Ce poate fi comparat cu Patala, unde șerpii Naga sunt împodobiți cu nestemate frumoase și strălucitoare? Această regiune este de asemenea casa fiicelor Daitya-urilor și Danava-urilor.”*

Tărâmul mitic Patala

Descrieri similare ale unor regiuni subterane sau suboceanice în care locuiesc „zeii” pot fi întâlnite în aproape toate mitologiile culturii umane. De pildă, casa zeului fertilităţii la sumerieni, care era Enki, e localizată în adâncurile oceanului; ea este descrisă ca fiind din aur, argint şi lapis lazuli. Până şi marii filosofi şi scriitori, cum ar fi Platon, fac referiri la această noţiune, de *subpământean* şi *suboceanic*. Platon credea că Pământul este presărat cu anumite spaţii goale care conţin apă, aer, copaci, fructe, flori şi fiinţe. Mai mult decât atât, Platon – de la care ne-a rămas de asemenea descrierea precisă a „miticului” continent scufundat al Atlantidei – face unele afirmaţii care sunt corelate cu bănuielile ufologilor moderni: el spune că aceste „spaţii goale” din interiorul pământului sunt conectate unele cu altele prin nişte tuneluri subterane foarte lungi şi mari. Asemănarea cu modul de concepţie şi construcţie a bazelor militare secrete, precum şi cu funcţionalitatea lor, este uimitoare.

Dar Platon nu este singurul care se referă la existența unor tuneluri de dimensiuni mari, care există în subteran. Legendele incașilor vorbesc despre rețele vaste de tuneluri care se intersectează de-a lungul și de-a latul întregii planete, făcând astfel legătura între orașele subterane.

Atunci când Pizzaro și conchistadorii spanioli au invadat teritoriul care în zilele noastre este Peru, ei l-au luat prizonier pe Atahualpa, regele de atunci al incașilor, cerând o mare răscumpărare pentru el: Pizzaro a solicitat suficient aur pentru a umple o cameră, deoarece

oamenii lui auziseră zvonuri că incaşii ar deţine cantităţi uriaşe de aur, pe care le ţineau ascunse într-o vastă reţea de tuneluri subterane.

Acele tuneluri erau vechi de mii de ani şi erau lungi de zeci de kilometri pe sub teritoriul regatului incaş.

Având toate aceste referinţe (care sunt doar sumare), nu ne putem delimita de cele care privesc „interiorul gol al planetei”, care de asemenea abundă în literatură. Unele dintre ele pot descrie într-adevăr baze sau chiar mici oraşe subpământene (dintre cele care şi în prezent abundă, fiind construite de diferite guverne puternice ale lumii), însă altele se pot referi chiar la dimensiuni subtile, la lumi paralele, aşa-zis „invizibile”.

În toate aceste cazuri avem de a face cu un element comun, dar esențial: *trecerea dincolo*. Indiferent dacă este vorba despre planul fizic sau alt plan, există o „graniță”, un punct de trecere, care este „punctul de inflexiune” dintre lumea din care venim și cea în care pătrundem. Ni se spune că aceasta este încercarea majoră pe care ființa trebuie să o treacă pentru a ajunge în tărâmul „celălalt”, dar această trecere poate de asemenea să aibă loc și în mod „natural”, aproape fără să ne dăm seama.

Una dintre cele mai uluitoare relatări și experiențe în această direcție este fără îndoială cea a amiralului american Richard Byrd, care în cadrul misiunii Highjump din anul 1947, în Antarctica, a pătruns fără să știe într-o regiune care nu avea nimic de a face cu relieful înghețat și pustiu al continentului pe care el debarcase împreună cu trupele sale. Vom reveni însă ceva mai târziu asupra acestui subiect foarte interesant.

Importanța bazelor suboceanice nu este cu nimic mai prejos decât a celor subterane. Problema lor a început să fie adusă în discuție încă de acum câteva zeci de ani. Totuși, în cazul bazelor suboceanice există o problemă tehnologică mult mai spinoasă: dacă în cazul bazelor militare secrete subterane modalitatea de construcție este relativ simplă (mașini de forat gigantice, tehnologie de construcție avansată, cu materiale adecvate, explozii controlate pentru crearea spațiului necesar etc), în cazul bazelor suboceanice problema este cu mult mai spinoasă, cel puțin dacă vom lua în considerare nivelul tehnologic „ortodox” care este cunoscut în prezent.

Una este să forezi în pământ – chiar și la o adâncime de câteva sute de metri – și cu totul altceva să construiești pe fundul oceanului, la o adâncime de câțiva kilometri. Din câte se vehiculează în prezent, tehnologia actuală „de duzină” abia permite trimiterea de batiscafuri științifice la cel mult 3-4 kilometri adâncime, cu echipaj uman (format cel mai adesea din 2-3 persoane). Există, desigur, și cazul celebru al regizorului de film James Cameron, care în anul 2012 a coborât singur într-un minisubmarin pe fundul oceanului Pacific, în cel mai adânc loc de pe Pământ, care este Groapa Marianelor, în zona Challenge Deep, la 10 900 metri adâncime.

James Cameron

Pentru a realiza această experienţă unică, James Cameron a finanţat concepţia şi construcţia celui mai sofisticat şi modern submersibil care există în prezent, denumit Deepsea Challenger.

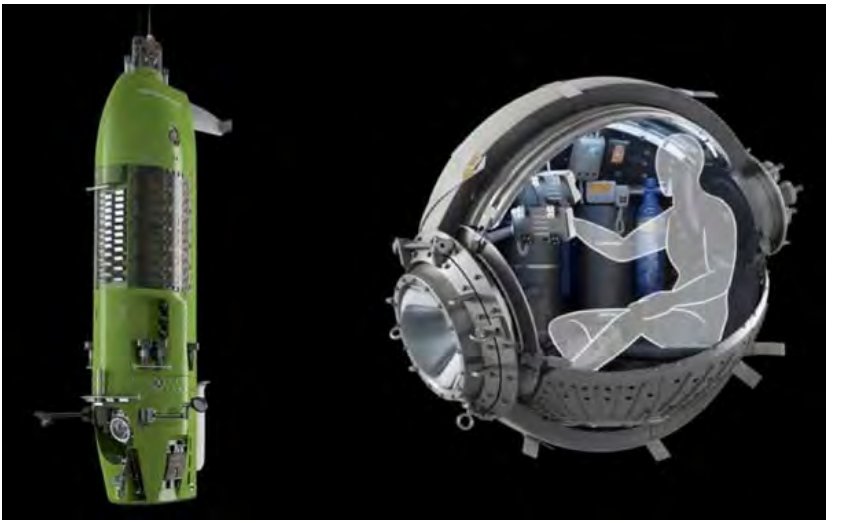

Minisubmarinul Deepsea Challenger

Submarinul măsoară 8 metri lungime şi este proiectat în spiritul celor mai moderne şi sofisticate tehnologii care există pe pământ la ora actuală, rezistând la presiuni uriaşe. De altfel, în timpul coborârii până pe fundul oceanului, în punctul determinat, carcasa lui s-a contractat cu 7 centimetri ca urmare a presiunii gigantice.

James Cameron nu a găsit în Groapa Marianelor nicio bază militară sau extraterestră secretă, dar exemplul acelei experienţe inedite şi totodată unice ne arată că adâncimile oaceanelor (chiar şi cele mai mari) pot fi totuşi explorate. Însă de aici şi până la a construi efectiv o bază pe fundul oceanului, este o distanţă uriaşă, care aparent nu poate fi acoperită de nivelul tehnologic cunoscut în mod public în prezent.

Cu toate acestea, la Stanford Research Institute din California (SUA) problema construcţiei a câteva zeci de astfel de baze suboceanice s-a pus încă din anul 1968. Studiul a fost numit „Fezabilitatea bazelor suboceanice cu personal uman". Textul acestui studiu poate fi citit aici (http://www.worldcat.org/title/feasibility-of-manned-in-bottom-bases/oclc/436280740). Din cercetarea lui putem înţelege mai bine ce anume dorea „complexul militar-industrial" să realizeze şi ce anume putea să facă la nivelul tehnologic care exista acum 50 de ani. Mai jos este un extras edificator în acest sens:

„*Construcţia a treizeci de baze cu personal uman pe fundul oaceanului este posibilă din punct de vedere tehnic şi economic. Totuşi, este necesar ca în prealabil să se construiască unele tipuri de facilităţi experimentale, înainte să se demareze programul oficial de construcţie a bazelor. Această fază premergătoare, dar necesară, ar putea să dureze 15 ani.*

Tehnologia generală pentru construcţia unei baze subterane este acum destul de bine pusă la punct [sic!]; pentru bazele de pe fundul oceanului este necesar să se facă doar nişte adaptări. Fazele experimentale necesită şi ele dezvoltarea unor echipamente şi tehnologii care să permită accesul de la distanţă al operaţiunilor de pe fundul mărilor şi al oceanelor.

Există planuri bine puse la punct pentru realizarea a trei astfel de staţii experimentale, dar nu pentru baze avansate pe fundul oceanului. Pentru aceasta e nevoie de o dezvoltare suplimentară a ştiinţei şi ingineriei în mediul oceanic, care să completeze testele militare legate de funcţiile pe care bazele suboceanice trebuie să le îndeplinească. Costurile pentru realizarea fazei experimentale, denumită aici „program demonstrativ", pot fi surprinzător de mici: aproximativ 500 milioane de dolari pe parcursul a 15 ani.

O diferenţă semnificativă între bazele militare secrete subterane şi cele suboceanice este numărul fiinţelor umane care asigură personalul din interiorul acestor baze şi adâncimea la care se construieşte facilitatea. Este necesar de asemenea să fie construite şi anumite baze terestre, la suprafaţă, pentru a asigura construcţia bazelor suboceanice şi controlul de la distanţă ale acestora.

În prezent [anul 1968, n.n.], începerea construcţiei unei baze militare suboceanice implică mai puţine probleme tehnice decât cele pe care le pune realizarea submarinelor, submersibilelor şi roboţilor ce vor realiza construcţia efectivă. După încheierea celei de a treia faze a programului demonstrativ, care constă în realizarea unei baze experimentale pe fundul oceanului şi evaluarea

ei, se poate trece la implementarea unui program de bază pentru astfel de construcţii. Costul unui astfel de program va fi de aproximativ 2,7 miliarde de dolari pentru construirea a 30 de facilităţi secrete pe fundul oceanului.”

Prin urmare, dacă problema s-a pus în acest fel în urmă cu 50 de ani, putem presupune aproape cu certitudine că astfel de baze suboceanice secrete există în prezent şi că ele sunt foarte avansate din punct de vedere tehnologic. Lloyd Duscha, fost director adjunct al instituţiei Engineering and Construction for the U.S. Army Corps of Engineers, a ţinut în anul 1987 o conferinţă intitulată „Baze subterane de apărare – Experienţă şi învăţături”. În primul paragraf al acelei prezentări, el a spus: „*După cel de Al Doilea Război Mondial, factorii politici şi economici au schimbat viziunea asupra construcţiilor subterane şi au condus spre o aşa-numită „gândire în spiritul adâncimii*”. *Ca rezultat al acestui interes major, instituţia noastră s-a implicat în proiectarea şi construcţia unor facilităţi militare foarte complexe şi interesante. Deşi această conferinţă şi-a propus să trateze subiectul din titlu, trebuie să deviez puţin de la el deoarece câteva dintre cele mai interesante facilităţi care au fost proiectate şi construite de noi sunt clasificate ca strict secrete.*” (Lloyd A. Duscha, “Underground Facilities for Defense – Experience and Lessons”, extras din *Tunneling and Underground Transport: Future Developments în Technology. Economics and Policy*, ed. F.P. Davidson (New York: Elsevier Science Publishing Company, Inc., 1987), pp. 109-113)).

Mai apoi, Duscha a început să vorbească despre implicarea Corpului de Ingineri al Armatei SUA în construcţia marii baze militare a NORAD, adânc îngropată în Munţii Cheyenne din Colorado.

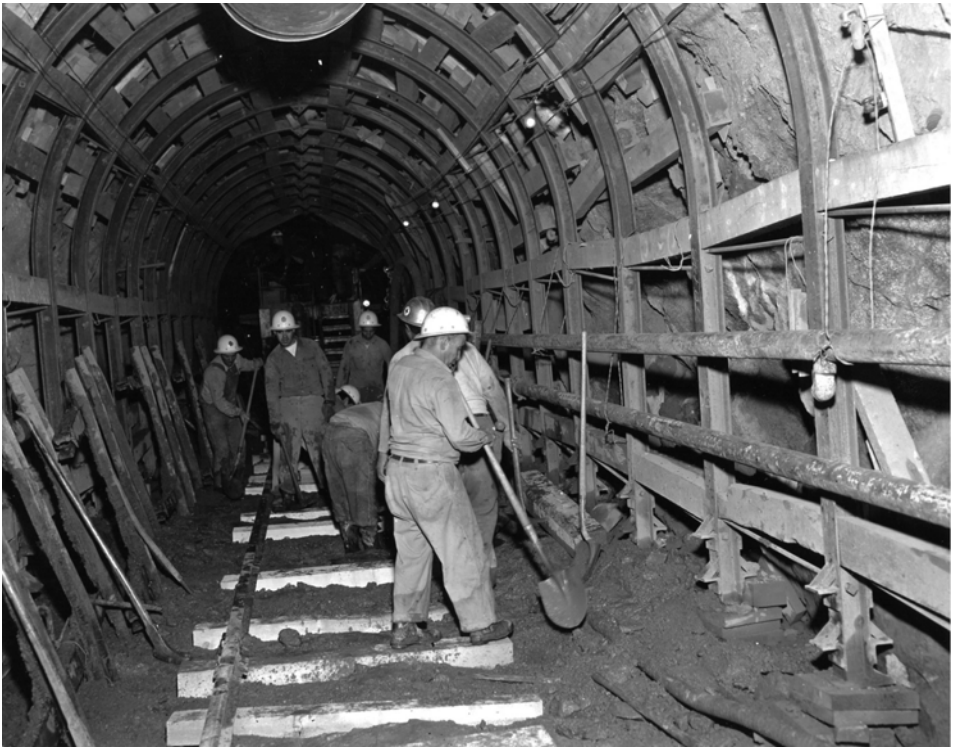

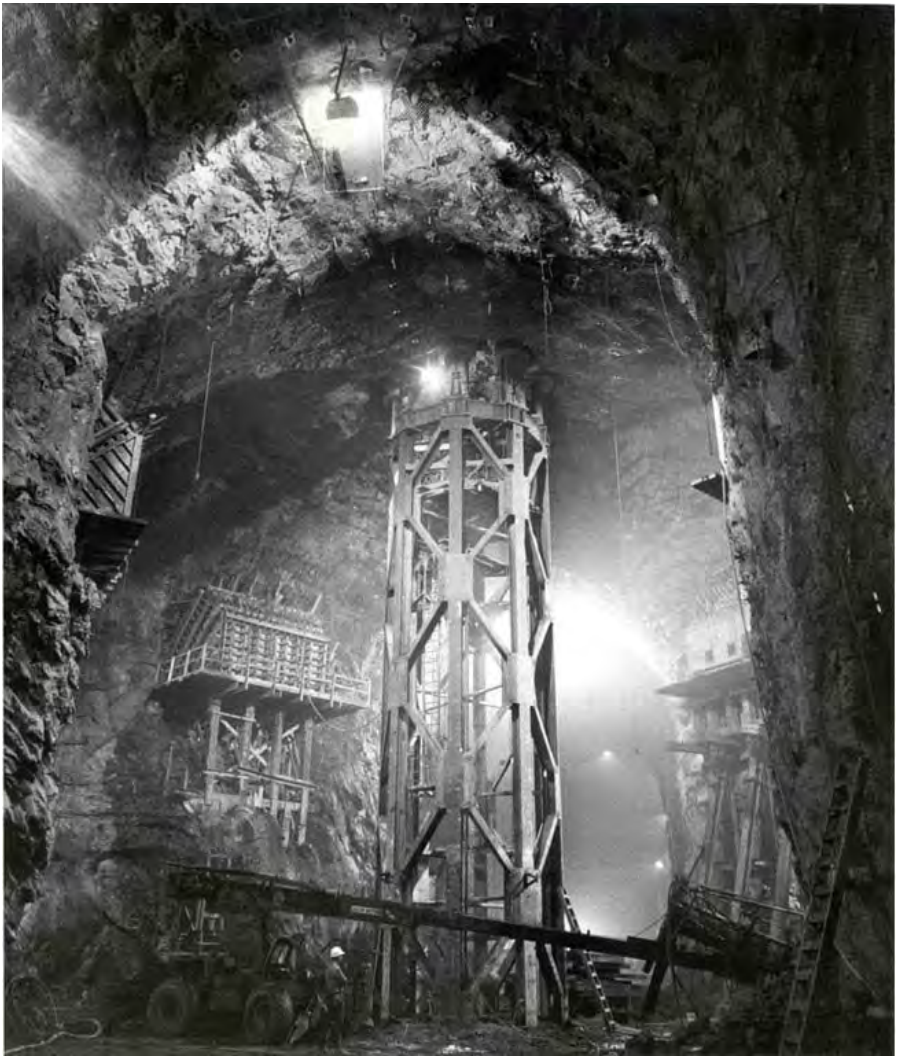

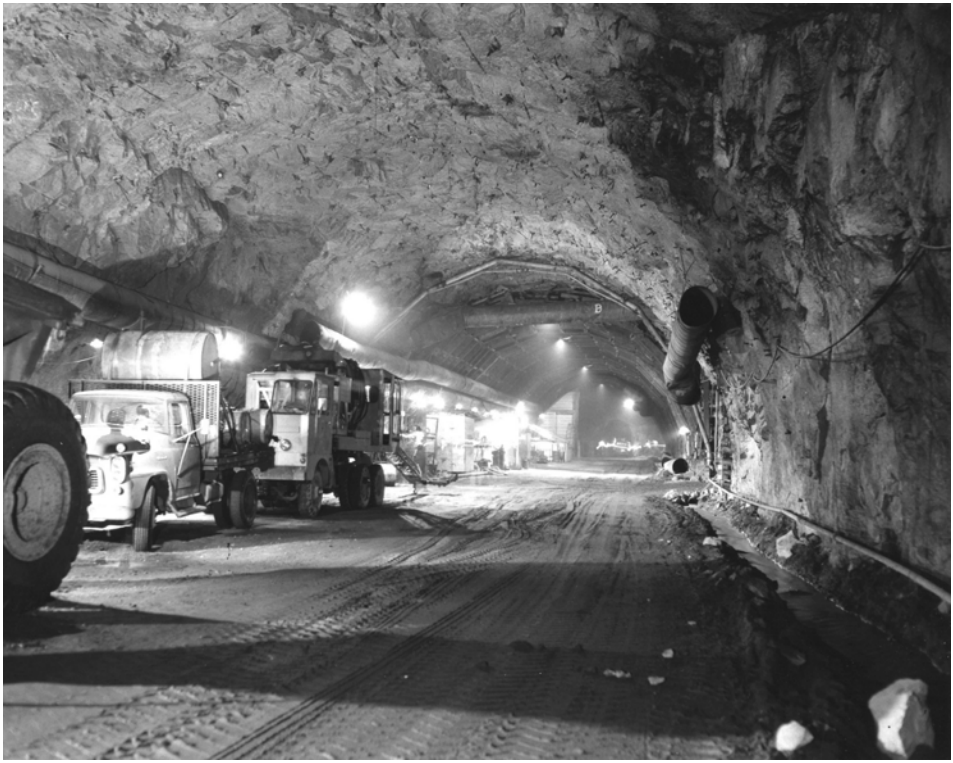

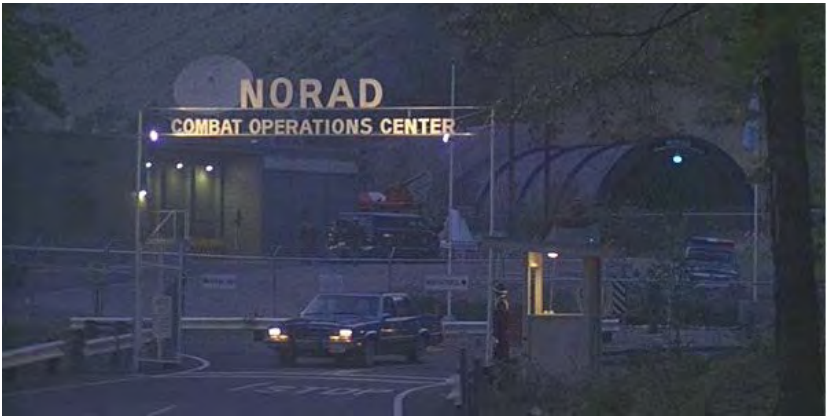
NORAD
COMBAT OPERATIONS CENTER

Chiar dacă discursul său a fost unul public și relativ simplu, putem spune că nu vom găsi în altă parte o declarație mai clară și mai semnificativă despre existența bazelor secrete subterane și suboceanice.

Totuși, astfel de mărturisiri nu reprezintă singurele dovezi despre subiectul care ne interesează. Există de asemenea multe alte documente obținute prin aceeași lege a Dreptului la Libera Informare (FOIA), care expun adevărul despre aceste baze secrete și despre contractele care au fost făcute pentru a le realiza.

Pe lângă documentele de informare declasificate și cele obținute prin intermediul FOIA, există – așa după cum am prezentat – și declarații ale unor foști lucrători în astfel de baze sau care au colaborat într-un fel sau altul la construcția lor, ori la proiectele care se derulau în interiorul lor.

Un exemplu notabil în această direcție îl reprezintă William McLean, care a fost inventatorul rachetelor aer-aer Sidewinder și directorul tehnic al Naval Ordnance Test Station (NOTS) din Inyokern, California (denumirea actuală a instituției este Naval Air Weapons Station China Lake). El a ocupat de asemenea funcția de director tehnic al U.S. Naval Undersea Warfare Center din San Diego, funcție pe care a avut-o până în anul 1974.

William B. McLean

La vremea respectivă McLean a făcut unele declaraţii faţă de editorul şef al revistei *Astronautics and Aeronautics*, afirmând fără echivoc că astfel de facilităţi secrete (bazele suboceanice) erau deja în plin avânt şi dezvoltare. („A Bedrock View of Ocean Engineering" – interviu cu William B. Mclean de John Newbauer, *Astronautics and Aeronautics* (aprilie, 1969): pag. 30-36).

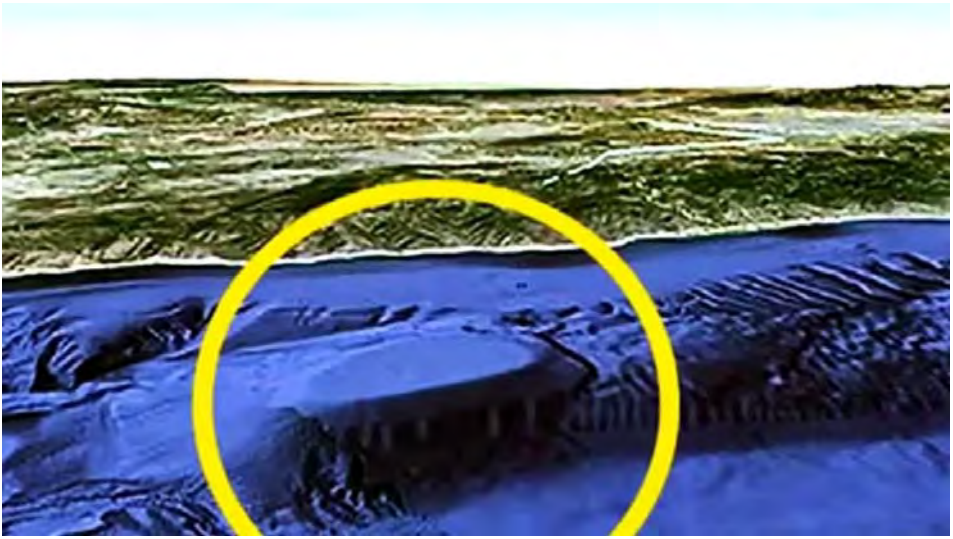

Prin urmare, interviul a fost luat în anul 1969, dar prezentarea în sinteză de mai sus – despre fezabilitatea bazelor secrete suboceanice – a apărut în anul 1968. Aceasta înseamnă că acele construcţii fie fuseseră deja începute, fie aceasta s-a petrecut la scurt timp după publicarea interviului lui McLean.

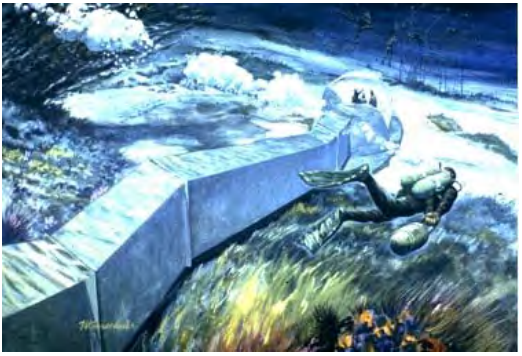

Una dintre întrebările pe care şi le pun investigatorii fenomenului este cea referitoare la felul în care arată bazele suboceanice. Ce formă au? Care este structura lor? Walter Koerschner, care a colaborat cu Marina SUA în anii ’60 în calitate de desenator şi fotograf al revistei Marinei, l-a contactat pe Richard Sauder, care după cum am spus este considerat a fi autoritatea cea mai mare în ceea ce priveşte cercetarea secretelor legate de facilităţile subterane şi suboceanice, pentru a-i pune la dispoziţie unele dintre ilustraţiile pe care le-a făcut vizavi de aceste proiecte. Sauder a inclus mai apoi acele ilustraţii în cartea sa, „Hidden In Plain Sight”, şi a făcut de asemenea unele comentarii în ceea ce priveşte tehnologia şi aspectele inginereşti care au fost implicate în realizarea acelor construcţii suboceanice. Iată un fragment din aceste comentarii şi unul dintre desenele prezentate în cartea lui:

„Această facilitate suboceanică – numită „Conceptul Nautilus” – poate să „găzduiască” simultan trei submarine. Ea are o bază-soră, care de asemenea poate să servească drept loc de andocare pentru mai multe submarine. Imaginea este revelatoare prin ea însăşi. Submarinele mari măsoară sute de picioare în lungime [în special submarinele nucleare, care depăşesc 100 metri; cele din clasa Typhoon, care sunt cele mai mari, au o lungime de 175 metri (n.n.)], astfel încât dimensiunile unei facilităţi ca cea prezentată în fotografie trebuie să fie foarte mari. Puntea centrală de andocare ar putea fi mai lungă de 1000 de picioare [aproximativ 300 metri(n.n.)] şi să depăşească cu uşurinţă diametrul de 100 de picioare [aproximativ 30 metri (n.n.)]. Zona de locuit ar trebui în mod evident să fie suficient de mare pentru a permite şederea a câteva sute de membri ai echipajelor şi ea trebuie să dispună de un anumit confort.”

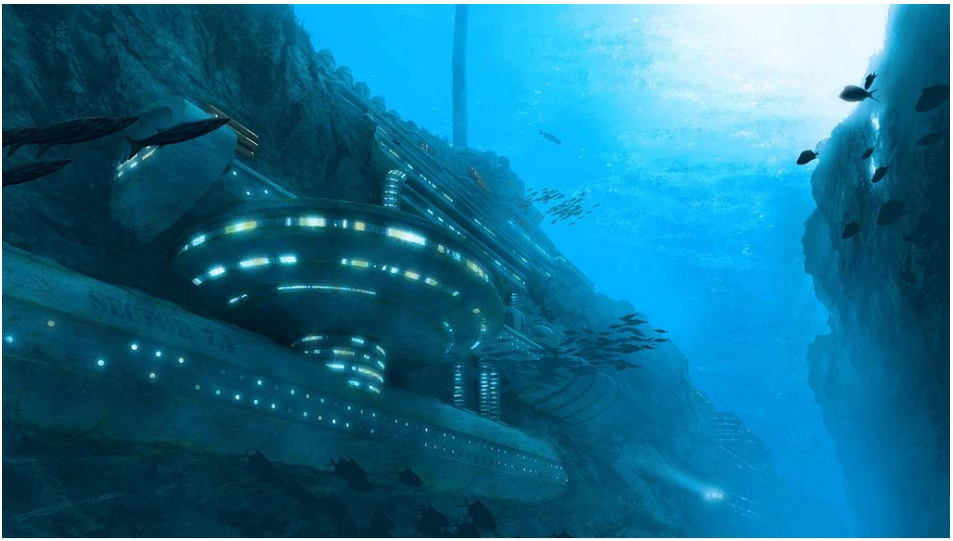

Dacă luăm în vedere faptul că peste 95% din apele adânci ale planetei (în special oceanele) au rămas neexplorate, este aproape imposibil ca astfel de baze suboceanice să nu fie şi de altă natură decât cea umană. Într-adevăr, peste 50% din observaţiile OZN se referă la intrări şi ieşiri din apele oceanelor a unor OZN-uri, la care se adaugă numeroase dispariţii misterioase de nave şi avioane sau chiar a unor submarine.

De pildă, în 1968 nu mai puțin de 4 submarine au dispărut brusc și în condiții enigmatice, fără a mai fi găsite vreodată.
http://www.emmitsburg.net/archive_list/articles/misc/cww/2011/submarines.htm

Misterul dispariției lor nu a putut fi rezolvat nici în ziua de azi. Unul dintre submarine a fost submarinul nuclear USS Scorpion;

Submarinul nuclear USS Scorpion

al doilea a fost submarinul israelian INS Dakar (o adaptare după submarinul din clasa Totem al Marinei Regale a Marii Britanii);

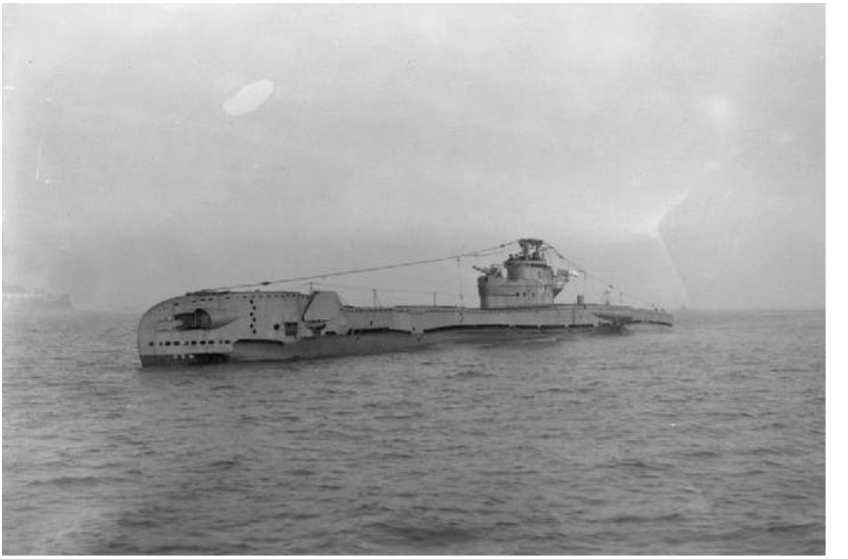

Submarinul israelian INS Dakar

al treilea a fost submarinul francez Minerve;

Submarinul francez Flore,
fratele-geaman al submarinului dispărut Minerve

iar al patrulea a fost submarinul sovietic K-129, din care o operațiune secretă a CIA a recuperat o parte a epavei, identificată la adâncimea de 4900 de metri în Oceanul Pacific, la începutul anilor ’70.

Submarinul sovietic K-129

Misterele mărilor şi oceanelor sunt la concurenţă cu cele de pe uscat. În 2015 o echipă de cercetători a identificat un „zumzet” misterios, de foarte joasă frecvenţă, la o adâncime de aproximativ 2100 metri în ocean, care apărea însă numai la apus şi în zori.

Iniţial s-a crezut că era o problemă tehnică, dar înregistrarea a fost făcută cu echipament performant; verificările ulterioare au arătat că nu era vorba despre o problemă tehnică. „Zumzetul” nu a putut fi însă asociat nici cu vreo creatură a oceanelor, cunoscută până acum; nu este un sunet puternic şi durează 1-2 ore în fiecare zi. El provine din zona întunecată a oceanului, acolo unde nu prea există niciun fel de hrană pentru animale, deoarece lipseşte fotosinteza.

S-a pus deci întrebarea: ce fel de animal marin sau obiect poate genera un astfel de sunet? Uluirea oamenilor de ştiinţă provine şi din faptul că zona de unde apare „zumzetul”, chiar dacă se află la o adâncime foarte mare (2100 metri), nu reprezintă totuşi o regiune „moartă” a oceanului: un studiu ştiinţific realizat în 2015 a relevat faptul că aproape 90% din populaţia oceanelor îşi desfăşoară activitatea exact în această „zonă crepusculară” a oceanelor, care e foarte adâncă şi dificil de explorat, chiar dacă în mod paradoxal acolo hrana este aproape inexistentă.

„Zumzetul” respectiv este însă doar ultimul dintr-o serie de sunete stranii pe care oamenii de știință le-au înregistrat și monitorizat de-a lungul timpului; ele vin din adâncurile oceanelor, cele mai multe dintre ele rămânând neexplicate.

Misterul a continuat să se adâncească după realizarea unui experiment științific, care cel puțin în principiu trebuia să fie simplu: un grup de savanți din Australia a plasat pe spatele unui rechin uriaș, de 3 metri lungime (un „mare alb”), un dispozitiv de urmărire. Atunci când au recuperat dispozitivul de urmărire, rechinul lipsea. Savanții observaseră ceva tulburător: în primele zile de la începutul monitorizării rechinul înota aproape de suprafața apei, dar brusc el a plonjat spre adâncuri, ajungând foarte repede la 600 de metri. Uimitor a fost faptul că temperatura de pe dispozitivul de urmărire s-a schimbat și ea brusc, de la 8◦C la 25◦C, ceea ce n-ar fi putut să se petreacă decât dacă rechinul fie a fost înghițit de o ființă acvatică mult mai mare decât el, fie dacă a intrat într-un loc cu o temperatura mai ridicată.

Marele rechin alb

Tot ceea ce au putut spune savanții și mass-media a fost că „probabil a fost un alt rechin, care l-a mâncat pe primul”. Însă ce „alt rechin” l-ar fi putut lua brusc pe primul (care măsura 3 metri în lungime) și trage după el la 600 metri adâncime doar în câteva minute, pentru a-l mânca?! În plus, din rechin nu au mai rămas niciun fel de „resturi”, ci doar dispozitivul de urmărire.

Astfel de „teorii ştiinţifice” sunt precum ultima găselniță (din toamna anului 2015) a savanților, prin care ei spun că au „rezolvat” definitiv misterul Triunghiului Bermudelor: conform cu „noua lor descoperire”, tot ceea ce a dispărut vreodată trecând pe acolo s-a datorat unor „bule imense de gaz hidrocarbonat, care au ieșit la suprafaţă tocmai atunci când pe acolo treceau nave și avioane, cauzându-le dispariția”.

United States
Bermuda
Island
Miami
Florida
Mexico
Puerto
Rico

Să vedem ce alte „bule” mai inventează savanții anul acesta, ca fiind tot atâtea „soluții” la evenimentele neexplicate până acum. De pildă, tot din categoria misterelor din adâncurile apelor este și epava sau obiectul straniu descoperit în Marea Baltică, în urmă cu patru ani, despre care noi am mai relatat în unul dintre articolele noastre (http://www.edituradaksha.ro/articles/view/noi-stiri-despre-obiectul-misterios-descoperit-pe-fundul-marii-baltice-a138). Este vorba despre o „navă” sau un obiect circular, care are caracteristici foarte speciale pe suprafața sa.

Obiectul misterios de pe fundul Mării Baltice
(reprezentare computerizată)

De asemenea, un eveniment foarte misterios, petrecut în urmă cu un an și jumătate, a implicat manifestarea grandioasă pe cer a unor lumini portocalii și roșii, fotografiate de un pilot olandez (JPC van Heijst) pe 24 august 2014 în sudul peninsulei Kamceatka; conform mărturiei lui, chiar și după mulți kilometri de zbor acele uluitoare lumini încă se mai puteau vedea și ele au putut fi observate și de alți piloți care zburau cu avioanele de la Hong Kong spre Alaska.

O prezentare detaliată a ceea ce s-a petrecut atunci poate fi citită aici:
https://bookofresearch.wordpress.com/2015/01/18/what-was-the-unknown-orangered-glow-over-the-pacific-ocean/

Fotografie realizată de van Heijst în timpul zborului său

Comunitatea ufologilor a fost imediat „aprinsă” de ineditul acestor observații și fotografii, deoarece există o mare probabilitate ca fenomenul să fie legat de manifestarea unor nave extraterestre. De altfel, un domeniu foarte important în activitatea pe mări și oceane, dar mai ales a ceea ce se petrece pe teritoriul Antarcticii este cel în care sunt incluse întâlnirile dintre felurite OZN-uri și nave maritime. Povestea Operațiunii Highjump și cea a amiralului Byrd în lumea din interiorul Pământului, care a avut loc în anul 1947, a devenit deja virală și mulți dintre cei pasionați de subiect o cunosc din documentarea pe internet.

Operațiunea a implicat 4700 de soldați din SUA, Marea Britanie și Australia, aflați sub conducerea amiralului Byrd, care au fost aduși în Antarctica pentru a realiza o „invazie”. Ceea ce este foarte puțin spus, mai ales la nivel oficial, e faptul că atunci și acolo amiralul Byrd și trupele sale au fost nevoite să facă față unei replici extraordinare venite din partea unei escadrile de

farfurii zburătoare, care au spulberat practic orice şansă de cucerire a teritoriului de către americani.

Amiralul Richard E. Byrd

Practic vorbind, operaţiunea Highjump a fost o invazie a Antarcticii de către americani. Ea a implicat trei grupe de nave maritime (13 vase de război), care au plecat din Norfolk (Virginia) la data de 2 decembrie 1946. Flotila era comandată de amiralul Richard Byrd, care se afla pe nava principală, spărgătorul de gheaţă Northwind. Navele transportau în Antarctica rezervoare imense de petrol, 33 de avioane şi tancuri.

Crucisatorul american Northwind, nava de comandă a amiralului Byrd

Practic vorbind, era o operaţiune de „cucerire” a Antarcticii, care trebuia să se încheie în luna august 1947. Flota a ajuns în Marea Ross pe 31 decembrie 1946, începându-şi misiunea, despre care nu există informaţii foarte clare. În orice caz, ele sunt „cosmetizate” într-o anumită măsură, iar în unele locuri sunt chiar contradictorii. De asemenea, unele date nu se sprijină pe surse verificabile.

Se pare că americanii s-au îndreptat spre o zonă „interzisă” din Antarctica, pe care au vrut să o cucerească. Tot ceea ce se ştie este că la un moment dat a început lupta, contingentele americane fiind atacate de farfurii zburătoare.

Avioanele au fost trimise să atace OZN-urile, dar capacităţile lor tehnice nici măcar nu se puteau compara cu cele ale OZN-urilor. Amiralul Byrd a pierdut mulţi oameni în acel formidabil atac şi a dat brusc ordinul de încetare a misiunii la sfârşitul lunii februarie, întorcându-se în SUA în cea mai mare grabă. Motivul oficial care a fost invocat de guvernul american pentru a explica încetarea acelei operaţiuni de amploare a fost „înrăutăţirea vremii”.

Bineînţeles, ne punem imediat întrebarea: care a fost motivul acelei invazii americane neaşteptate şi pentru ce erau necesare asemenea forţe armate, dacă teritoriul vizat era unul îngheţat, pustiu şi fără nicio formă de viaţă?!

Răspunsul parţial a fost oferit chiar de comandantul operaţiunii în timp ce se întorcea spre portul Norfolk, după înfrângerea totală suferită în lupta din Antarctica. Aflat atunci la bordul navei amfibie USS Mount Olympus, amiralul Byrd a fost de acord să dea un interviu jurnalistului Lee Van Atta de la *International News Service*; se pare că interviul nu a fost publicat niciodată în limba engleză. El a fost însă preluat şi publicat în ziarul *El Mercurio* din Santiago (Chile) la data de 5 martie 1946.
http://www.strangehistory.net/2012/06/06/admiral-byrd-and-nazi-cobblers/

Amiralul Byrd a afirmat fără echivoc că, atunci când a primit comanda operaţiunii Highjump i s-a ordonat imperativ de către guvernul american să ia imediat toate măsurile necesare de apărare şi luptă împotriva „regiunilor ostile”. Dar care ar fi acele „regiuni” şi cu ce ar fi putut fi ele „ostile”, dacă tot ce poţi să vezi pe tărâmul Antarcticii este doar zăpadă, gheaţă şi teren pustiu?

Oficial, guvernul american a anunţat că operaţiunea avea drept scop „explorarea, testarea echipamentului militar şi antrenarea militarilor în condiţii climaterice foarte aspre”. Însă de aici şi până la declaraţia amiralului Byrd este cale lungă.

Realitatea acelor vremuri ne îndeamnă să facem unele observaţii de bun simţ: cel de Al Doilea Război Mondial tocmai se încheiase cu victoria aliaţilor, aşadar ce motive „presante” ar fi putut determina astfel de operaţiuni de amploare din partea americanilor imediat după semnarea păcii? în plus, efectivele angrenate în operaţiunea Highjump erau cu mult mai mari decât ar fi fost necesar pentru o „explorare” sau chiar „testare militară”. Prin urmare, ce anume dorea guvernul american să ascundă de cunoaşterea publică?
Amiralul a spus că nu a vrut să sperie pe nimeni şi din această cauză nu a vorbit despre ceea ce s-a petrecut atunci, însă a precizat că într-un astfel de „război” SUA n-ar avea nicio şansă în faţa OZN-urilor cu care trupele lui s-au confruntat în Antarctica şi care pot zbura de la un pol la altul al Pământului doar în câteva minute, la viteze ameţitoare.

Într-un mod care a devenit deja clasic, mass-media internaţională nu a menţionat nimic despre acel eveniment stânjenitor pentru guvernul şi poporul american. S-a evitat în acest mod răspunsul la unele întrebări importante: cui aparţineau acele OZN-uri care au atacat şi au învins fără drept de apel forţele armate americane? de unde veneau ele? care era motivul real pentru care SUA au decis să cucerească Antarctica şi cu cine se aşteptau ele să se lupte pe acel teritoriu?

Însă cea mai interesantă parte a operaţiunii Highjump este relatarea amiralului Byrd (considerată „controversată”) despre pătrunderea sa la bordul avionului pe care îl pilota în lumea din interiorul Pământului, pe care o descrie. Amiralul a fost spitalizat şi a murit în luna martie 1957; mulţi au sugerat că el a fost de fapt omorât pentru ceea ce a spus şi a văzut în interiorul Pământului.

Informaţiile care au răzbătut până în prezent, cercetările şi lucrările scrise despre operaţiunea Highjump, despre relatările amiralului Byrd şi despre conflictul ce a avut loc atunci conduc, toate, către concluzia că lupta a fost dusă între americani şi elita celui de al Treilea Reich German, care după sfârşitul războiului s-a retras cu o flotilă de submarine foarte evoluate tehnologic în Antarctica, într-o zonă apropiată de polul sud geografic. Acolo ei au construit o bază subterană, pe care au denumit-o Neuschwabenland, practic un oraş care a fost dezvoltat gradat şi care se pare că este foarte evoluat din punct de vedere tehnologic.

Unele imagini de arhivă, poate unice, care surprind instantanee din baza subterană germană din Antarctica apar în acest scurt documentar, în special începând cu minutul 6:

Detalii destul de riguroase despre operaţiunea Highjump şi despre interviul amiralului Byrd pot fi consultate aici:
http://www.scribd.com/doc/25311/Hitler-s-Antarctic-Base-the-Myth-and-the-Reality

Există de asemenea presupunerea că germanii au fost ajutaţi şi asistaţi de o anumită civilizaţie extraterestră. OZN-urile pe care le menţionează amiralul erau germane (din clasa Haunebu), iar construcţia lor fusese dezvoltată în secret spre sfârşitul războiului. Interesant este însă faptul că Neuschwabeland este de asemenea legată de posibila colaborare a germanilor cu civilizaţiile din interiorul Pământului, dar tema pe care am propus-o pentru acest articol nu ne permite sa dezvoltăm şi acest subiect aici.

Poate cea mai complexă prezentare a bazei subterane din Antarctica şi a ceea ce s-a petrecut în acea regiune o găsim în cartea „Arktos – The Polar Myth în Science, Symbolism, and Nazi Survival" de Joscelyn Godwin (http://www.arktos.com/joscelyn-godwin-arktos-the-polar-myth.html)

Baze militare secrete in subteran si in oceane – o dovada a intentiilor oculte pe care le are cabala mondiala din umbra (4)

Autor: Resonance 25-04-2016

Baza militară secretă Dulce este considerată a fi cea mai adâncă bază subterană din lume (aproximativ 4 kilometri sub suprafaţa pământului) şi este de asemenea una dintre cele mai complexe.

Ea este structurată pe şapte niveluri, de la cel al securităţii şi comunicaţiilor, până la cel al experimentelor genetice şi al depozitelor criogenice.

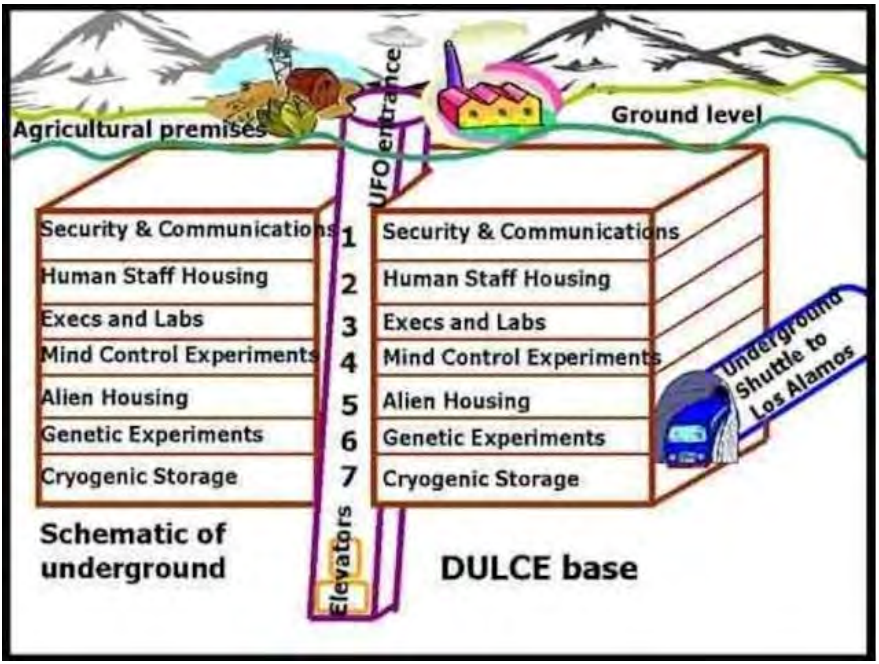

Schneider a fost mai apoi în mod sistematic urmărit şi ameninţat de felurite agenţii şi servicii secrete guvernamentale, fiind în cele din urmă „sinucis" în anul 1996. Detalii interesante despre viaţa şi moartea sa pot fi citite în excelentul articol scris de Tim Swartz (http://www.ufodigest.com/mystery.html).

De fapt, construcţia bazei subterane umane de la Dulce pare să fi început cu mult mai devreme de anul 1979. Conform celor scrise de John Rhodes (http://www.reptoids.com/Vault/ArticleClassics/dulceTEChistory.htm), la începutul anilor '60 a fost detonată o bombă atomică în subteran, aproximativ la 40 de kilometri de oraşul Dulce, ceea ce corespunde cu localizarea actuală a bazei extraterestre în acea zonă. Pe atunci, exploziile nucleare în felurite medii (terestru, subteran, acvatic, aerian) constituiau un fel de „sport naţional", astfel încât nimeni nu s-a grăbit să acuze sau să investigheze

situaţia. Deşi detonarea a fost prezentată ca fiind un „experiment” realizat în cadrul proiectului Plowshare, se pare că în realitate ea a avut scopul de a crea spaţiul necesar pentru construcţia unui tunel de legătură şi transport cu o bază militară secretă din zonă.

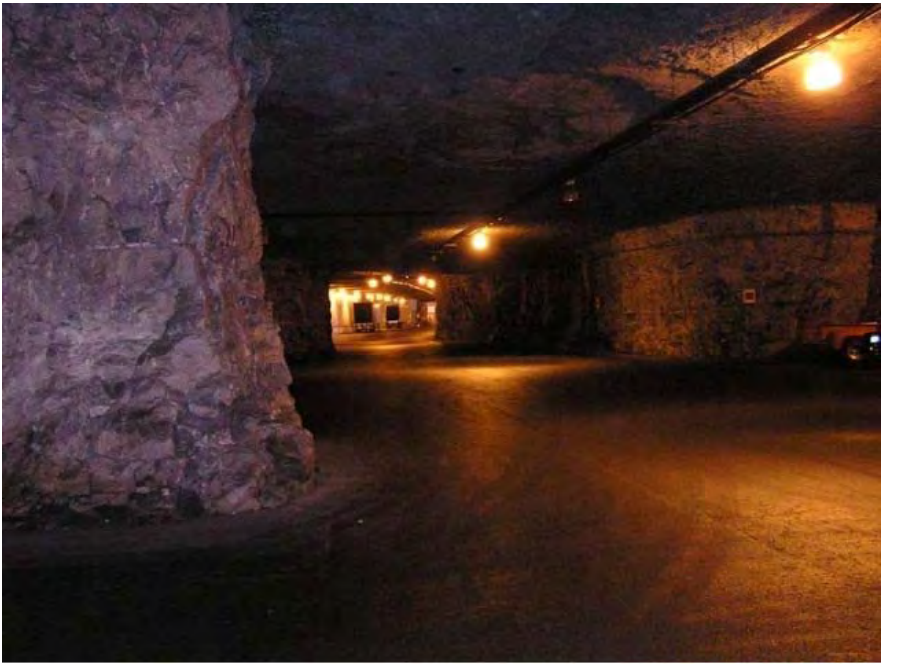

În dorinţa lor nebunească de a nega orice ar putea fi în legătură cu fiinţele extraterestre pe planeta noastră şi mai ales implicarea lor în anumite contracte cu guvernul american, membrii aşa-numitului „Guvern Ocult” recurg la felurite persoane publice oficiale, care sub masca unei anumite „competenţe” trag concluzii şi diseminează prin mass-media informaţii menite să abată atenţia de la faptele concrete sau, mai rău, să o înşele în totalitate.

De pildă, referitor la baza subterană Dulce, profesorul de ştiinţe politice Michael Balkun a afirmat că numeroasele baze subterane militare care au fost construite în anii Războiului Rece, necesare

pentru a adăposti rachetele balistice cu focoase atomice, au condus gradat la „folclorul” despre baza extraterestră de la Dulce. Totuşi, în anul 1999 asociaţia franceză Cometa a publicat un raport independent, în care se arată faptul că guvernul american a cenzurat în mod evident informaţiile despre OZN-uri şi fiinţele extraterestre, care ar fi trebuit oferite în mod public. Raportul a fost intitulat: *OZN-urile şi apărarea împotriva lor: La ce trebuie să ne aşteptăm?*; el reprezintă o sinteză a unui studiu guvernamental detaliat asupra subiectului, realizat de Institutul de Studii Superioare pentru Apărarea Naţională din Franţa, şi poate fi consultat aici: http://www.ufoevidence.org/newsite/files/COMETA_part1.pdf .

Dulce nu este singurul loc în care există baze subterane secrete, însă este cel mai de notorietate în timpurile recente, la fel cum prăbuşirea OZN-ului la Roswell, în 1947, a devenit exemplul de referinţă pentru dovada existenţei OZN-urilor și a ființelor extraterestre, deşi au mai existat zeci sau chiar sute de alte prăbuşiri sau epave în alte zone ale lumii, atât înainte cât şi după „momentul Roswell”.

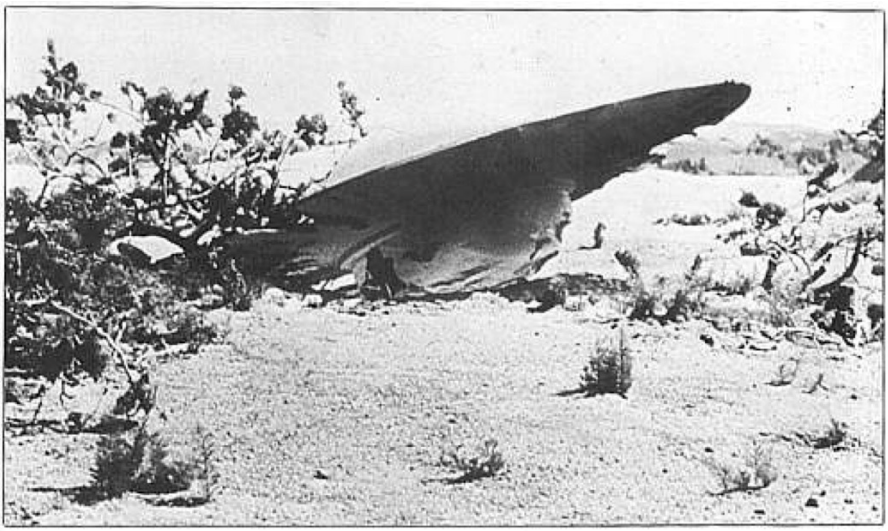

Fotografie de arhivă, cu OZN-ul prăbuşit la Roswell, 1947

Cele mai „înţesate” zone cu baze militare secrete subterane sunt considerate a fi SUA, Australia, Antarctica şi America de Sud. Dintre acestea, subvenţiile cele mai generoase de la „bugetele negre” le-au avut, desigur, bazele americane care după unele afirmaţii ar fi în număr de 130 numai pe teritoriul Americii. Începând cu anii ’90, ritmul construcţiilor de baze militare subterane secrete a devenit de două astfel de baze pe an, pornindu-se de la realitatea ce exista atunci la nivelul întregului glob, adică aproximativ 1477 de baze ce erau deja construite. Aceasta înseamnă că în prezent numărul lor a depăşit 1500.

Ce implică o astfel de facilitate militară secretă şi ce urmăreşte ea? Pentru a exemplifica în sinteză aceste aspecte, vom reveni cu unele date mai precise despre baza din Zona 51. Amintisem, la începutul articolului, că aceasta este de fapt o foarte întinsă şi complexă bază militară subterană. Situată la 134 de kilometri pe direcţia nord-vest de oraşul Las Vegas, în bazinul secat al unui lac (Groom Lake) din deşertul Nevada, această facilitate militară este cunoscută pentru cei care au lucrat acolo mai ales sub numele de Dreamland (Tărâmul de vis), dar în anul 1956 regiunea a fost numită în mod oficial Watertown (Orașul de apă).

Denumirea probabil era mai mult ironică, deoarece uscăciunea deşertului în acea zonă este teribilă. Evident, nimeni nu ar putea visa prea frumos într-un asemenea peisaj și nici nu ar avea prea multe posibilități pentru a înota. Iată o fotografie a drumului ce duce către baza secretă, luată cu ajutorul unei drone:

Numărul „51” semnifică doar încadrarea spaţială a bazei, în conformitate cu o grilă ce a împărţit zona în mai multe suprafeţe pătrate. Baza ca atare se află în pătratul cu numărul 51, lângă zona de intersecţie a trei regiuni din partea de sud a Nevadei: Clark, Lincoln şi Nye County.

De pildă, regiunea pentru teste nucleare din acelaşi deşert, care este situată mai la nord, poartă numele de Area 13 (Zona 13).

Test nuclear subteran în Area 13 (Zona 13)

Baza secretă din sectorul 51 a început să fie construită în anul 1955 şi la început a fost denumită Paradise Ranch, tocmai pentru a înşela vigilența lucrătorilor şi contractorilor externi, precum şi pentru a ademeni personalul ce urma să lucreze în această bază sub nişte reguli foarte stricte.

O imagine aeriană, din timpul unui zbor de încercare ne arată stadiul în care se afla construcţia bazei secrete din Zona 51 în anul 1965:

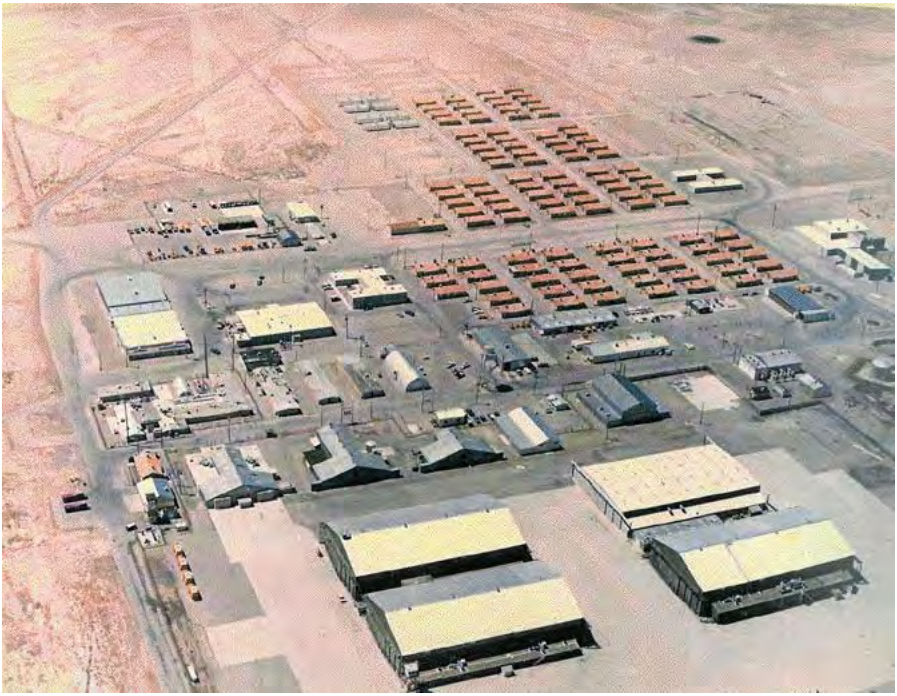

Din punct de vedere al zborurilor aeriene, zona este restricţionată chiar şi în prezent, fiind cea mai întinsă din lume (aproape 1500 km2) cu acest „regim”.

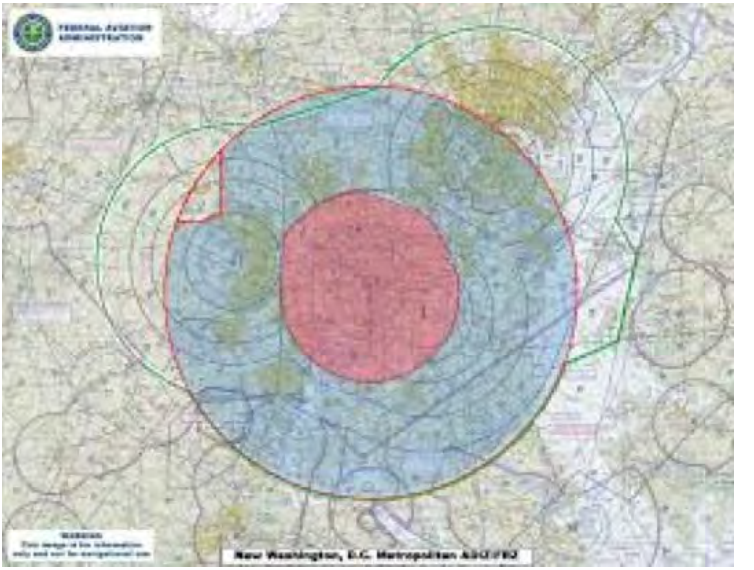

Acelaşi gen de restricţii este impus şi accesului terestru. Din loc în loc, delimitând această regiune, pot fi văzute astfel de plancarte cu text de atenţionare:

WARNING
Restricted Area
It is unlawful to enter this area without permission of the Installation Commander.
Sec. 21, Internal Security Act of 1950; 50 U.S.C.797
While on this installation all personnel and the property under their control are subject to search.
Use of deadly force authorized.
WARNING

RESTRICTED AREA
NO TRESPASSING
BEYOND THIS POINT
WARNING
U.S. Air Force Installation
PHOTOGRAPHY IS PROHIBITED

WARNING
WARNING
MILITARY INSTALLATION

Supravegherea este suplimentata cu senzori de mişcare îngropaţi în pământ, iar perimetrul este patrulat cu regularitate de către maşini special echipate ale unor firme contractate în acest sens.

Pentru personalul care lucrează în bază, permisele de securitate şi nivelul lor sunt controlate cu regularitate. Aparatele de fotografiat şi armele nu sunt admise.

Chiar şi piloţii de încercare care activează acolo sunt sancţionaţi cu asprime dacă din greşeală se „rătăcesc” în afara perimetrului bazei atunci când efectuează zborurile cu diferite tipuri de avioane.
Iată una dintre cele mai rare fotografii, clare şi relativ recente (2007) a bazei din Zona 51, care a ajuns în documentarea publică:

Dintre cele mai cunoscute „proiecte negre” ce au fost studiate în cadrul Zonei 51 sunt avionul „invizibil” (stealth) F117-Nighthawk ,

proiectul Looking Glass, proiectul Sidekick şi proiectul Acquarius.

Guvernul american a admis în cele din urmă, în 2013, că această bază secretă chiar există, însă CIA a declarat că în acel spaţiu s-au realizat doar „teste” ale unor diferite aparate de zbor. Aşa după cum am spus mai sus, probabil că această „dezvăluire” a fost făcută numai după ce baza a fost „decontaminată” de ceea ce era cu adevărat sensibil acolo, materialele fiind mutate în alte baze militare secrete care sunt mai puţin cunoscute.

Statul american are însă multe alte baze militare subterane cu regim secret, peisajul muntos fiind de preferat, mai ales în eventualitatea unui atac nuclear.

Unele dintre cele mai cunoscute sunt bazele militare subterane din munţii Cheyenne (Colorado), baza militară Camp David (Maryland), baza FEMA sau cea a NSA.

Astfel de baze militare secrete subterane nu sunt însă comune doar Statelor Unite, ci şi altor state. Iată de pildă intrarea într-o bază subterană din China:

...sau planurile generale ale unei facilităţi militare complexe, în subteran, rezultată din cooperarea dintre guvernul suedez şi cel norvegian:

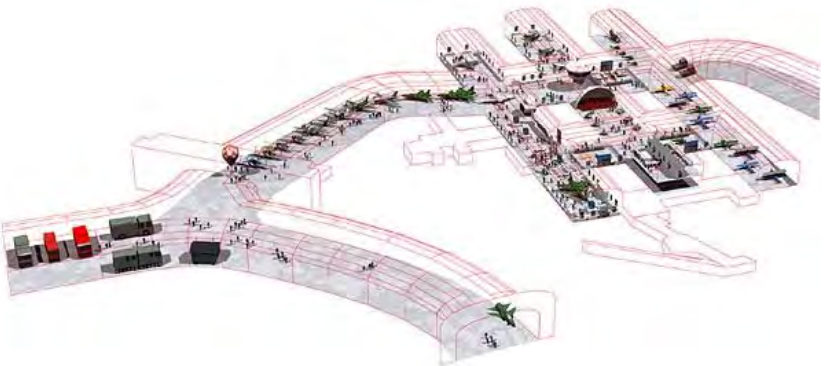

Această bază militară navală suedeză a fost construită în subteranul munţilor Musko şi ea este uriaşă. Inginerii constructori au trebuit să dizloce 1,5 milioane de metri cubi de rocă pentru a crea spaţiul necesar construcţiei ei. Numai spitalul care se află în interior conţine 1000 de paturi, ceea ce nici la suprafaţa pământului nu găsim cu uşurinţă.
Desigur, nici Rusia nu este mai prejos, cu atât mai mult cu cât

fotografia următoare înfățișează o zonă limitată dintr-o bază subterană veche, din anii ’60:

(va urma)

Baze secrete subterane

8 Iunie 2013 de Cristian Terran 8 comentarii

8 Votes

– Scurta introducere in domeniu

Chiar dacă la o primă vedere par a fi ceva de domeniul SF, tunelurile şi bazele subterane sunt cât se poate de reale pentru cei avizaţi care le-au studiat. Universul subteranelor, al tunelurilor, al bazelor secrete şi al cavernelor este compus din grote, beciuri, misterioase oraşe subpământene şi, mai ales, din tuneluri şi din gigantice baze militare clandestine a căror funcţionare este învăluită pentru omul de rând într-o aură de mister. Exista zvonuri ca in toata lumea se construiesc cu frenezie buncare subterane (in SUA, se spune, se construiesc 2 baze subterane pe an iar pina in prezent exista deja in jur de 140) . Despre aceste baze militare clandestine, deşi sunt secrete, există unele documente. Aceste baze constituie doar vârful vizibil al aisbergului. Ele reprezintă partea cea mai concretă şi cea mai palpabilă din această problematică, în timp ce oraşele subterane şi celelalte aspecte par să ţină de domeniul mitului, fiind documentate numai de mărturii care au uneori un aspect fantasmagoric. Vom urmări să discernem între mituri şi realitate, îmbinând intuiţia cu raţiunea, întrucât în cazul martorilor care s-au aventurat în interiorul acestor tărâmuri subterane, experienţele şi relatările lor nu au nimic fictiv. Adesea, realitatea depăşeşte cu mult imaginaţia! In toata lumea ar fi in jur de 1500. In America ele sint denumite DUMB (Deep Underground Military Bases) iar primele dintre ele au fost construite in anii ‘40 ai secolului trecut. Aceste baze sunt, practic, nişte oraşe subterane mari, între care circulă trenuri de mare viteză. Ele funcţionează pe principiul levitaţiei magnetice, care dezvoltă viteze de până la 2 Mach. In SUA, s-a constatat ca DUMB-urile sint construite, in special, in zona unor obiective strategice, cum ar fi baze militare, sedii DHS (un departament federal care se ocupa cu protejarea tarii impotriva atacurilor teroriste si a dezastrelor naturale) sau celebra zona Area 51. În medie, adâncimea unei astfel de baze este de peste 1,6 km, acestea fiind practic adevărate oraşe subterane. Toate ocupă un spaţiu între 4,3 şi 6,8 km3. Utilajele pentru forat sunt cu laser, ele pot face un tunel de peste 11 km într-o singură zi.

Inceputuri …

Pe 1 decembrie 1974, un Boeing 727 al companiei TWA se zdrobea de piscurile masivului Mount Weather, obturat de ceturile din nordul Virginiei. Nici unul dintre cei 92 de pasageri nu a supravietuit exploziei. Avionul s-a prabusit in apropierea unei baze militare, inconjurata cu un gard de sarma, care nu aparea pe nici o harta.
Dupa accident, un purtator de cuvant militar a refuzat politicos sa comenteze in vreun fel utilitatea, efectivele sau povestea bazei militare de la Mount Weather. In ciuda protestelor armatei americane, ziarul „The Washington Post” a publicat o fotografie a locului, avansand ipoteza conform careia dispozitivele radio ale bazei militare produceau interferente cu sistemul radar al avionului, lucru care ar fi dus la tragicul accident. Realizata chiar de pe Mount Weather,

imaginea ofera o vedere interesanta a panourilor si a semnalelor luminoase instalate in jurul bazei. Pe una dintre pancarte se poate citi: „Orice persoana sau vehicul care intra in aceasta zona sunt controlate. Orice fotografie, desen, nota, harta sau alta reprezentare grafica a zonei sau a activitatii din acest perimetru sunt strict interzise". Desi nu se stie cu adevarat la ce serveste baza din Mount Weather, multi observatori afirma ca ea este destinata gazduirii demnitarilor americani de rang inalt in caz de razboi nuclear. De ce atunci atata paza?
In 1970, Richard Pollack, un ziarist de la publicatia „Progressive", a stat de vorba cu mai multi muncitori care au lucrat la aceasta baza secreta. El a descoperit ca baza de la Mount Weather era dotata cu apartamente private si dormitoare, strazi, cofetarii, spitale, un sistem de purificare a apei, o centrala electrica si birouri, baza mai avea si un mic lac, alimentat de la o sursa. Ea dispunea de propriul sau sistem de transport colectiv, niste masini electrice mici, dotate cu baterii reincarcabile, care se plimbau pe strazile orasului subteran. Conform unui dosar furat de un fost muncitor de la Mount Weather, in cazul unui razboi nuclear, presedintele Americii s-ar imbarca la bordul unui Boeing 747 special, care poate fi alimentat cu carburant in timpul zborului; astfel, ar putea sa stea in aer timp de trei zile incontinuu. La aterizarea la Mount Weather, presedintele s-ar fi instalat in una dintre aripile bazei, numita bine inteles Casa Alba. Din acest loc, el ar putea guverna fortele militare ale tarii, lovite de un razboi nuclear.
Din afirmatiile mai multor surse americane, care din motive lesne de inteles au dorit sa-si pastreze anonimatul, se stie ca la Mount Weather este organizata de doua ori pe luna o simulare de lupta pentru a antrena personalul prin mai multe scenarii de catastrofe nucleare. O data pe an, membrii cabinetului prezidential si alti oficiali de la Casa Alba, veniti cu avionul de la Washington, iau parte la aceste exercitii.
Acest amplasament, foarte atent supravegheat, nu a fost recunoscut de guvernul britanic. Hotarata sa-si duca pana la capat investigatia, presa americana considera ca ce se stie pana in prezent despre baza de la Mount Weather e doar partea vizibila a aisbergului. Pentru a descoperi intreg adevarul, cercetatorii problemei au colectat o biblioteca intreaga de informatii despre baze de acelasi tip, situate in intreaga lume. Surpriza! Desi Razboiul Rece nu mai este decat o amintire, multe dintre ele sunt inca 100% operationale.
Cel mai important lucru care trebuie clarificat este motivul pentru care fondurile publice sunt inghitite in construirea unor astfel de adaposturi, desi Razboiul Rece s-a terminat de mult, iar amenintarea unui conflict nuclear pare sa se fi indepartat. Absenta oricaror informatii publice in legatura cu astfel de baze da foarte mult de gandit.

Cum e posibil sa fie construite asa de multe locatii subterane si atit de multe tuneluri care insumeaza mii de kilometri lungime? Ei bine, americanii se pare ca ar dispune de o masina de produs tuneluri care functioneaza cu energie nucleara si foloseste laserul pentru a "sapa" pe sub pamint. Am pus in ghilimele cuvintul "sapa" deoarece nu e vorba propriu-zis de o sfredelire a pamintului ci de … o topire a lui. Cu ajutorul reactorului nuclear, masina dezvolta o temperatura de 1000 de grade Celsius cu care topeste pamintul si rocile pe care le intilneste in cale. In acest fel se creaza si peretii tunelului care, in faza finala, au un aspect sticlos si sint foarte duri. Un alt avantaj al acestui mijloc de produs tuneluri este ca nu lasa in urma deseuri sau moloz, care sa trebuiasca sa fie scoase in exterior cu benzi rulante, trenulete sau camioane.

Nuclear Subterrene, cum se cheama masina, poate produce tuneluri de peste 12 metri diametru intr-un ritm de pina la 10 kilometri pe zi. Da, ati inteles bine, 10 (zece) kilometri de tunel pe zi. O astfel de masina costa 13 milioane de dolari. Nu se stie de cite astfel de masinarii dispune SUA. La construirea unui singur DUMB lucreaza intre 10.000 si 18.000 de americani. Costul realizarii unui oras subteran se ridica in jur la 20 miliarde de dolari. Banii investiti in asemenea structuri se spune ca ar proveni din asa-zisul Buget Negru, din care sint finantate proiectele secrete. Se apreciaza ca in 2009, Bugetul Negru al SUA ar fi fost de 50 de miliarde de dolari. Asadar, sume imense de bani se investesc in aceste orase subterane. Intrigant este faptul ca ele se construiesc in secret, daca se construiesc. De ce? Care e scopul lor? E normal ca orice guvern din lume, orice presedinte de stat, sa poata dispune de un astfel de buncar, baza subterana, pentru a se refugia in cazul unui razboi, unui cataclism natural. E logic! Dar, numai SUA ar dispune de 140 de DUMB-uri! Pentru cine? Pentru ce? Se prefigureaza vreo catastrofa naturala planetara? Vreun razboi nuclear? Vreo schimbare climatica dramatica? Este real acel plan de reducere a populatiei umane cu 90%? .

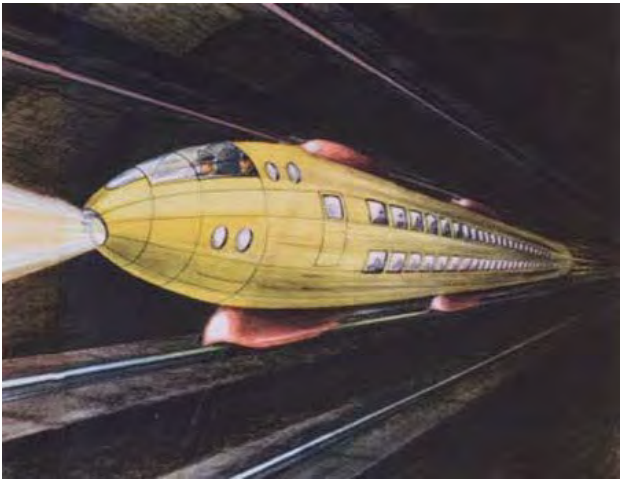

Localizarea celor mai celebre baze subterane SUA :

– Imensul complex al Bancii Rezervei Federale sub Muntele Pony, aproape de Culpepper;
– Baza de la Mount Wheather din Virginia, se intinde pe aproximativ 3,5 km2, la 30 de km vest de Washington, Mount Weather este una dintre cele mai mari enigme ale Americii. Accesul in interiorul acestei constructii „sapate in granitul cel mai dur din estul Americii" se face printr-o usa asemanatoare cu aceea a unui seif urias. Construit pe vremea presedintelui Truman, la inceputul anilor '50, orasul este pazit 24 de ore din 24. Se poate ajunge la el pe drumul 601, la vest de Bluemont. Cei care locuiesc in zona stiu de mult ca acest drum duce intr-un loc secret, pentru ca, atunci cand ninge, el este primul drum curatat.
– Standard Oii are un centru subteran aproape de Hudson in New Jersey; – Northroy detine un complex aproape de Tehochop Mountains, in nord-vestul Californiei;
– Mc Donnel Douglas isi desfasoara activitatea in baze care sunt amplasate tot in California, la Hellandale si la Llona.
Scopul initial al constructiei acestor baze subterane secrete a fost acela de a oferi capilor din industrie si finante un adapost pentru a putea supravietui unui atac nuclear. Insa unii cercetatori considera ca aceste scopuri s-au schimbat in ultimii ani.
Observatori militari au observat transportul unor dispozitive robotice către Polul Sud şi au existat speculaţii conform cărora Forţele Aeriene Americane au transportat gigantica lor maşină sfredelitoare "Subterrene" (alimentată cu energie nucleară) către o bază secretă din Antarctica. Armata americană a cenzurat orice informaţii cu privire la această descoperire senzaţională. În ciuda embargoului informaţional impus, au circulat diverse rapoarte prin care americanii au început, în secret, excavarea locului acestei descoperiri senzaţionale.
Preşedintele Parlamentului Francez confirmă că e vorba de o structură veche de peste 12.000 de ani. Unele ţări europene chiar au protestat faţă de lucrările de excavaţie întreprinse de armata SUA, întrucât se ştie că Antarctica este teritoriu internaţional protejat de orice exploatări făcute

de mâna omului. Nicole Fontaine, fost preşedinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: “Dacă armata americană a construit ceva acolo, ea violează Tratatul internaţional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce e vorba. Poate fi ceva ce are o vechime de cel puţin 12.000 de ani, ce a fost acoperit de gheţurile Antarcticii. Aceasta ar reprezenta cea mai veche structură artificială de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie ceea ce ascunde”.

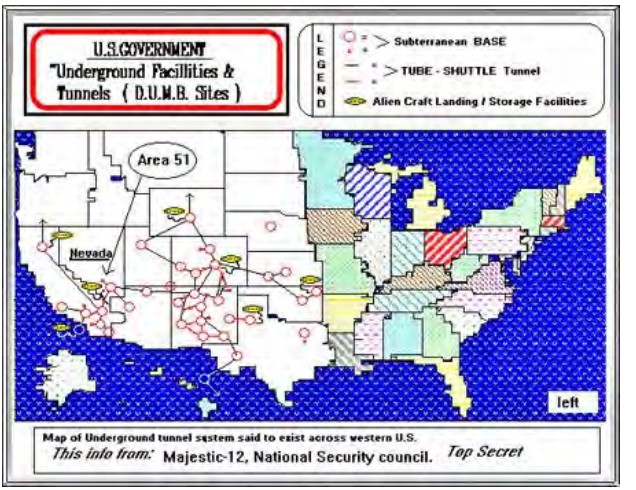

Rusia

Jurnaliştii ruşi au dezvăluit informaţii despre cea mai mare bază secretă din subteranul Uniunii Sovietice. GTS-825 este numele conspirativ al uneia dintre cele mai mari baze secrete de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Potrivit site-ului englishrussia.com, baza a fost construita in perioada Razboiului Rece, intre 1957 si 1961. Baza este situata in muntii Tavros, are doua intrari si acces la apa. În interiorul sau pot fi stocate 100 kilotone de arsenal nuclear si are un tunel acvatic subteran cu docuri pentru submarine, depozite de combustibili si de munitie nucleara. In Golful Balaklava se vede una dintre intrarile in buncar, care putea fi inchisa, in caz de urgenta, cu un cheson de 150 de tone. Cealalta iesire spre mare este situata in partea de nord a muntelui Tavros, ambele cai de acces fiind mascate in mod profesional. 14 submarine pot intra in tunel si 3000 de persoane, populatia orasului Balaklava in momentul construirii bazei. În tunel existau si provizii pentru supravituirea celor 3000 de oameni timp de trei ani. Locuitorii stiau insa ca in acel loc se afla o statie telefonica Buncarul avea propriul spital, o brutarie si magazine alimentare.

China si bazele sale subterane

China detine (cel putin in mod oficial) in jur de 40 de buncare subterane.Aceste 40 de baze subterane au capacitatea de proteja cam 1500 de avioane, asadar nu sunt simple structuri subpamantene, ci dimpotriva baze aeriene in adevaratul sens al termenului. In cazul unui atac, avioanele surprinse pe piste si facilitatile tehnice ale bazei, la care se adauga si depozitele, sunt mult mai importante decat bombardarea pistelor de decolare-aterizare. Pentru remedierea unei piste sunt necesare cateva ore, dar daca baza respectiva isi pierde tehnicienii si capacitatile de reparatii si intretinere, depozitele de carburant sau piese de schimb, situatie este atunci cu adevarat dramatica.Aceste baze aeriene subterane sunt in mod clar gandite defensiv si au in vedere prevenirea unei lovituri preventive din partea unui inamic, lovitura care ar avea ca scop distrugerea la sol a aviatiei chineze si, poate mai important, distrugerea bazei tehnice de intretinere si reparatii a avioanelor.

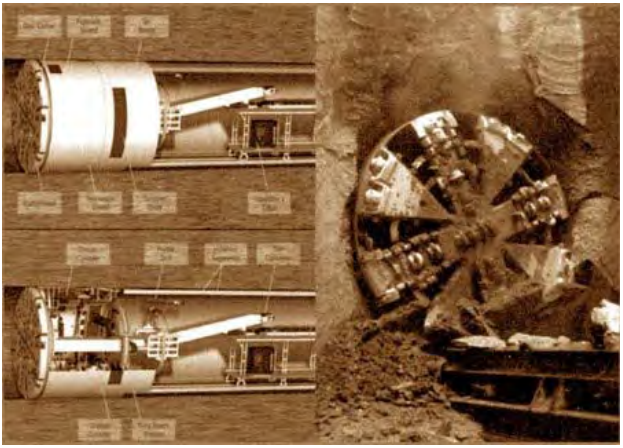

Marea Britanie

La treizeci de metri adancime, dedesubtul colinelor batute de vant din Corsham, in comitatul Wiltshire din Anglia, este ingropat un complex subteran dotat cu toate facilitatile unui oras. Numita Burlington, asezarea a fost construita in anii ’60, in timpul Razboiului Rece. Conceputa drept adapost antiatomic pentru demnitarii englezi, ea dispune de apartamente, un spital, o brutarie, ba chiar si de cinematograf si bar. Daca s-ar fi declansat un bombardament atomic asupra Angliei, in acest adapost s-ar fi putut refugia 5000 de persoane, timp de un an intreg. Pana in anii ’80, Burlington a fost postul secret de comanda al britanicilor in caz de razboi. Din incinta sa, conducatorii Angliei ar fi regizat operatiunile militare in cazul unui atac nuclear. Dupa ce a fost redus la un statut „semioperational” de catre guvernul Thatcher, in anii ’80, acest complex a continuat, totusi, sa fie inconjurat de mister pana intr-o perioada recenta. In ianuarie 1999, el si-a deschis portile in fata camerelor de filmat ale canalului de televiziune Chanel 4, primul post care a fost autorizat sa filmeze in acest loc. Tim MacDonald, fost ofiter al marinei regale, le-a declarat jurnalistilor: „Orasul se intinde sub pamant pe o suprafata de 14,6 hectare (…) si numeroase tunele se ramifica in toate directiile”. Acum cativa ani, o astfel de declaratie ar fi fost de neconceput. Se pare ca, in prezent, autoritatile sunt dispuse sa discute despre existenta unor astfel de baze.

Burlington nu este singurul oras de acest fel din Marea Britanie. Multe alte constructii, a caror amplasare ramane confidentiala, sunt presarate pe intregul ei teritoriu. In cartea sa, intitulata „Secret Underground Cities” („Orase Subterane Secrete”), Nick McCamley descrie constructia primelor buncare in timpul celui de-al Doilea Razboi Mondial. Aceste edificii aveau drept functie adapostirea materialului militar, a atelierelor de constructie mecanica si a operelor de arta din calea bombelor germane devastatoare.

Odata cu sfarsitul celui de-al doilea razboi mondial si inceputul Razboiului Rece, inaltarea oraselor subterane a devenit o afacere serioasa. Construirea unei retele de baze secrete, care sa-i permita aparatului de stat sa faca fata unui atac nuclear, a devenit o necesitate. Anvergura

proiectului este in continuare necunoscuta, la fel ca si costurile sale exorbitante. Faptul ca toate aceste adaposturi antiatomice, construite in cel mai mare secret, gratie fondurilor publice, nu sunt accesibile publicului larg, poate fi considerat drept un atentat la principiul democratiei occidentale.

Svalbard: ultima reduta

Buncarul este sapat in platoul montan, langa satul Longyearbyen, din Svalbard – un arhipelag situat la nord de Norvegia. Climatul arctic asigura congelarea naturala a semintelor, in timp ce instalatii aditionale coboara temperatura constant la -18 grade Celsius. Muntele si zapada asigura protectia naturala uriasului adapost. Regiunea care inconjoara buncarul cu seminte este izolata si nu este populata nici macar de ursi polari. Valoarea nepretuita a semintelor este reflectata si de natura inaccesibila a buncarului. Oricine ar incerca sa ajunga la seminte va avea de trecut de patru porti ferecate: poarta grea de otel de la intrare, o a doua situata la 115 metri mai jos, in tunel, si in fine alte doua usi care se inchid automat. Cheile sunt codate in asa fel incat sa ofere acces la diferite niveluri ale facilitatii. Nu toate cheile descuie toate portile. Acest buncar nu este singular. Semințe din toate cerealele folosite acum au fost depozitate în alte două bănci imense, plasate în zona Oceanului Înghețat și în Anglia. Banca de semințe Millennium se află la doar o oră de Londra și adăpostește cam un miliard de semințe. Tehnologia folosită aici este la fel cu cea din Insulele Svalbard. Există totuși o diferență esențială. Semințele depozitate lângă Londra sunt folosite în tot felul de experimente, în timp ce suratele lor din grotele norvegiene sunt păstrate pentru vremuri grele.

In cartea sa devenita bestseller, „Underground Bases and Tunnels: What is the Government Trying to Hide?” („Baze si tuneluri subterane: ce incearca sa ne ascunda guvernul?”), ufologul Richard Sauder afirma ca fortaretele subterane secrete, detinute si intretinute de catre anumiti particulari, sunt prezente in tot subsolul Statelor Unite. In afara unor imense baze militare, cum este aceea de la Mount Weather, exista numeroase alte constructii de talie mai modesta, care apartin unor intreprinderi private si sunt destinate sa-i adapostească pe patronii acestora in caz de catastrofa nucleara. Gigantul telecomunicatiilor AT&T, firma de constructii Lockheed si Standard Oil, una dintre cele mai mari companii petroliere americane, si-ar fi construit asemenea adaposturi. Daca afirmatiile lui Sauder sunt exacte, in cazul unui conflict nuclear, Statele Unite

n-ar mai fi populate decat de reprezentantii guvernului, de generali si de directorii marilor antreprize.Următoarele pasaje au fost extrase din cartea „Underground Bases and Tunnels“ de Richard Sauder, Ph. D.:

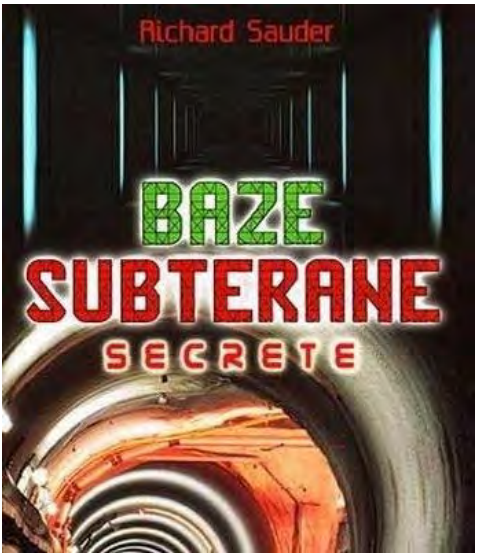

„Utilajul pentru forări la adâncime, numit Nuclear Subterrene, a fost proiectat la Los Alamos National Laboratory, din New Mexico. Un număr de brevete şi câteva documente tehnice federale au fost depuse pe aceasta temă de către oamenii de ştiinţă la Los Alamos, dar apoi toate acestea au dispărut fără urmă. Acest utilaj bazat pe energie nucleară înaintează topind solul şi roca din calea lui, vitrificând solul şi lăsând în urmă un tunel solid, neted, ca de sticlă. Căldura este furnizată de un reactor nuclear compact, care recirculă un fluid, format din litiu lichid, de la miezul reactorului până la suprafaţa de contact, unde acesta topeşte roca. În procesul de topire a rocii, litiul îşi pierde o parte din căldură. Apoi, acesta este trimis înapoi, de-a lungul exteriorului maşinii, pentru a ajuta la răcirea rocii vitrificate, în timp ce maşina înaintează. Litiul răcit este introdus înapoi în reactor şi ciclul se repetă. În acest mod, Nuclear Subterrene pătrunde prin rocă, la o temperatură de 2.000 grade Fahrenheit (1.100 Celsius), croindu-şi drum în adâncime.

Primul brevet pentru utilaje de tip Nuclear Subterrenes a fost patentat de către Comisia pentru Energie Atomică din SUA în 1972. Ulterior, în mod foarte semnificativ, Comisia pentru Energie Atomică din SUA şi Administraţa pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energetică din Statele Unite au interzis aceste brevete.

Nuclear Subterrene are un avantaj considerabil faţă de TMS-urile mecanice, deoarece ele nu lasă în urmă niciun fel de moloz, care ar fi trebuit eliminat cu cărucioare, trenuri, camioane etc. Acest lucru simplifică foarte mult construcţia de tuneluri. Dacă există Nuclear Subterrene acum, atunci prezenţa lor, cât şi tunelurile pe care le fac, ar fi foarte greu de observat, din simplul motiv că nu

ar exista urme sau resturi, aşa cum se petrece cu dispozitivele convenţionale pentru construcţia de tuneluri.
În 1972, brevetul dispozitivului afirma limpede acest lucru. Rezumatul explicativ consemna: «… resturile pot fi eliminate sub formă de rocă topită, atât pentru consolidarea tunelului, cât şi prin împrăştiere în fisurile apărute în rocile din jur. Burghiul de topire al rocilor are o formă care, datorită presiunii de propulsie suficient de mari, poate să producă crăpături în rocile situate radial faţă de burghiu, datorită presiunii hidrostatice ce se formează în rocile topite înaintea burghiului. Toată topitura nefolosită la consolidarea tunelului este forţată să pătrundă în crăpături, unde aceasta rămâne cristalizată.»
«…O astfel de consolidare (vitroasă) elimină, în majoritatea cazurilor, costisitoarea şi dificila problemă a eliminării resturilor şi, în acelaşi timp, are avantajul producerii unei carcase protectoare pentru tunel.» (U. S. Patent No. 3.693.731 din data de 26 septembrie, 1972) Astfel, avem o maşină de realizat tuneluri care nu lasă resturi şi produce o căptuşeală protectoare vitroasă care îmbracă tunelul în urma sa.
Trei ani mai târziu a fost depus un alt brevet, pentru o maşină de săpat tuneluri mari în rocă moale sau umedă, argiloasă sau în sol cu bolovani, care separă simultan miezul tunelului de topitura termică, formând o căptuşeală de sprijin prin separarea materiei topite de pereţii escavaţi şi detaşând materia din faţa tunelului cu ajutorul unui mecanism în care căldura necesară topirii şi materialele pentru căptuşeală sunt prelucrate de un reactor nuclear compact. Practic, după solidificare apare un zid vitros care căptuşeşte în mod uniform tunelul.
Acest brevet din 1975 specifică în continuare că echipamentul este destinat escavării de tuneluri de 12 metri în diametru sau chiar mai mult. Resturile din săpătură, pe care utilajul de escavare le preia în timp ce înaintează, ajung să formeze partea interioară a peretelui tunelului. Deci, într-un limbaj mai simplu, acest echipament va croi un tunel având o suprafaţă perfect cilindrică. Din resturile topite de rocă şi sol, utilajul de escavat tuneluri va realiza o căptuşeală solidă, vitroasă. În acelaşi timp, acest echipament de făcut tuneluri va măcina o parte din roca şi solul desprinse din scobitura topită şi o va transporta în partea din spate a utilajului, pentru eliminare cu ajutorul cărucioarelor, amestecătoarelor de moloz etc.Un al treilea brevet a fost trimis către Administraţia pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energetică din Statele Unite (United States Energy Research and Development Administration) cu doar 21 de zile după cel precedent, în 27 mai 1975, pentru un utilaj asemănător cu cel patentat la 6 mai 1975. Poate că unii dintre cititori au auzit acelaşi zvon pe care l-am auzit şi eu, care circulă ca un vârtej în literatura OZN şi în cea neoficială: povești despre tuneluri secrete sau tuneluri vitroase escavate cu ajutorul unor utilaje cu laser. Nu ştiu dacă aceste lucruri sunt adevărate. Dacă sunt, atunci poate că acele tuneluri vitroase sunt făcute de către acele Nuclear Subterrene, descrise în aceste brevete. Un cititor atent va observa că toate aceste brevete au fost obţinute de către agenţii ale guvernului SUA. În plus, toţi, mai puţin unul dintre inventatori sunt din Los Alamos, New Mexico. Desigur, însuşi Laboratorul Los Alamos este subiectul unor zvonuri despre existenţa încăperilor şi a tunelurilor subterane, despre micii cenuşii şi multe alte fenomene sub acoperire ce se desfăşoară acolo.“

În concluzie, zona mărilor şi a oceanelor planetei noastre pare să fie foarte activă. Sunt relatate dispariţii, lumini misterioase, obiecte necunoscute, fenomene fizice neobişnuite, sunete, fotografii, lupte, intrări şi ieşiri din ape ale unor obiecte zburătoare neidentificate… o sursă aproape inepuizabilă de mistere şi fenomene enigmatice, la care ştiinţa sau guvernele statelor nu oferă niciun răspuns oficial. Dacă vom adăuga şi informaţiile despre bazele secrete subterane avem un corpus masiv de date, care ne poate face să înţelegem mai bine această realitate a zilelor noastre. Nu ne rămâne decât să aprofundăm studiul acestor aspecte şi să căutăm răspunsuri pertinente atât de la surse viabile exterioare, cât şi din eventualele dezvăluiri la nivel oficial.”[1][2][3][4][5][6][7]

Ce anume cauta armata S.U.A in Antarctica sub calota de gheata ?

Aprilie 16, 2011 blackjack Lasă un comentariu Go to comments

Armata americană a cenzurat orice informaţii cu privire la această descoperire senzaţională. În ciuda embargoului informaţional impus, au circulat diverse rapoarte prin care americanii au început, în secret, excavarea locului acestei descoperiri senzaţionale.

Preşedintele Parlamentului Francez confirmă că e vorba de o structură veche de peste 12.000 de ani

Unele țări europene chiar au protestat față de lucrările de excavație întreprinse de armata SUA, întrucât se știe că Antarctica este teritoriu internațional protejat de orice exploatări făcute de mâna omului. Nicole Fontaine, fost președinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: “Dacă armata americană a construit ceva acolo, ea violează Tratatul internațional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce e vorba. Poate fi ceva ce are o vechime de cel puțin 12.000 de ani, ce a fost acoperit de gheţurile Antarcticii. Aceasta ar reprezenta cea mai veche structură artificială de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie ceea ce ascunde”.

Americanii au transportat în Antarctica o gigantă maşinărie sfredelitoare

Imediat după aceea, unii observatori militari au observat transportul unor dispozitive robotice către Polul Sud și au existat speculații conform cărora Forțele Aeriene Americane au transportat gigantica lor mașină sfredelitoare “Subterrene” (alimentată cu energie nucleară) către o bază secretă din Antarctica.

“Subterrene” este o maşinărie capabilă să efectueze adevărate călătorii subpământene, căci ea poate distruge toate rocile dure de pe suprafaţa Pământului. Pentru “Subterrene” ar fi cu atât mai uşor să spargă un strat de gheaţă, oricât de gros ar fi acesta.

Cutremure şi anomalii magnetice puternice în zonă…

Tot în acel an 2001, s-au mai aflat veşti conform cărora a fost nevoie de un echipaj medical de urgenţă în acea zonă, pentru a trata personalul care lucra sub gheaţa artică. Și tot atunci, toată regiunea a fost zguduită de un cutremur neobişnuit de puternic. Seismologii au localizat epicentrul cutremurului chiar în locația bizarei structuri de sub gheaţă.

Un alt eveniment important al anului 2001, după ce armata americană se pare că a început săpăturile sub gheaţă, a fost apariţia unei anomalii magnetice puternice în acea zonă, care s-a răspândit până în vecinătatea bazei ruseşti Vostok din Antarctica. Cercetătorii ruşi au fost şocaţi şi uimiţi de ceea ce au observat atunci.

O echipă de televiziune a dispărut misterios în Antarctica…

În momentul în care opinia publică internaţională începuse să fie interesată din ce în ce mai mult de săpăturile misterioase din Antarctica, au avut loc evenimentele teroriste de la 11 septembrie 2001 de la New York, abătând astfel atenţia lumii. Să fi fost evenimentele de la 9/11 o diversiune pentru a ascunde incredibila descoperire americană din Antarctica? Totul ar fi posibil în această lume nebună nebună…

În timp ce lumea a început să uite complet de acest eveniment, o echipă de televiziune din California n-a uitat şi a pornit în noiembrie 2002 spre locul misterios din Antarctica. Dar echipa de televiziune a dispărut la fel de misterios. Dar a fost descoperită o înregistrare video al acestei echipe, de către forţele speciale SEAL ale Marinei Americane; în această înregistrare se confirma prezenţa unui artifact uriaş, aflat sub gheaţă – o maşinărie preistorică, posibil de origine extraterestră.
“Guvernul SUA a spus că va încerca să blocheze difuzarea unei înregistrări video găsit de

echipele de salvatori SEAL în Antarctica, înregistrarea ce ar conține dovada unei descoperiri arheologice masive ce s-ar afla la 3 kilometri sub gheață", suna o declarație de presă care a apărut pentru scurt timp pe site-ul televiziunii.

Tunelul timpului de deasupra Antarcticii

Cu câțiva ani înainte, în anul 1995, a avut loc un eveniment și mai bizar, observat de cercetătorii britanici și americani, în apropierea locului în care a avut loc ciudata descoperire americană din aprilie 2001.

"În 1995, oameni de știință americani și britanici care au condus investigații în Antarctica au făcut o descoperire senzațională. Fizicianul american Marian McLein le-a spus cercetătorilor că în apropierea polului sud a văzut un vârtej de ceață gri pe 27 ianuarie, pe care l-au luat drept un simplu vortex de furtună polară. Totuși, vârtejul nu și-a schimbat forma și nici nu s-a deplasat în decursul timpului. Așa că au decis să cerceteze fenomenul și au lansat un balon meteorologic garnisit cu echipamente de măsurat viteza vântului, temperatura și umiditatea. Dar balonul s-a ridicat imediat și a dispărut brusc în ceață.

După un timp, cercetătorii au adus balonul la sol cu ajutorul frânghiei legate dinainte de acesta. Surprinderea a venit din măsurătorile citite pe aparate: cronometrul balonului arăta data 27 ianuarie 1965, adică cu 30 de ani în urmă. Experimentul a fost repetat de câteva ori după ce s-au asigurat că echipamentul balonului era în bună stare de funcționare. Dar de fiecare dată ceasul arăta dată cu 30 de ani în trecut. Fenomenul a fost numit "poarta temporală" și a fost raportat la Casa Albă.

Se presupune că acel vârtej de deasupra polului sud este un sui-generis tunel al timpului ce permite trecerea în alte dimensiuni temporale. Mai mult, s-au demarat programe de trimitere a oamenilor în timp. CIA și FBI se luptă pentru a controla proiectele care vor schimba cursul istoriei. Nu există încă nici-o recunoaștere oficială a autorităților federale americane."
Există oare vreo legătură între acest ciudat "tunel al timpului" și mașinăria veche de cel puțin 12.000 de ani de sub gheața Antarcticii? Dacă da, de ce nu se fac publice aceste date? De ce numai unii vor să dețină controlul asupra tuturor descoperirilor importante ale omenirii ?

RECENT UN NOU CUTREMUR IN 15 FEBRUARIE 2012-CARE A DISTRUS O BAZA SUBMARINA REPTILIANA VEZI:

A 5.1 magnitude earthquake occurred at 18:31:57 PM (UTC), Thursday night, February 15, 2012 in the area of Nicobar Islands, south east of the Bay of Bengal. This specific quake was the trigger event for the Procyon people of the Andromeda Council to take out & destroy a strategically important, massive, extensive Draco & Hydra Reptilian controlled & operated undersea base located on the top of the "Ninetyeast Ridge" on the ocean floor. A complete written transcript of this official news report can be downloaded for free at: www.andromedacouncil.com.

YouTube Video

Unul dintre observatori a punctat:

YouTube Video

"Orice ar fi avut loc pe 8 noiembrie, a fost foarte mare. A propagat un imens impuls energetic pe întreaga crustă a planetei. Fiecare continent s-a cutremurat". Graficele prezente în documentul PDF al USGS sunt relevante în acest caz. Jurnalistul a pus la dispoziţie mesajul transmis prin email în data de 2 noiembrie. "Data: 2 noiembrie 2011 Alfred, după cum ştii, eu nu voi divulga pentru publicul larg localizarea exactă a acestor baze submarine şi subterane, şi nici informaţii ce ţin de planurile strategice sau tactice... referitoare la un viitor atac asupra bazelor reptiliene. Totuşi, gândindu-mă mai bine la toate acestea, îţi voi spune DOAR ŢIE unde este localizată baza submarină din China. În acest fel, având deja aceste informaţii, le vei putea corela cu cele oficiale care vor veni la momentul respectiv, ceea ce va fi foarte curând. Aşadar, iată locaţia acestei baze submarine. Priveşte la această hartă, poziţionează-te în mijlocul Chinei şi apoi glisează pe orizontală spre Est unde vei găsi scris Marea Chinei de Est. Locaţia este exact deasupra cuvântului "East", mai precis între litera a şi litera s. Aşadar, Alfred, în încheiere, iată că ai de pe acum informaţia despre localizarea acestei baze submarine, şi aceasta va conferi o mai mare credibilitate acestor rapoarte care descriu loviturile şi atacurile strategice asupra celor mai importante baze secrete". Aici se încheie mesajul primit de jurnalist cu 6 zile înainte de cutremurul din marea Chinei de Est. Reprezentantul Consiliului Andromeda subliniază că acest atac a fost pentru anihilarea unei facţiuni a draco-reptilienilor, şi nu asupra întregii rase extraterestre reptiliene. "Aceşti reptilieni au condus operaţiunile ân baza submarină de mii de ani; am aflat că ei sunt literalmente "cu sânge rece", nemiloşi, viciosi şi foarte cruzi în acţiunile lor. Şi nu au deloc remuşcări", specifică el. "Personal nu critic întreaga rasă reptiliană. Eu mă bucur că pot învăţa despre diversitatea culturală a atât de multor rase extraterestre. Personal am cunoştinţă de existenţa unei rase reptiliene care este foarte inteligentă, bună şi nobilă. Ei sunt chiar vegetarieni, nu consumă carne. Şi, ce e foarte important, ei nu vânează oameni, şi nici nu se hrănesc cu energia emoţională negativă a oamenilor", subliniază el. "Bazele subterane şi submarine secrete sunt conduse şi operate de către această facţiune nemiloasă şi crudă de draco-reptilieni. Ei sunt cei care

cauzează atâtea probleme oamenilor de pe Pământ", conchide el. Pe 8 noiembrie 2011, el l-a contactat pe jurnalist: "Am fost anunţat ceva mai devreme astăzi în timpul întâlnirilor de lucru, telepatic, şi am confirmarea comandantului biosferei principale unde au loc multe din întâlnirile Consiliului Andromeda, de distrugerea finală, completă a acestei baze submarine controlată de reptilienii din constelaţiile Draco şi Hydra. Aceasta este baza care se afla pe platoul oceanic în marea Chinei de Est". "Rezultatul direcţionării fascicolului final de energie sonică pe care cei din Procyon l-au emis astăzi, a distrus complexul submarin şi a creat o uriaşă de-compresie care a generat cutremurul de 6,9 grade Richter. Rezultatul a fost prăbuşirea şi distrugerea totală a bazei submarine", a spus el. "Alfred, ai cele 3 hărţi ale Chinei şi Asiei pe care deja ţi le-am trimis; două dintre ele sunt hărţi Google pe care am identificat locaţia exactă în marea Chinei de Est a acestei baze submarine, în largul coastelor Chinei. Ai observat datarea de acum 6 zile a acestora (pe 2 noiembrie), aşa cum am indicat atunci. Această datare în urmă cu câteva zile este un aspect important ce validează informaţiile", subliniază el. "Astăzi ţi-am trimis încă o hartă Google care conţine localizarea cutremurului de 6,9 grade Richter, şi care coincide cu ce ţi-am trimis în 2 noiembrie, şi anume - poziţia exactă a acestei baze submarine". "Atacul iniţial asupra acestei baze a început încă din 2 noiembrie, la numai câteva zile după ce o bază similară situată în Golful Aden a fost complet distrusă". "Ei, oamenii din sistemul stelar Procyon, în această acţiune specifică, au continuat pe parcursul a mai multe zile să lovească cu fascicule energetice sonice pentru a distruge această bază. După cum poţi să-ţi dai seama, a fost nevoie de 7 zile de atacuri continue pentru a sparge zona cea mai slabă a câmpului energetic protector al acestei baze reptiliene. Chiar şi sub acest asediu, reptilienii care controlau această bază au făcut tot posibilul să îşi repare câmpul protector folosind energie din alte sectoare ale bazei". "Cei din Procyon au continuat să lovească această zonă iar şi iar, pentru a slăbi şi mai mult scutul energetic protector. După 7 zile, au reuşit să-l spargă, azi, 8 noiembrie 2011". "Lovitura finală care a găurit scutul protector al bazei a creat o decompresie care a făcut să apară cutremurul de 6,9 grade pe platoul oceanic. Astfel întreaga bază s-a prăbuşit şi a fost distrusă, împreună cu transmiţătorul energetic care pompa constant frecvenţe ce induceau teamă, anxietate, manipulare şi control spre continentul Asiatic, care ajungeau de la nord de peninsula Coreeana şi pînă în sud în Laos". "Există şi o explicaţie

YouTube Video

pentru care acest cutremur a fost mult mai intens decât cele precedente. În cazul acestei baze submarine este vorba de un complex întreg de construcţii ce se aflau sub cupola protectoare, era un întreg oraş submarin, bine apărat. Conform celor spuse de comandantul principalei biosfere a Consiliului Andromeda, citez "aceasta a fost cea mai bine fortificată bază reptiliană dintre toate cele submarine". La momentul loviturii finale, cea care a distrus baza, comandantul mi-a aratat imagini cu explozii masive, se vedeau clădiri care simultan explodau sau implodau în colaps", specifică reprezentantul Consiliului Andromeda. "Ca şi în cazul precedentei baze distruse în acelaşi fel [cea din Golful Aden - nota AIM], presiunea imensă exercitată de apa oceanului de deasupra bazei submarine, odată ce scutul protector a fost găurit... imediat colapsul s-a declanşat iar diferitele părţi ale bazei s-au prăbuşit unele în altele, cu apa inundând totul". "Comandantul biosferei mi-a spus că acum există urme sub forma unui bol aplatizat, pe

fundul oceanului în locul unde era această bază, urme care pot fi văzute de cineva care poate să exploreze această zonă. Chiar şi acum când baza este distrusă, aceasta se poate vedea". "Subliniez din nou, această acţiune a fost realizată de cei din sistemul stelar Procyon, membru principal în Consiliul Andromeda, ocupând locul 4. Când trebuie să menţionez asta, vreau să o fac". "Am cerut o confirmare de la comandantul biosferei a faptului că această bază este complet distrusă şi că nu mai sunt necesare alte acţiuni în acest sens. El mi-a spus "Da, această bază este acum complet prăbuşită şi distrusă"." "Conform celor spuse de comandant, trebuie să ştiţi cu toţii că există încă baze subterane şi submarine care sunt controlate sau conduse de reptilieni şi care trebuie eliminate. Acestea două, cea din Golful Aden şi cea din marea Chinei de Est, au fost cele mai provocatoare". "El mi-a reamintit că cele care au mai rămas vor fi realativ uşor de anihilat, aflându-se în locaţii mai accesibile şi astfel mai uşor de eliminat". "În încheiere, scopul acestor acţiuni de curăţare realizate de cei din Consiliul Andromeda este acela de a asigura libertatea şi siguranţa totală şi completă a oamenilor de pe această planetă. Pământul este lumea noastră. Avem dreptul să ne alegem viitorul ca fiinţe umane libere şi suverane. Eliminarea acestor baze reptiliene este pasul final în asigurarea libertăţii şi siguranţei noastre", conchide el. Reprezentantul Consiliului Andromeda pe Pământ clarifică diferenţa de 300 de km între poziţia anunţată în 2 noiembrie şi epicentrul cutremurului din 8 noiembrie. El explică, citând pe comandantul principalei biosfere, faptul că partea principală şi cea mai mare a bazei submarine, acolo unde se afla un puternic generator de energie şi totodată era localizat şi transmiţătorul energetic, se afla la coordonatele specificate în 2 noiembrie.La sud de această poziţie principală era un mare complex de tuneluri cu mai multe clădiri, aşa cum există în statul american New Mexico. Această bază submarină era cea mai mare de pe planetă. Zona epicentrului găzduia clădiri mai mici şi era punctul terminus al bazei, iar forţa tensoare de protecţie energetică nu era aşa de mare ca în restul complexului submarin. Aici spaţiile erau folosite mai mult pentru depozitare. După câteva zile de atacuri focalizate asupra zonei centrale principale a bazei, cei din Procyon au testat şi alte zone ale scutului energetic protector, printre care şi acest punct terminus care a fost în cele din urmă penetrat, ceea ce a dus la prăbuşiri şi distugeri în lanţ, în toată baza submarină. De aceea cutremurul s-a produs în această zonă, şi nu în cea principală a bazei. În încheiere, reprezentantul Consiliului Andromeda a ţinut să clarifice câteva aspecte importante. 1) "Vă rog să reţineţi că nu vă cer să credeţi sau să nu credeţi informaţiile la care am acces prin intermediul a 5 contacte cu Consiliul Andromeda care se află pe biosfera principală, deja de 1 an şi 2 luni, şi cu ajutorul lui Alfred Webre. Dacă sunteţi suficient de interesaţi de toate acestea, asta înseamnă că există o rezonanţă între voi şi aceste aspecte, şi asta vă îmbogăţeşte baza de cunoaştere, şi e minunat. Mai important, vreau să vă încurajez să faceţi propriile voastre cercetări independente, căutaţi tendinţe şi informaţii care se potrivesc. Cel mai important este însă să vă folosiţi propria intuiţie în a determina ce informaţie este potrivită pentru voi, sau nu." 2) "O mare parte din timpul meu personal îl dedic rapoartelor a ceea ce învăţ de la diferiţi membri importanţi în Consiliul Andromeda şi de la comandantul principalei biosfere acolo unde au loc multe întâlniri de lucru. Pentru cei care încă nu au aflat, aceşti oameni din Consiliul Andromeda sunt fiinţe umane din dimensiunea vibratorie a 4-a şi din a 5-a. Fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a expune ceea ce învăţ în timp. Deliberez mult şi acord o mare importanţă acurateţii informaţiilor pe care le aflu de la contactele mele în Consiliul Andromeda... înainte de a le înregistra şi a le face publice. Le verific de 3 ori înainte de a le publica". 3) "Am deja peste

50 de ani, am o carieră profesională foarte ocupată, şi o viaţă personală foarte plină. Cu o experienţă de mai mult de 20 de ani în industria software, zilnic fac astfel de verificări asigurandu-mă de acurateţea informaţiilor primite, pentru a putea face ajustari specifice serviciului în care lucrez ca şi Coordonator de Operaţiuni şi pentru ca restul colegilor din echipa administrativă să beneficieze de toate informaţiile care le sunt necesare pentru a lua decizii corecte". 4) "Această activitate de a vă aduce la cunoştinţă ceea ce învăţ de la Consiliul Andromeda nu este diferită. O iau foarte în serios. Drept urmare, acum am o a doua slujbă, aceasta. Vă aduc la cunoştinţă o mulţime de informaţii valoroase, pur şi simplu pentru că este foarte important pentru evoluţia noastră. Nici nu aveţi idee despre cât de multă muncă implică toate astea. Nu sunt plătit cu bani pentru asta. Şi nici nu am timp pentru a mă încurca cu aşa ceva, şi nici să inventez poveşti, pentru că nu ar beneficia nimeni din asta".

YouTube Video

"Dar mai important, această viaţă a noastră de pe Pământ, aşa cum este ea azi, este deja prea încurcată, prea preţioasă şi prea scurtă. Şi mulţi profită de alţii în atât de multe feluri. Asta e complet greşit. Viețile noastre nu trebuie să fie aşa. E complet greşit. Vestea cea bună e ca toate astea se schimbă". "Dar... oamenii merită adevărul despre ceea ce se petrece în cosmos şi cum ne afectează aici pe Pământ, cel puţin în ceea ce priveşte munca depusă de cei din Consiliul Andromeda. Asta e ceea ce fac eu: mă asigur că vă raportez cu o mare acurateţe tot ceea ce învăţ de la contactele mele din Consiliul Andromeda". 5) "Cineva a scris un comentariu spunând că mă "focalizez pe negativ" şi că "de ce nu se focalizează pe lucrurile pozitive""? "Am făcut deja publice 6 interviuri, iar în 2 dintre acestea am vorbit despre cum va arăta viaţa pentru pământeni pe măsură ce planeta va vibra ca o lume în dimensiunea a 4-a... şi despre uimitoare posibilităţi naturale pe care le vom avea ca fiinţe în dimensiune a 4-a, cum ar fi telepatia, telekinezia, teleportarea, toate acestea dublate de o viaţă foarte lungă şi plină de lumină". "Descrierile despre distrugerea anumitor baze secrete subterane sau submarine au survenit ca urmare a faptului că aceste activităţi au fost realizate de Consiliul Andromeda, iar cei din Procyon au un rol conducător în distrugerea acestor baze, munca lor e foarte dificilă". 6) "Mai mult, Consiliul Andromeda a hotarat încă de la început (şi se ţin de asta) să ajute la eliberarea oamenilor de pe Pământ. Faza finală a acestui efort de curăţenie este aceea de a îndepărta de pe această planetă pe acei foarte răi reptilieni din sistemele Draco şi Hydra, împreună cu aliaţii lor cunoscuţi sub numele de Micii Cenuşii, care au manipulat umanitatea terestră de mii de ani. Aceştia împraştiau frecvenţe energetice de stres, agitatie, mânie şi frică din bazele lor subterane şi submarine de prea mult timp. O singură zi de astfel de "bombardamente" cu energii negative, şi deja este prea mult. Dar asta s-a petrecut timp de mii de ani, este deja profund greşit! Poate la fel de rău este faptul că toate astea s-au făcut "pe tăcute", subversiv, ca un efort de a influenţa negativ şi de a menţine sub control oamenii de pe Pământ. Nu pe toţi, dar pe marea majoritate". "Gandiţi-vă la toţi oamenii de pe această planetă care au avut de suferit de pe urma acestor energii negative emise din

acele baze. Gandiţi-vă la toate războaiele care au existat pe această planetă... şi la oamenii care au murit atunci în aceste războaie induse artificial de aceşti reptilieni. Nu este deloc corect!" "Aşa cum am mai spus, Pământul este planeta noastră. Avem dreptul să trăim ca fiinţe umane libere şi suverane pe această planetă, fără să fim manipulaţi de nişte reptilieni care preferă să continue să se hrănească cu emoţiile noastre bazate pe frică şi mânie. Asta trebuie să se sfârşească". 7) "Cât despre aceşti reptilieni care conduceau de mii de ani operaţiunile în aceste baze submarine şi subterane, ei sunt din constelaţiile Draco şi Hydra. Ei sunt literalmente "cu sânge rece", nemiloşi, vicioşi şi foarte cruzi în acţiunile lor. Şi nu au deloc remuşcări", specifică el. "Personal nu critic întreaga rasă reptiliană. Eu mă bucur că pot învăţa despre diversitatea culturală a atât de multe rase extraterestre. Personal am cunoştinţă de existenţa unei rase reptiliene care este foarte inteligentă, bună şi nobilă. Ei sunt chiar vegetarieni, nu consumă carne. Şi, ce e foarte important, ei nu vânează oameni, şi nici nu se hrănesc cu energia emoţională negativă a oamenilor", subliniază el. "Bazele subterane şi submarine secrete sunt conduse şi operate de către această facţiune nemiloasă şi crudă de draco-reptilieni. Ei sunt cei care cauzează atâtea probleme oamenilor de pe Pământ", conchide el. Asta este tot, deocamdată. Pace tuturor. Calea să vă fie luminoasă, plină de bucurie, de iubire şi speranta... pe masură ce ne începem călătoria într-o nouă lume şi într-o nouă viaţă.
INTERVIU NOU PE YOUTUBE-22 december 2011

Philip Schneider deconspira programele si operatiunile secrete ale guvernului cu pretul vietii

In articolele mele precedente am mai scris despre programele secrete ale cabalei din bazele subterane de pe tot cuprinsul planetei dar mai ales din cele americane. Acum doresc sa aduc informatii despre un american care a activat in aceste baze subterane, in special in cea de la Dulce, New Mexico si care, cu pretul vietii a

deconspirat planurile si operatiunile secrete. Fie ca aceste informatii cu care luam cunostinta sa fie un omagiu adus acestui mare suflet.

Philip Schneider s-a nascut la 23 aprilie 1947 in spitalul naval Bethesda. Tatal sau Oscar Otto Schneider a fost capitan in US Navy. Philip a fost angajat al corporatiei Lockheed in Programele de Dezvoltare Avansata din Burbank, California. A lucrat de asemenea in slujba guvernului ca inginer geolog timp de 17 ani in cadrul ,,Proiectelor Negre''. In cele din urma castiga ,,nivelul 3" de securitate (Rhyolite 38), el putand raporta direct comandantantului Bazei (subterane), sefului CIA si presedintelui SUA.
Intre anii 1977 si 1981, Phil Schneider a lucrat pentru firma de constructii DOD, Morrison - Knudsen si aproximativ in aceeasi perioada a lucrat pentru Departamentul Marinei Militare (Navy), Oficiul de Informatii al Marinei.
El a petrecut multe luni in baza subterana din Zona 51 (Area 51) ca interpret dupa ce guvernul a capturat fiinte extraterestre descrise ca ,, entitati biologice reptiliene".
Phil a fost implicat in analizarea conditiilor si forarea unor tunele subterane prin stanca in interiorul Pamantului, in vederea crearii unor facilitati pentru construirea unor Baze Militare Subterane incluzand Rusia, Vietnam, Noua Guinee, Arabia Saudita, Spania, Italia si SUA.

Deziluzionat de agenda guvernului, Phil si-a petrecut ultimii doi ani din viata sa citind despre operatiunile acoperite ale guvernului, ,,bugetul negru" si OZN-uri tinand si numeroase conferinte publice pe aceste subiecte.
Video aici : http://www.youtube.com/watch?v=_7MQp8-SjjA
El a fost unul dintre cei trei oameni care au supravietuit incidentului din 1979 dintre extraterestrii (*grey*, micii cenusii) si militarii americani, din baza subterana **Dulce.**
Iata ce spune el :
,,…Am ajutat la construirea a doua baze subterane principale din SUA, care au o semnificatie deosebita in ceea ce priveste Noua Ordine Mondiala, una este cea de la Dulce, New Mexico. Am fost implicat intr-un conflict armat in 1979 cu umanoizi extraterestrii, iar eu sunt unul dintre supravietuitori care poate sa si vorbeasca despre asta, ceilalti doi sunt sub paza stricta. Eu sunt singurul care cunoaste dosarele detaliate ale intregii operatiuni; 66 de agenti Secret Service, FBI, Beretele Negre si alte asemenea, au murit in aceasta lupta, am fost acolo…"

Baze militare subterane si Bugetul Negru

,, Majoritatea bazelor militare subterane sunt finantate din bugetul negru (acesta

reprezinta mijloace financiare fara control si stiinta Congresului SUA) care reprezinta 25% din PIB-ul SUA. Acesta consuma 1250 miliarde dolari anual. In prezent exista 129 baze subterane adanci in SUA. Ei au construit aceste baze zi si noapte, fara incetare, incepand din 1940, unele dintre ele chiar mai inainte. Aceste baze sunt practic, orase subterane de mari dimensiuni legate de trenuri de mare viteza cu levitatie magnetica, care au viteze pana la 2 Mach (1 mach = viteza sunetului, aprox. 1200 km/ora, n.t.). Au fost scrise mai multe carti despre aceasta

activitate. Al Bielek (este implicat si in Proiectul Montauk si este si unul dintre autorii cartii cu acelasi titlu,n.t.) are o copie a uneia dintre ele”.
,, Richard Souder si-a riscat viata, deasemenea vorbind despre acest lucru. El a lucrat cu agentii guvernamentale in baze militare subterane adanci. De exemplu in Idaho exista 11 dintre ele”.

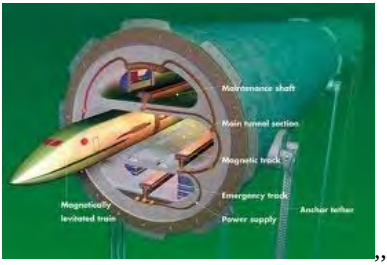

,,Adancimea medie a acestor baze este de peste 1 kilometru, practic sunt orase intregi subterane. Toate acestea sunt intre 2,66 si 4,25 mile cubice in dimensiune. Ei au masinarii de forat cu laser care pot sapa un tunel de 7 mile in cel mult o zi. Proiectele Negre dau la o parte autoritatea Congresului si sunt ilegale. Chiar acum Noua Ordine Mondiala se implementeaza din aceste baze. Daca as fi stiut ca lucrez pentru aceasta, nu as fi facut-o. Am fost mintit enorm”.

Dezvoltarea tehnologiei militare si implementarea in tehnologia hiperspatiala

,,Practic tehnologia militara este cu 44,5 ani inainte in fiecare an, fata de cea public expusa. Acesta este motivul pentru care ei, in 1943 cu tehnologia tubului vidat au reusit sa faca invizibila o nava militara (este vorba despre Proiectul Philadelphia, n.t.) dintr-un loc si sa apara in altul. Tatal meu Otto Oscar Schneider a luptat in ambele razboaie. In ultimul a fost capitan de U-Boat (un anumit tip de submarin,n.t.). A fost capturat si apoi repatriat in SUA. El a fost implicat in diferite proiecte, A-bomb, H-bomb si Experimentul Philadelphia. A inventat un aparat de fotografiat de mare viteza care a fost utilizat la primele teste atomice din Insula Bikini pe 12 iulie 1946 (este vorba de prima bomba cu hidrogen,n.t.). Am fotografii originale de la acest test. Acestea arata OZN-uri care se deplaseaza in cadru cu viteze enorme. Insula Bikini in tot acest timp a fost ,,invadata” de prezenta OZN-urilor, mai ales sub apa. La acea vreme, generalul MacArthur afirma ca urmatorul razboi va fi cu strainii din alte lumi.”

Conflictul din Baza Dulce

„In 1954, in timpul administratiei Eisenhower, guvernul a decis sa eludeze Constitutia

SUA si sa incheie un tratat cu entitati extraterestre. Acesta a fost denumit Tratatul Grenada 1954, care a facut practic un acord cu extraterestrii (micii cenusii, in baza Edwards, n.t.), pentru a preleva probe de ADN de la vite si a pune implanturi la cateva fiinte umane, dar sa dea detalii la persoanele implicate. Incet ET nu au mai respectat tratatul, iar conflictul armat din Baza Dulce din 1979 a aparut accidental, iar dupa a fost liniste deplina.”

„Am fost implicat in constructia unei anexe a acestei baze militare subterane, care este, probabil cea mai adanca. Se duce in jos 7 niveluri si circa 2,5 Km adancime. La acel moment am forat 4 gauri distincte in desert ca apoi sa le unim pentru a putea obtine o sectiune mai mare. Treaba mea a fost sa merg pe gauri in jos, sa analizez roca si sa recomand tipul de explozibil. Cum inaintam in adancime, am dat la un moment dat de o pestera mare care era plina de extraterestrii cunoscuti ca „Greys large” (marii cenusii). Am impuscat 2 dintre ei. La acea vreme existau 30 de oameni acolo. Au mai sosit 40 dupa acest inceput si toti au fost ucisi. Ne-a surprins ca o mare baza extraterestra sa existe acolo. Mai tarziu am aflat ca vizitele lor se duc inapoi, in timp chiar 1 milion de ani. Acest lucru explica multe din teoria extraterestrilor antici.”

„Am fost impuscat in piept cu una din armele lor, care era o cutie de pe corpul lor. A suflat o gaura in pieptul meu si mi-a dat o doza urata de radiatii de cobalt care mi-a provocat mai tarziu cancer.”

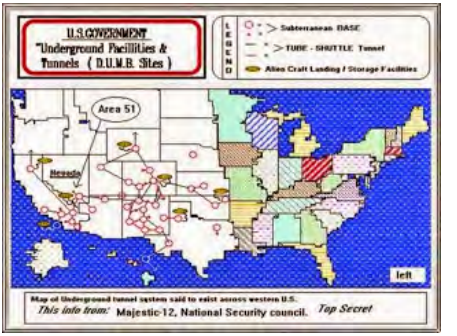
U.S.GOVERNMENT
"Underground Facilities & Tunnels (D.U.M.B. Sites)
LEGEND
Subterranean BASE
TUBE - SHUTTLE Tunnel
Alien Craft Landing / Storage Facilities
Area 51
Nevada
Map of Underground tunnel system said to exist across western U.S.
This info from: Majestic-12, National Security council. Top Secret

,,Nu am fost interesat de tehnologia OZN pana nu am inceput sa lucrez in Zona 51 la nord de Las Vegas. Dupa doi ani de recuperare dupa incidentul din 1979, m-am intors la lucru la diverse companii. In Zona 51 au fost testate tot felul de nave spatiale ciudate. Bob Lazar este fizicianul care a lucrat in Zona 51 si incearca sa descifreze factorul de propulsie al acestor nave (exista si interviuri video pe internet cu acesta,n.t.).”

Ingrijorarile lui Schneider

,,Sunt foarte ingrijorat de activitatea guvernului federal si de faptul ca mint si

dezinformeaza privitor la problematica extraterestra.”
,,Recent am cunoscut pe cineva care a lucrat la Fabrica de Otel Gunderson. El spunea ca a lucrat la fabricarea de vagoane pentru prizonieri. El a avut un contract de construire a 107.200 de vagoane pentru calea ferata cu 143 de perechi de catuse fiecare. Exista 11 subcontractori in acest proiect gigant (in prezent ganditi-va la hangarele FEMA care de cel putin o luna au fost activate in toate cele 10 regiuni in care a fost impartit teritoriul SUA,n.t.). Acestea sunt probabil pregatite pentru cei ce se opun guvernului federal. Noi nu mai suntem o democratie ci o tehnocratie spre feudalism. Acestia se cred Dumnezeu si pot face orice fara acordul populatiei SUA. Voi vorbi despre toate aceste atrocitati pana, eventual voi primi un glont in cap.”

Contractorii Proiectelor Negre

,,Am niste cifre interesante din 1993. Exista 29 de avioane de lupta ,,stealth" prototip in

prezent. Bugetul pe 5 ani aprobat de Congresul SUA pentru acestea este de 246,6 milioane $. Pentru aceasta suma nu ai putea cumpara nici piese de schimb pentru ele. Este o minciuna. Bugetul este de cel putin 1,3 trilioane de $ pentru 2 ani (1.300 de miliarde,n.t.). Un trilion de dolari cantareste 11 tone. Congresul american nu vede niciodata cartile jucate in acest vas clandestin de aur. Contractorii de programe stealth sunt : EG&G, Westinghouse, McDonnell Douglas, Morrison-Knudson, Wackenhut Security Systems, Boeing Aerospace, Lorimar Aerospace, Aerospacial in France, Mitsubishi Industries, Ryder Trucks, Bechtel, IG Farben, si inca mai multe sute. Asta trebuie sa sustinem noi ca oameni iubitori de libertate ? Eu nu cred asta !"

Razboiul stelelor si o amenintare aparent straina

,,68% din bugetul militar este inca afectat direct sau indirect de ,,bugetul negru". Razboiul Stelelor se bazeaza foarte mult pe tehnologia stealth(aeronavele sunt fabricate din materiale compozite si se folosesc vopseluri speciale care absorb in proportie foarte mare reflectia radar, astfel devenind aproape invizibile pe radar,n.t.). Nici unul dintre programele stealth nu ar fi existat daca nu am fi capturat discuri (OZN) prabusite din spatiul cosmic. Pentru naveta spatiala, lingouri mari de metale speciale sunt macinate in spatiu care nu pot fi produse pe suprafata pamantului. Ei au nevoie de vidul cosmic pentru a face asta."

Tehnologia stealth pentru aeronave de lupta este utilizata de agentiile din SUA

,,Drug Enforcement Administration si ATF se bazeaza pe arme tactice stealth, mai mult de 40% din bugetul lor de operatiuni. ONU au folosit mai mult de 28% din operatiunile lor colective avioane stealth americane in perioada 1990- 1992, potrivit Centrului de Studii Strategice si Raportul ONU nr.3092."

Gardienii Stealth si Delta Force isi au originea in conflictul din Bosnia

,,Exista cel putin 3 clasificari distincte de politie si garda care trebuie sa tina aceste secrete neatinse. Numarul unu este ,, Military Joint Tactical Force", uneori numiti Delta Force sau Beretele Negre, care este o forta tactica multinationala utilizata in principal pentru a proteja aeronavele stealth la nivel mondial. Au existat 172 de aeronave

construite dintre care 10 s-au prabusit. Au existat indicii ca Delta Force a fost trimisa in ultimele zile ale administratiei Bush (Sr.), ca lunetisti ascunsi pentru a face victime de ambele parti si astfel de a incepe conflictul din Bosnia in scopurile politice ascunse ale admistratiei."

Ganduri despre bombardamentele din SUA

,,Am fost angajat de nu prea mult timp in urma pentru a face un raport cu privire la bombardamentul asupra World Trade Center. Cunosc toate cele 90 de tipuri de expozivi chimici existenti in prezent. M-am uitat la fotografii imediat dupa explozie. Betonul a fost pulverizat si topit. Otelul si armatura au fost extrudate pana la 6 metri decat lungimea lor initiala. Exista doar o singura arma care poate face asta – o arma nucleara mica. Acesta este un dispozitiv special pentru constructii. Cand se spune ca a fost un exploziv cu nitrat care a facut asemenea pagube, mint 100% oameni buni."
,,Cei care le au in custodie au facut crima, cred ca acelasi grup a mai facut si alte crime, cum ar fi uciderea unui rabin evreu la New York."
,,Cu toate acestea, vreau sa mentionez in continuare ca, odata cu ultima explozie din Oklahoma City(este vorba de asa-zisul atentat terorist, dar se stie ca a fost tot o

operatiune de tip steag-fals,n.t.), ei spun ca a fost o bomba artizanala cu azotat pentru ingrasamant de 1000 de lire, apoi de 1500-2000 de lire, iar acum este de 20.000 de lire sterline. Nu se poate pune ingrasamant de 20.000 intr-un camion Ryder, este o prostie. Am ajutat la constructia a 13 baze militare subterane adanci in SUA. Am lucrat in Malta, in Germania de Vest. Spania si Italia. Pot sa va spun din experienta ca o explozie cu azotat nu face asemenea daune la o cladire ca cea federala din Oklahoma City, spargea eventual ferestrele si ucidea cativa oameni. Am fost mintiti din nou !"

Adevarul din spatele contractului republican cu America

„Eu nu percep in acest moment ca avem mai mult de sase luni de viata cu stanga in aceasta tara, in ritmul actual. Suntem de rasul lumii, pentru ca suntem indusi in eroare de catre atat de multi oameni rai care conduc aceasta tara. Cred ca putem face mai mult si mai bine. Oamenii de peste 45 de ani cred ca sunt serios ingrijorati de viitorul lor. Contractul cu America : Acesta contine aceeasi terminologie pe care Adolf Hitler a folosit-o in 1931 pentru a submina Germania (nici nu-i de mirare, pentru ca tot nazistii conduc sectoarele vitale ale SUA, n.t.). Contractul cu America este un ultim efort al guvernului federal de a smulge drepturile inalienabile ale cetatenilor americani."

Cateva statistici despre prezenta elicopterelor negre

„Exista peste 65.000 de elicoptere negre in SUA(acestea sunt cele care apar in operatiunile speciale cu contact ET, sau OZN ; nu au inscriptii si numere de identificare si detin o propulsie foarte silentioasa, n.t.). La fiecare ora este construit unul. Aceasta este utilizarea corespunzatoare a banilor nostri? Ce face guvernul federal cu atat de multe astfel de elicoptere, decat sa vrea sa ne inrobeasca? Exista 157 de avioane invizibile F- 117A cu radar si sistem LIDAR cu imagistica pe calculator imbunatatita. Acestea pot vedea tot ce misca la sol cand zboara peste casa ta si obiecte din casa ta in detaliu cu o limita de variatie de 1 inch la 30.000 de mile (in prezent acestea au fost scoase din uz si s-au inlocuit cu altele mult mai performante, gen F-35, B-1, B-2, TR-3B si nu in ultimul rand vestitele drone, aeronave telecomandate de la distanta,n.t.)."

Dispozitive guvernamentale de producere a cutremurelor, SIDA ca arma biologica bazata pe excretiile extraterestrilor

„Guvernul federal a inventat acum o arma pentru a produce cutremure. Sunt geolog de

profesie si stiu ce vorbesc. Cutremurul din Kobe, Japonia nu a fost unul normal pentru ca nu a existat nici o unda de puls naturala. Este un dispozitiv Tesla care este folosit in scopuri rele (probabil se refera la tehnologia HARP despre care am scris intr-un articol de-al meu, n.t.). Programele prin bugetul negru au deturnat stiinta asa cum o stim. SIDA a fost creata in National Ordinance Laboratory din Chicago, Illinois in 1972. A fost o arma biologica folosita impotriva oamenilor din SUA. Stiu asta pentru ca am vazut documentele din Biroul de Servicii Strategice, care este inca in functiune, prin CDC din Atlanta. Ei au folosit excretiile glandulare de la animale, oameni si extraterestrii umanoizi pentru a creea virusul. Nu exista absolut nici o aparare impotriva microbilor acestor umanoizi extraterestri. Sunt o arma biologica teribila. Fiecare ET de pe planeta trebuie izolat."

,,Saddam Hussein a ucis 3,5 milioane de kurzi cu arme biologice similare (era aliatul SUA atunci si i-au fost date pentru a le experimenta pe viu de catre americani ,n.t.). Noi oamenii de pe acesta planeta nu meritam asta si nu facem nimic pentru a opri toate acestea. Eu mai am 6 luni de trait din cauza cancerului contractat in timpul muncii mele pentru guvernul federal. Dumnezeu sa-mi lase ragaz sa mai pot vorbi despre aceste lucruri pentru ca oamenii sa stie. 11 dintre cei mai buni prieteni ai mei din ultimii 22 de ani au fost ucisi. Opt dintre crime au fost numite ,,sinucideri"."

,,Inainte sa vorbesc in Las Vegas, am condus un prieten pana la Joshua Tree. Am condus prin munti, in scopul de-a ajunge in Needles, California si am fost urmarit de doua van-uri E-350 negre cu placi de inmatriculare G-14, fiecare cu o pereche de ocupanti din care unul avea Uzi (pistol mitraliera de dimensiuni reduse si cadenta foarte mare de tragere,n.t.). Am stiut exact cine sunt. Am reusit sa vorbesc unui numar de 45.000 de oameni. Am taiat cartea mea de securitate si am trimis-o guvernului spunand ca am fost amenintat si am de gand sa incarc 140.000 de pagini cu documente pe internet despre structura guvernului si intregul plan. Am inceput deja acest lucru."

Sursa : **http://www.apfn.org**

Al Pratt a suspectat ca este ceva in neregula cu prietenul sau Philip Schneider. Timp de mai multe zile acesta a mers la apartamentul lui Phil din Willsonville, Oregon, a vazut masina in parcare, dar nu a primit nici un raspuns la usa. In cele din urma pe 17 ianuarie 1996 Al Pratt impreuna cu managerul ansamblului de apartamente si cu un detectiv de la biroul Clackamas County Sheriff's au intrat in apartament. In interior au gasit cadavrul lui Philip Schneider. Se pare ca el murise cu 5-7 zile inainte. S-a dat versiunea ca a avut atac cerebral, apoi ca s-a sinucis. Adevarul a fost ca a fost strangulat cu o coarda de pian si inainte a fost torturat.

Desi niciodata nu a fost in masura sa dovedeasca afirmatiile lui, Phil a crescut cunostintele si constientizarea „agendei" adevarate a guvernului si conexiunile ei evidente cu fenomenul extraterestru.

Asa au sfarsit multi alti oameni valorosi, ziaristi, oameni de stiinta din diferite domenii, militari care au lucrat in bazele secrete sau din structurile de informatii, cu constiinta treaza care au dezvaluit planurile sinistre ale cabalei de sclavizare si exterminare a omenirii.

In onoarea lor noi avem datoria sa nu-I uitam, sa ne trezim pana ce nu este prea tarziu si sa actionam pentru eliberarea noastra…

Dumnezeu sa ne ajute !

Civilizația subterană care ne poate salva de Apocalipsă. Hitler a vrut-o de partea sa

27 noi 2012 / 15:26 Salveaza PDF Comentarii

aghartha

Există o mulțime de teorii cu privire la Apocalipsă. Există însă și una care nu se referă la cum vom muri, ci la cum vom fi salvați.

Este vorba de o civilizație misterioasă care trăiește în centrul Pământului. Mult timp oamenii au crezut că centrul planetei este gol. Teoria civilizației misterioase se bazează pe această credință. La polul opus se află știința care spune că miezul Terrei este o manta supraîncălzită care se rotește în jurul unui nucleu de fier solid, scrie evz.ro

Convins că această civilizație există, Adolf Hitler ar fi trimis o misiune la Polul Sud ca să găsească intrarea către centrul Pământului, fuhrerul fiind convins că acolo era locul prin care putea pătrunde în măruntaiele Terrei.

ADVERTISING
inRead invented by Teads

El credea că există o rasă super-inteligentă de oameni care aveau o înălțime de 3,65 metri. Liderul german ar fi intenționat să îi convingă pe acești super-oameni să vină la suprafață și să lupte pentru trupele Germaniei naziste sau, cel puțin, să le dea naziștilor tehnica de luptă a viitorului.

După cum cum subliniază unii dintre comentatorii și analiștii subiectului, dacă Hitler a trimis această misiune la Polul Sud, cu siguranță oamenii care au participat la ea nu s-au mai întors niciodată. Aceasta pentru că au fost uciși de super-rasa din centrul Pământului.

Cum a luat naștere această civilizație

La 2300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare către centrul Terrei. Aici, conform spuselor amiralului Richard E. Byrd, primul om care a zburat deasupra Polului Nord ar locui o civilizație umană mult mai evoluată.

Cei care populau planeta s-ar fi mutat în subteran acum 100.000 de ani. Un război care ar fi avut loc atunci ar fi distrus suprafața Terrei. Virgil Armstrong, fost agent CIA, descrie lumea de sub noi: oameni nemuritori, atmosferă controlată, deplasări cu viteze de 3.000 de mile pe oră, atlanți și lemurieni, farfurii zburătoare pentru survolarea celor care trăiesc deasupra, adică noi.

Richard E. Byrd a declarat într-un interviu, în anul 1974, că la 2300 de mile dincolo de Polul Nord a întâlnit o zonă cu climă foarte caldă, cu vegetație, cu munți, lacuri și râuri. Byrd, un explorator celebru, mai presus de orice bănuială, și-a notat foarte precis în jurnal despre ceea ce a întâlnit în această zonă.

“Oamenii care locuiesc aici comunică prin telepatie. De fapt, ei nu trăiesc la suprafață. Sub pământ, la câteva mile adâncime, există un oraș foarte mare, cu milioane de locuitori, care se numește Agartha", scria Byrd in jurnalul său secret.

Aceste file din jurnalul exploratorului au fost date publicității chiar de fostul agent CIA, Virgil Armstrong, care susține că Byrd a locuit în Agartha vreme de aproape o lună și că "civilizația subterană este net superioară nouă". Armstrong a spus că farfuriile zburătoare care apar pe cerul planetei sunt mijloace de transport ale locuitorilor lumii subterane, iar o parte din tehnologia de fabricare a lor a fost dezvăluită Pentagonului, “avionul invizibil fiind o urmare a acestor cunoștințe avansate". În afara celor dezvăluite de agentul CIA, există mult.
El a adăugat că imediat după descoperirea jurnalului lui Byrd, filele referitoare la Agartha au fost declarate secret de serviciu și s-a dispus ca în zona intrării în orașul subteran să fie amplasate baze militare americane care să nu lase sub nici o formă intruşii să pătrundă. Amiralul Byrd subliniază de mai multe ori în jurnalul secret, că în orașele subterane locuiesc "oameni cu trăsături delicate, iar ei cunosc secretul nemuririi trupului.”.
Virgil Armstrong este de părere că civilizația subterană ne poate salva de la Apocalipsă, dar doar dacă nu ne consideră demni de a fi salvați.

Tunelurile secrete ale României: cum au apărut „Triunghiul de aur“ al Daciei - rețeaua dintre Bucegi și Egipt, tunelul și piramida paranormală din Ceahlău 28 martie 2015, 02:00 de Iulian Bunila Devino fan Salvează în arhivă download pdf print article +3 (9 voturi) cuvinte cheie: buzau romania tuneluri catacombe secrete legende minuni misterele romaniei tunelurile romaniei catacombele romaniei 47 comentarii 423 share 8 inShare Aboneaza-te la newsletter Abonare Tunelurile secrete ale României: cum au apărut „Triunghiul de aur“ al Daciei - rețeaua dintre Bucegi și Egipt, tunelul și piramida paranormală din Ceahlău ”Triunghiul de aur” al Daciei Subteranul României ar fi străbătut de aproximativ 500 de kilometri de tuneluri și catacombe săpate încă din timpuri străvechi, conform autorilor unui volum intitulat „Secretele României subterane“. Numeroase legende s-au păstrat până astăzi despre galeriile săpate în munți sau sub cetăți, cu rol de cale de refugiu a populației din calea cotropitorilor. Știri pe aceeași temă Cine a

fost, în realitate, Acarul Păun şi cum s-a ajuns de la un accid... Reţeaua secretă de tuneluri şi "Triunghiul de aur" al Daciei Ipoteza existenţei unei reţele de galerii subterane în interiorul Bucegilor circulă de ani de zile. Unii spun că ar fi o reţea care comunică pe sub pământ cu piramidele din Egipt, alţii, că acolo se ascund baze secrete pe care nimeni nu ar trebui să le cunoască. O altă categorie merge chiar până într-acolo încât susţine că ar fi o reţea construită de civilizaţii extraterestre care monitorizează atent tot ce se întâmplă pe pământ. Despre aceste tuneluri, a căror existenţă este amplu dezbătută, dar nu a fost confirmată, se spune că nu ar exista doar sub munţii Bucegi, ci în întregul arc carpatic, iar de ele se leagă mai multe legende. În vremea dacilor se spune că acestea erau cunoscute doar de preoţi şi de câteva căpetenii. Tunelurile aveau fie un rol strategic, fie ascundeau tezaurul neamului, iar secretul reţelei subterane din Bucegi a ajuns doar la cei care aveau menirea de a-l proteja. Anumite măsurători au arătat că există două tuneluri care traversează munţii din zona masivului Bucegi până în apropiere de Peştera Urşilor, din Carpaţii Occidentali. Se spune, de asemenea, că există galerii care comunică prin munte cu Retezatul şi Rarăul, din masivul Ceahlău, pe ale căror vârfuri ar fi fost, la fel ca pe Vârful Omu, sanctuare care formau "Triunghiul de aur" al Daciei. Cei care s-au ocupat cu măsurătorile în Bucegi dar şi în celelalte masive din Carpaţi au întocmit o posibilă hartă a reţelei subterane din munţii noştri şi au constatat cu uimire că tunelurile nu sunt dispuse haotic, ci formează conturul unui lup imens, cu gura căscată, al cărui cap este în Munţii Apuseni, iar coada coboară până aproape de Pietroşiţa, judeţul Dâmboviţa. Această constatare duce cu gândul la steagul de luptă al dacilor, un şarpe cu cap de lup, şi la faptul că lupul simboliza în credinţa dacică inteligenţă, dreptate şi nesupunere dar şi, potrivit legendei, un ajutor şi un protector în momente grele. Reţeaua de tuneluri secrete din Ceahlău şi fenomenele inexplicabile de pe munte Teoria existenţei unor tuneluri şi săli secrete sub muntele Ceahlău a fost puternic alimentată de mărturia unui profesor din Iaşi, care susţine că ar fi pătruns într-un astfel de tunel. Profesorul de fizică Constantin Bursuc, în vârstă de 71 de ani, cunoscut în mediul inventatorilor din Iaşi, este cel care a lansat povestea reţelei subterane, pe baza unor experienţe pe care susţine că le-a avut în anii ’90. Acesta spune că cercetarea a realizat-o cu ajutorul unor metode neconvenţionale, precum salturi în spaţiu, dedublare sau telepatie, dar că nu a mai continuat să studieze tunelurile subterane în ultimii ani. „Cercetările le-am început din judeţul Suceava, unde există o poartă de intrare în această reţea de tuneluri subterane artificiale. De acolo, reţeaua porneşte în trei direcţii: una pe direcţia Rădăuţi - Suceava, o alta pe sub munţii Retezat, Bucegi, Ceahlău şi Satu Mare, iar o a treia trece pe sub muntele Godeanu, la vest de mănăstirea Tismana. Nu tunelurile m-au interesat efectiv, ci pentru mine a fost curiozitatea dacă am avut o civilizaţie străveche care le-a creat, şi ce rost aveau acestea. Cred că prin ele se făceau transferuri de populaţie, dar se transportau şi minereuri”, spune Constantin Bursuc. Profesorul septuagenar păstrează misterul în privinţa localizării intrării în tunel, singurul indiciu dat fiind baza vârfului Toaca. „Tunelul respectiv era în pantă, avea cam 10 metri lăţime şi 15 metri înălţime, cu boltă, iar în el gravitaţia se anula parţial, astfel că deplasarea în interior se făcea în salturi. Am bănuit că aceste tuneluri aparţin unei reţele construite de civilizaţia hiberboreană, cu drumuri interioare care se parcurg pe principiul antigravitaţiei, unde un corp de 100 de kg ajunge să cântărească doara 6-a parte. Sălile interioare erau luminate cu aplice cu fosfor din loc în loc”, mai spune Constantin Bursuc. Povestea profesorului ieşean pare că urmează scenariul unui film de science fiction. Acesta vorbeşte despre extratereştri care i-au facilitat intrarea în tuneluri („Preaînţeleptul Enoh”) prin fenomenul decorporalizării, despre porţi de intrare care se deschid doar pronunţând anumite parole, sau despre dialoguri telepatice cu fiinţe din altă lume. Grotele din Ceahlău, singurele căi de intrare în subteran Misterioasa poveste a profesorului Bursuc nu îşi găseşte

corespondent în realitate, cei care cunoscut muntele Ceahlău neavând cunoştinţă despre astfel de tuneluri subterane. Singurele formaţiuni care duc în subsolul masivului sunt cele câteva grote adânci de câteva zeci de metri. „O astfel de grotă, sau cavenă cum sunt denumite în speologie, este în zona cabanei Dochia, mai precis la Detunate. Coborârea se face pe o cădere în gol de circa 40 de metri, asigurat în corzi de susţinere. Urmează apoi un culoar descendent de circa 20 de metri, după care se ajunge într-o sală foarte îngustă care adăpostește un pilon de gheaţă. Acolo este vorba de un gheţar activ. În total sunt circa 96 de metri de coborâre, iar o ieşire foarte îngustă te scoate între Detunate”, spune Raul Papalicef, şeful Salvamont Neamţ. Acesta mai spune că alte căi de a pătrunde în subteranul muntelui sunt prin intrarea de pe Ocolaşul Mare, unde există un aven de circa 40 de metri cunoscut sub numele popular „Grota lui Savu”, sau grota din Piciorul Șchiop , unde coborârea se face pe două ramuri fără ieşire, lungi de 25 de metri. Tunelul groazei, care ar lega Castelul Corvinilor de Cetatea Devei Despre tunelul subteran care ar lega Castelul Corvinilor de Cetatea Devei se vorbeşte în Hunedoara, dar şi în Deva, de câteva decenii, însă nimeni nu a găsit vreodată vreuna dintre intrări. Au fost hunedoreni care au încercat să desluşească povestea tunelului, însă mărturiile vreunui succes nu au apărut până în prezent. Alţi localnici au încercat să explice construcţia tunelului pe baza unor mărturii vechi de secole, despre un tunel care ar fi legat castelul de o cetate, dar nu de Cetatea Devei, situată la 20 de kilometri distanţă de castel, ci de o fortificaţie aflată în trecut pe Dealul Sânpetru, în apropierea castelului. O altă legendă urbană spune că tunelul ar fi construit în urmă cu câteva secole şi că aici şi-ar fi găsit sfârşitul un detaşament de soldaţi, dat dispărut. Nimeni nu poate spune când a avut loc evenimentul. Tot despre tunel, alţi hunedoreni susţin că ar fi pornit din gurile de mină părăsite din împrejurimile castelului, iar galeriile, în care te rătăceşti cu uşurinţă, te pot scoate la Deva, pe Dealul Cetăţii. Acolo există câteva guri de mină, dar care sunt în prezent sigilate. Tunelul secret care leagă Prahova de Dâmboviţa, pe sub Bucegi Construcţia celebrului Tunel „Izvor” care ar lega judeţele Prahova de Dâmboviţa, prin Masivul Bucegi, a început în 1913. CFR a aprobat atunci, cu acceptul regelui Ferdinand, construirea magistralei Târgovişte – Pietroşiţa – Sinaia, iar varianta cea mai scurtă era prin munte. Aşa s-a decis spargerea Masivului Bucegi, în zona „Păduchiosu”, pentru a scurta distanţa dintre Moroieni şi Sinaia. Tunelul de şase kilometri ar fi trebuit construit în line dreaptă şi a fost a fost gândit ca o cale strategică în contextul istoric al începutului de secol XX, care asigura o trecere rapidă şi sigură între Ţara Românească şi Ardeal. S-a decis începerea tunelului din ambele direcţii, atât dinspre Sinaia şi dinspre Moroieni. Locul de străpungere dinspre Sinaia a masivului muntos a fost ales chiar înainte de intrarea în oraş, pe Platoul Izvor, în apropierea cimitirului oraşului. Această cale de acces trebuia să asigure transportul petrolier din zona Prahova până în Bucureşti, fiind foarte aproape de DN 71, care leagă Sinaia de Bucureşti. Din păcate, războiul mondial din 1914 a oprit repede lucrarea, reluată abia în 1938 şi abandonată din nou. „Exista deja o zonă conflictuală. El în principal a fost gândit ca un element de strategie, pentră că chiar s-a dovedit că Valea Prahovei, care era principala furnizoare de petrol pentru Germania a fost bombardată şi circulaţia întreruptă. Acest tunel ar fi realizat o cale secundară de legătură între Bucureşti şi Sinaia”, a spus arhitectul Dan Niţescu. În 1941, trupele naziste de ocupaţie au reluat construcţia cu cel mai rapid ritm de până atunci, dar finalul celei de-a doua conflagraţii mondiale, însemnând şi finalul lucrărilor, nu şi al lucrării. În partea dâmboviţeană a tunelului au fost realizaţi 480 de metri, din care doar 100 au fost betonaţi. La vremea aceea au muncit acolo peste 2000 de oameni: germani, ruşi, cehi, ţigani, unguri, bulgari. Dacă s-ar fi construit până la capăt, ar fi avut 20 de kilometri şi ar fi fost cel mai mare tunel din România. Nu se cunoaşte nici până în ziua de astăzi adevăratul motiv pentru care a fost închisă această gură de tunel. Circulă însă, o serie de

legende locale, potrivit cărora, siguranţa naţională ar fi fost invocată de autorităţile de atunci, dar şi faptul că nemţii aveau îngropată aici o locomotivă unică în toată Europa, iar tehnica nu trebuia să intre sub nicio formă pe mâna rușilor. În 1985, două echipe de la securitate au detonat intrarea. Unele voci spun că regimul a vrut să ascundă faptul că înăuntru nemţii, aflaţi pe picior de plecare, au executat 100 de localnici care lucrau la tunel. Alţii spun că singura raţiune a fost cea a siguranţei, întrucât doar o parte era betonată. În Sinaia, tunelul există încă, dar a intrat în proprietate privată, după ce zeci de ani a fost depozit de brânză al societăţii de profil din judeţ. Acum, în incinta tunelului funcţionează o ciupercărie. Tunelul de la Teliu, păzit de fantoma unui inginer Multă lume nu ştie că una din cele mai de amploare lucrări de infrastructură din ţară datează din 1929 şi este tunelul de la Teliu, care măsoară 4.369,5 metri lungime. Construit cu gândul că va lega oraşele Braşov şi Buzău, apoi Ardealul de Dobrogea, acesta e acum folosit doar de câţiva localnici navetişti pentru a ajunge la Întorsura Buzăului sau de puţinii turişti care ajung în zonă. Construcţia pasajului care deserveşte linia de cale ferată către Întorsura Buzăului a început în jurul anului 1920, din ambele capete şi era considerat un proiectul extrem de îndrăzneţ pentru acele timpuri, cu o investiţie de 100 de milioane de lei şi cu implicarea unei companii germane, a cărei conducere a hotărât ca lucrările să fie dirijate de iniţiatorul proiectului, inginerul Colţână şi de un neamţ. Localnicii încă îşi mai amintesc clipele înfiorătoare trăite de părinţii său bunicii lor, care au lucrat în galeriile din munte. “Oamenii au fost aduşi din toată ţara pentru a fi terminat tunelul, bunicul meu venise de la Cluj şi locuia într-o cabană. Pe perioada lucrărilor s-au surpat pereţi, au fost emanaţii de gaz metan, care le-au provocat arsuri minerilor, iar când lucrările la tunelul mare ajunseseră la jumătate, galeria s-a surpat, sub pământ fiind prinşi 30 de muncitori. A fost o minune că nu au murit”, a povestit Gabi, un bărbat de 38 de ani, care locuieşte în zonă. Nenorocirile s-au ţinut însă lanţ până în ziua inaugurării, la începutul anului 1929, când chiar inginerul Colţână, cel care a supervizat realizarea tunelului, a murit sub privirile îngrozite ale celor adunaţi. Din cele povestit de-a lungul anilor de martori, Colţână s-a urcat pe o scenă amplasată la intrarea în tunel, a tăiat panglica inaugurală, iar apoi, într- un gest ce ar fi trebuit să simbolizeze conectarea tunelului la energie electrică, a unit două fire. “S-a făcut flamă, iar inginerul a căzut secerat! Toată lumea ştie!”, a spus serios Gabriel, căruia bătrânii i-au povestit că de-a lungul anilor fantoma inginerului ar fi fost văzută plimbându-se prin tunel. Zona Braşovului ascunde o reţea de construcţii subterane Cetatea medievală a Braşovului avea o reţea de tuneluri, care făcea legătura între bastioanele de apărare ale vechiului burg. În decursul timpului, pornind de la tunelurile şi grotele descoperite, s-au ţesut multe legende controversate. Există mai multe intrări în mai multe zone din centrul Braşovului, majoritatea fiind închise sau impracticabile în prezent. În decursul timpului, au fost găsite astfel de guri de intrare. Ultima descoperire pe această temă s-a făcut în 2008, când a fost demolată o casă în cartierul Bartolomeu, pe str. Lanurilor. Aici exista o uşă metalică, închisă cu un lacăt şi sigilată. Înainte de 1989, în fiecare an, reprezentanţii Armatei veneau şi controlau sigiliul. Mai mult, se pare că tunelul făcea legătura cu cel mai vechi monument de arhitectură al Braşovului şi din Ţara Bârsei, Biserica Sf. Bartolomeu, a cărei construcţie a început pe la 1223. Cele mai cunoscute sunt cele două tuneluri de După Ziduri, o adevărată reţea de galerii, unite între ele. Au fost „cartografiate“ de voluntari care au făcut igieniarea acestora, existând ideea de a fi folosite ca atracţie turistică. Tuneluri au fost descoperite şi către Biserica Neagră, în zona Piaţei Sfatului, unde sunt mai mutle guri de tunel. Unul dintre acestea se spune că ducea către curtea Liceului de Artă. De asemenea, în pivniţa Casei Mureşenilor se află intrarea astupată a unui tunel subteran, care se zvonea că trece pe sub Piaţa Sfatului şi de acolo spre Republicii, până sub Tâmpa, dar nimeni nu confirmă aceast lucru. De asemenea, în primii ani de după Revoluţia din 1989, presa locală scria că şi din

Biserica Neagră s-ar face acces către trei tuneluri. Un fost paroh al bisericii ar fi recunoscut existența acestora, dar nu a vrut să dea amănunte despre ele, iar locatarii unei case de pe strada Ștefan Ludwig Roth (lângă Biserica Neagră) povesteau că, în copilărie, se jucau prin tunelul care pornea din pivniță și ducea înspre Tâmpa. Mai mult, și Cetățuia de pe Dealul Straja, ar avea trei tuneluri. Cetățuia, monument istoric emblematic pentru Brașov construit în anul 1524, a intrat în patrimoniul Aro Palace SA. O altă legendă face vorbire despre faptul că, în Doilea Război Mondial ar fi existat un tunel care lega Casa Sfatului cu o peșteră aflată pe Șaua Tâmpei, iar aici ar fi fost ținuți captivi prizonieri germani, blocându-se ambele intrări. Tunelul din Suceava, folosit de Ștefan cel Mare Cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare este monumentul istoric reprezentativ al Sucevei și, în același timp, motiv de fală al locuitorilor orașului în fața străinilor. Legendele urbane, predate din generație în generație prin viu grai, vorbesc despre tunelurile subterane săpate de oamenii lui Ștefan cel Mare și care ar fi servit pentru evacuarea de urgență în caz de cucerire a cetății. Aproape fiecare sucevean chestionat are varianta lui privitoare la tunelurile misterioase. „Am auzit eu de mic că de la cetate pleacă un tunel care duce până la Stațiunea de Cercetare (n.r. – situată la ieșirea din Suceava spre localitatea Fălticeni, la distanță de 5 kilometri). Și se mai vorbește că în tunel era ascuns și tezaurul țării“, ne-a explicat Doru Vizitiu, pensionar. Un alt tânăr spune că a auzit despre un tunel care duce la Zamca (n.r. – aproximativ 4 kilometri), dar recunoaște că este sceptic cu privire la existența construcției. „Eu vă spun ce știu eu. Tunelul de la cetate iese pe undeva pe lângă Biserica «Sfântul Dumitru» (n.r. - centrul orașului, 3 kilometri distanță)“, a spus Alina Stanciu, o doamnă trecută de prima tinerețe. Sunt cel puțin trei variante ale traseului tunelului de fugă Legenda locală mai spune că Ștefan cel Mare chiar a folosit soluția de avarie și că, atunci când a ajuns la capătul tunelului, a lăsat blestem ca oricine va mai intra vreodată după el, să nu mai iasă viu niciodată. Ceva mai târziu, pe la 1675, slugile lui Dumitrașcu Cantacuzino, un domnitor meteoric al Moldovei, care a și distrus în final construcția, ar fi fost trimise în subteranul cetății să verifice dacă blestemul aruncat de Ștefan ar fi real. Legenda spune că oamenii lui Dumitrașcu, speriați să intre în grote, ar fi trimis niște pisici în „inspecție“, însă animalele n-ar mai fi ieșit vii niciodată. „Atunci au apărut și aceste legende, cum că sub Cetatea de Scaun a Sucevei s-au găsit tuneluri pline cu vin, că de la cetate plecau tuneluri ba către Curtea Domnească, ba către Cetatea Zamca sau chiar către Cetatea Șcheia. Dacă ar fi existat aceste tuneluri, în 1538, când cetatea a fost ocupată de Suleiman Magnificul, fără a întâmpina rezistență, garnizoana ar fi scăpat pe acolo cu tezaurul țării. Însă nu s-a întâmplat așa, tezaurul Moldovei a ajuns pe mâna otomanilor“, a precizat istoricul Emil Ursu, directorul la Complexul Muzeal Bucovina. Tunelul de sub orașul Satu Mare, folosit de Pintea Viteazul Scriitorul Felician Pop a relatat în volumul intitulat “Istoria Secretă a Sătmarului” una dintre legendele locale care spune că un tunel secret face legătura, încă din Evul Mediu, între castelele din comuna Medieșul Aurit și Carei și cetatea din Ardud. Tunelul străbate orașul Satu Mare pe sub râul Someș, prin zona podului Decebal. „Se spune că tunelul era folosit de nobilime pentru a fugi din calea cotropitorilor. Din Medieș puteau ajunge la Ardud iar, de acolo, la Carei. Ba, mai mult, tunelul ar fi fost folosit și de Pintea Viteazul după ce a evadat din închisoarea Sătmarului", precizează scriitorul Felician Pop. Scriitorul Felician Pop povestește că tunelul pornește de sub castelul Lonyai din Medieșu Aurit, traversează râul Someș, cam pe unde se află podul Decebal și face legătura cu cetatea din Ardud care, la rândul ei, este legată, tot printr-un tunel, de castelul din Carei. “Îmi amintesc că după ce pirotehniștii aduși din Baia Mare au aruncat în aer podul vechi, la piciorul podului s-a găsit tunelul. Era cam în zona unde acum se află actualul sediu al Finanțelor Publice", spune acesta. Tunelul era construit din cărămidă, sub formă de boltă, și avea înălțimea de aproximativ un metru și jumătate, suficient ca să încapă un

atelaj tras de cai. Scriitorul Felician Pop spune că aceste legende sunt cât se poate de adevărate. ”Există tuneluri subterane, dar lungimea lor este de câteva sute de metri şi reprezentau calea de salvare a celor din cetăţile asediate", este de părere scriitorul. Tunelul, ascunziş al principelui Rakoczi al II-lea Potrivit legendei, Francisc Rakoczi al II-lea, principe al Transilvaniei între 1648-1660, a fugit prin tunelul secret de sub cetatea Ardud de urmăritorii săi din armata austriacă. Acesta ar fi avut trei căi de acces şi a fost în aşa fel conceput încât să servească la luarea prin surprindere a duşmanilor. Prin acelaşi tunel legenda spune că austriecii au trimis la cetate un ofiţer tânăr şi chipeş, care să o seducă pe prinţesa Vilma, fiica lui Francisc Rakoczi al II-lea. Ofiţerul a câştigat inima tinerei prinţese şi a aflat secretul pivniţei. Fiica principelui, învinsă de remuşcări, i-a mărturisit în cele din urmă tatălui greşeala făcută, dar a fost prea târziu. Austriecii au atacat cetatea şi s-au folosit de secretul proaspăt descoperit. Rakoczi al II-lea a reuşit totuşi să fugă, însă înainte de asta a aruncat un blestem crunt asupra fiicei sale: ferecată în adâncuri, aceasta îşi aşteaptă şi acum salvatorul, care, pentru a o dezlega de blestem, trebuie să sărute fantoma de trei ori şi să pătrundă în pivniţă fără a privi îndărăt. Dacă o face, se transformă pe loc într-o stană de piatră. Se spune că, de-a lungul secolelor, au fost tineri care s-au aventurat în galerii, însă nu au mai văzut niciodată lumina zilei. Cetatea a fost ridicată în secolul al XV-lea, de către Bertalan Dragfi, cel care avea să devină voievod al Transilvaniei. Trei secole mai târziu (în 1730), în locul fortăreţei, nobilul Alexandru Karolyi a construit un castel. Tunelul blestemat, de 4 kilometri, din Alba Pe Valea Aiudului, în Munţii Trascău, în apropierea satului Colţeşti se află ruinele unei cetăţi cu o istorie de peste 700 de ani şi legende pe măsură. Cetatea Colţeşti a fost construită în jurul anilor 1296 de contele Thoroczkay din Trascău, ca cetate locuibilă şi de refugiu. A fost ridicată pe vârful abrupt al unui deal calcaros, în urma invaziei tătare (mongole) din anul 1241, când au fost produse pagube însemnate localităţilor Trascău şi Sângiorgiu. La mai puţin de patru kilometri de castel, pe dealul Rîmeţi, a fost construită încă o fortificaţie identică, din care acum mai există doar urme vagi, având acelaşi scop, de supraveghere şi apărare a populaţiei din zonă şi a căii comerciale care traversează valea, de atacurile migratorilor. Între cele două ar exista un tunel, care, conform legendei, avea o a treia intrare, la mijlocul distanţei, în catedrala romano-catolică din Rîmetea, comună cunoscută de maghiari sub numele de Toroczko. Întreaga zonă se afla sub tutela contelui Thoroczkay, cunoscut ca mare colecţionar de vinuri şi despre care se spune că avea o pivniţă plină cu butoaie de vin nobil. Conform legendei, pivniţa respectivă comunica cu tunelul care lega cele două fortăreţe. În timpul unui atac asupra satului Rimetea, contele a ascuns-o pe fiica să Enikö, împreună cu femeile şi copii din zonă în tunel, iar el a plecat cu bărbaţii apţi de luptă să oprească năvala duşmanilor. Atacatorii au măcelărit trupele, iar contele înconjurat de câţiva mineri a reuşit să se retragă în păduri. Legenda, pe care bătrânii din Colţeşti o spun la ceas de taină, doar membrilor familei lor, relatează că Enikö, disperată că nu a primit nici o veste de la tatăl său, a străbătut tunelul până la castelul de pe dealul Secuiului, unde a ieşit la suprafaţă şi unde a dat peste atacatorii care ocupaseră fortăreaţa. Speriată de gândul că tatăl său a fost ucis, iar zona invadată, Enikö s-a aruncat de pe zidul castelului, s-a rostogolit până în vale, unde s-a izbit de stânci şi a murit. La câteva zile după aceasta, contele Thoroczkay s-a întors cu ajutoare şi a reuşit să îi învingă pe atacatori şi să elibereze atât castelul de pe dealul Secuiului cât şi zona localităţilor Colţeşti şi Rîmetea. Când a aflat că fiica sa a murit, povestesc bătrânii, contele a astupat toate intrările în tunel, cu excepţia uneia singure, prin care doar el avea acces, iar după câţiva ani, din cauza supărării, contele a trecut în lumea celor drepţi. Legenda vorbeşte despre strania apariţie a fantomei lui Enikö, care, însetată de răzbunare vrea să ia viaţa celor care se avântă pe deal pentru a dezlega secretul tunelului. După, moartea contelui s-au găsit mulţi amatori care doreau să intre în posesia vinului

ascuns în cramă şi mai ales a bogăţiilor despre care se spunea că ar fi fost ascunse acolo, dar odată intrat, nimeni nu a mai ieşit din subterane. Centrul Vechi al Brăilei ascunde porţiuni din vechile tuneluri folosite de turci, secole la rând Oraşul Brăila poartă în pântece urmele celui mai mare sistem defensiv construit vreodată de-a lungul Dunării, de către turcii care au stăpânit-o aproape trei sute de ani: catacombele, numite aici hrube. Secole la rând, bogăţiile raialei şi ale Ţării Româneşti luau drumul Stambulului prin portul „Ibrailei" şi nu puţini au fost cei care au râvnit la aurul păzit cu strășnicie de ieniceri. Legendele ţesute aici de-a lungul timpului i-au făcut pe mulţi să asedieze şi să prade oraşul apărat de turci. Chiar şi aşa, cetatea Brăilei - azi rasă de pe faţa pământului - a fost cucerită de numai şapte ori, după ce garnizoana depunea armele, pentru că rămânea fără provizii şi muniţie. Porţiuni ale hrubelor, un păienjeniș de tuneluri folosite de otomani, se mai găsesc şi astăzi, ascunse la mai bine de zece metri sub caldarâm, uneori pe două-trei niveluri, în Centrul Vechi. În anii '50, autorităţile au decis închiderea hrubelor şi astuparea lor cu pământ, ca să nu se mai surpe clădirile noi. Porţiunile rămase sunt inaccesibile sau ţinute în secret. Se ştie că, în unele locuri, hrubele se întindeau pe câte două sau trei niveluri şi că unele duceau până hăt, departe, dincolo de zidurile cetăţii. Se spune chiar că exista o hrubă pe sub Dunăre, pe unde se ajungea la Ghecet, în Tulcea. „Hruba de la Grădina Mare şi-a dovedit eficacitatea în anul 1595 când, învinsă de oştenii lui Mihai Viteazul, garnizoana turcească a reuşit să salveze mare parte din comorile Brăilei. Avem relatarea că turcii se retrăgeau şi că încearcă să plece cu aurul, în timp ce valahii stăteau la pândă. Probabil că aceste bogăţii, lingourile de aur şi galbenii, au fost ascunse în pâini şi încărcate în bărci, ajungând în Dobrogea", a precizat prof. dr. Ionel Cândea, directorul Muzeului Brăilei. Biserica fortificată Precista, din Galaţi, locul de unde ar pleca tuneluri pe sub Dunăre Restaurată după al Doilea Război Mondial, biserica-fortăreaţa Maica Precista constituie un veritabil monument de arhitectură şi artă, fiind unul dintre principalele puncte de atracţie turistică din Galaţi. O legendă a oraşului Galaţi spune că acesta ar fi fost legat de malul tulcean al Dunării printr-un tunel săpat în urmă cu peste 300 de ani pe sub albia fluviului, iar intrarea în acesta cale de refugiu se făcea prin altarul Bisericii Precista. Legenda spune că, de pe malul gălăţean, se intră în tunel prin altarul Bisericii Precista situată pe Faleză. Această biserică fortificată este cel mai vechi monument istoric din municipiul Galaţi. Construită între anii 1643 şi 1647, în timpul domniei lui Vasile Lupu, a fost şi lăcaş de cult, dar şi cetate de apărare împotriva cotropitorilor. De aceea, podul clădirii este prevăzut cu 28 de metereze. Tot în această încăpere, s-ar fi aflat şi intrarea secretă în tunelul, care, conform legendei, din motive necunoscute, în urmă cu un secol, a fost astupat cu pământ la ambele capete. „Totul a pornit de la faptul că a fost descoperită o galerie, cu o lungime de 300 de metri, între Biserica Precista şi Biserica Sfântul Gheorghe. De aici a apărut legenda conform căreia ar exista un asemenea tunel şi pe sub albia Dunării, tunel prin care se putea ajunge pe malul tulcean al fluviului. Nu există nicio dovadă în acest sens, este doar o poveste", afirmă Cristian Căldăraru, directorul Muzeului de Istorie din Galaţi. „Totul este o legendă şi aşa va rămâne. La cum a fost răscolită Faleza Dunării în acea zonă este greu de crezut că vom mai găsi vreodată vreun tunel. N-am ştiut să ne conservăm istoria, iar acum trebuie ne mulţumim cu legende", spune la rândul lui consilierul Marius Mitrof, de la Direcţia pentru Cultură. Buncărele lui Stalin, din Timiș Cei care călătoresc cu maşina pe drumul spre vama sârbească pot zări pe o parte şi alta a şoselei cocoaşele care ascund buncărele militare construite în anii ’50, de teama unui eventual atac din partea Iugoslaviei lui Tito. Începând cu 1952, la ordinul lui Stalin, România a construit 30 de kilometri de buncăre în jurul localităţilor Voiteg şi Jebel, judeţul Timiş, lângă graniţa cu Iugoslavia. În acea vreme, Stalin considera că Iugoslavia lui Tito era duşmanul de moarte al comunismului şi al lui personal. Adăposturile militare din anii `50 au fost proiectate să reziste la

bombe de 1.000 de kilograme, care ar fi putut fi lansate de iugoslavi. Ulterior, tunelurile subterane construite în Banat, lângă graniţa cu fosta Iugoslavie, au fost folosite de săteni pe post de colibă, stână, cramă sau chiar debara. La începutul anilor '50, relaţiile dintre Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Iosif Broz Tito s-au răcit după ce acesta din urmă a adoptat o politică independentă faţă de cea a blocului sovietic. Pentru că Tito a ales liberalismul, Dej s-a temut de un atac armat din partea Iugoslaviei. Astfel, în 1952, a început construcţia de fortificaţii din judeţul Timiş. Buncărele de diferite mărimi şi utilităţi au răsărit ca mușuroii pe câmpurile din apropierea graniţei, pe o lungime de 30 de kilometri, în jurul localităţilor Jebel şi Voiteg. În Jebel a fost înfiinţată şi o unitate militară de mitraliere şi artilerie, iar soldaţii şi-au ocupat poziţiile în buncărele de pe câmp. Locul fostei unităţi militare, părăsite în anii '60, a fost luat de actualul Spital de Psihiatrie din Jebel. „Acum 20 de ani se putea intra în toate. Ştiu că unele au fost curăţate, dar e greu să le găsim. E păcat că aceia care au buncărele nu fac ceva cu ele. Pot măcar să-şi facă un loc răcoros vara. A mai fost odată un cioban care a folosit buncărele ca stână", povesteşte Gheorghe Gemănariu. În sat se află însă câteva din buncărele care se văd în toată splendoarea lor. În urmă cu opt ani, un localnic şi-a transformat buncărul din fundul grădinii în baracă. Sătenii povestesc că bătrânul îşi ţinea acolo cărnaţii şi şunca, dar după moartea lui, buncărul a fost inundat de apă. Un alt buncăr din sat a devenit depozit pentru o firmă care se ocupă cu producţia de saci din plastic. Beciul descoperit sub actualul parc "Eugen Ionescu" din Slatina Descoperirea, care a ajuns să reprezinte principalul subiect de discuţie în Slatina vreme de câteva luni şi despre care se mai vorbeşte şi astăzi, a avut loc în vara anului 2007. La începutul lunii iunie a anului menţionat, municipalitatea efectua de zor lucrări de modernizare a parcului "Eugen Ionescu" (fosta Grădina Publică inaugurată în onoarea Reginei Maria în anul 1892, n.a.) situat în partea istorică a urbei, la intrarea în cartierul istoric al Slatinei. Muncitorii au dat întâmplător peste ceea ce părea o groapă destul de adâncă şi care nu fusese înghiţită de pământ. Văzând că "groapa" se adâncea undeva în adâncurile parcului, lucrătorii au anunţat inginerul de şantier, iar acesta, la rându-i, pe reprezentanţii Primăriei. Vreme de luni bune, acesta a fost principalul subiect de discuţie, subiect despre care se mai discută şi astăzi. Imaginaţia localnicilor a reprezentat izvorul multor zvonuri puse pe seama catacombelor. Astfel, acestea au fost "date" ca loc de întâlnire secret al revoluţionarilor de la 1848, în vreme ce alţii spuneau că auziseră de când erau copii despre asemenea beciuri îngropate folosite de soldaţii români în primul şi al doilea război mondial. Un alt zvon, crezut de mulţi slătineni şi acum, spune că locul menţionat ar fi fost folosit inclusiv de Securitate înainte de 1989 şi că acest adevăr nu trebuie să se afle. Alte zvonuri spuneau că tainiţa de sub parcul "Eugen Ionescu" nu ar fi decât intersecţia unor tuneluri secrete ce au străbătut oraşul la sfârşitul sec. XIX - începutul sec. XX. Modul cum se prezenta sala subterană de 100 metri pătraţi, prea mare pentru o simplă pivniţă sau beci de casă şi prevăzută şi cu o latură ce dădea impresia unui tunel lateral, a alimentat şi mai mult închipuirile localnicilor şi nu numai. Ulterior, la câteva luni de la descoperire, a venit şi verdictul specialiştilor. "Iniţial, am crezut că ar putea fi vorba despre nişte catacombe deoarece prezenta un început de tunel pe o latură a sa, dar, la acest moment, suntem de părere că a fost una dintre pivniţele caselor deţinute de către boierul Ioan Varipati, cel care a donat Slatinei zona centrului din prezent (teren între fostul magazin "Oltul" şi parcul "Eugen Ionescu", n.r.). Aceste case au fost demolate pentru a face loc Grădinii Publice inaugurate în 1892 şi credem că ceea ce am descoperit noi în anul 2007 reprezintă beciul uneia dintre casele sale, mai ales că acesta deţinea imobile mari – inclusiv actualul sediu al Oficiului Poştal nr. 2 din zonă -, deci nu erau simple case", afirmă Aurelia Grosu, şefa secţiei Istorie şi Artă a Muzeului Judeţean Olt.

Top 10 baze secrete ale extratereştrilor pe Terra. Una dintre ele se află în România

Publicat: Duminică, 22 Ianuarie 2017 10:53 // Actualizat: Duminică, 22 Ianuarie 2017 11:25 //
Sursa: romaniatv.net
Autor: Daniel Spătaru

Suntem sau nu singuri în Univers? Această întrebare fascinează de mult timp omenirea, iar cinematografia şi literatura ne-au alimentat în bună măsură imaginaţia. Dincolo de extraterîştrii care ar veni să ne ajute sau, dimpotrivă, să ne distrugă, nu puţini sunt cei care cred că extratereştrii sunt deja printre noi. Adepţii acestei teorii susţin că ar exista cel puţin 4.000 de baze subterane ale extratereştrilor pe Terra. Iată-le pe cele mai importante 10.

573 3

2 5Comenteaza

1. Muntele Shasta (California, SUA)

Acest stratovulcan din Munții Cascadelor se ridică la 4.317 metri și hrănește încă din zorii timpului cele mai nebunești legende. De exemplu, amerindienii din tribul Lore credeau că o ființă supremă, șeful Skell – căpetenia spiritelor, a coborât direct din cer și și-a stabilit reședința aici. Azi se spune că extratereștrii s-ar ascunde în măruntaiele vulcanului, așteptând să cucerească lumea. Intrarea către sanctuarul intern din Muntele Shasta se spune că este într-un lac cu apă limpede de lângă un afluent al Râului McCloud, pe partea de est a muntelui. Astronomii de la observatorul din California au observat lumini stranii, în anumite perioade ale anului. Luminile sunt de culoare albă și ies din interiorul muntelui.

2. Pic de Bugarach (Franța)

21 decembrie 2012 era data la care urma să vină Sfârşitul Lumii, potrivit calendarului maya. Astfel, numeroşi oameni au mers la Bugarach, în departamentul Aude, iar echipele de televiziune au mers să filmeze fenomenul. De ce la Bugarach? Pur şi simplu din cauza extratereştrilor. Un zvon persistent, alimentat de ufologul Ghislain Sanchez, vorbea despre interferenţe electromagnetice, care ar avea "darul" să atingă telefoanele mobile sau alte echipamente electronice aduse în apropierea muntelui. Se crede că în interiorul muntelui există un lac ce este folosit drept hangar pentru OZN-uri, iar în noiembrie 2012 autorităţile franceze au fost chiar nevoite să interzică accesul pe munte, din cauza numărului mare de oameni care intenţionau să meargă în „singurul loc din lume care va supravieţui Apocalipsei".

3. Amazonia (America de Sud)

Faptul că pădurea amazoniană are o mulţime de locuri suficient de stufoase pentru a face dificilă explorarea acestora, serveşte de minune adepţilor teoriei conspiraţiei şi ufologilor. Astfel, doi cercetători a căror identitate este necunoscută, au descoperit în 1974 două cratere adânci de mai multe sute de metri, conectate printr-o reţea de tuneluri. În acest labirint se presupune că au găsit rămăşiţele unor animale dispărute de o lungă perioadă de timp, dar şi de specii necunoscute. Aceiaşi cercetători au susţinut că acolo locuiesc extratereştri înalţi, cu pielea albă şi părul multicolor.

4. Munţii Bucegi (România)

Într-o frumoasă zi din vara anului 2003, o echipă specială din cadrul Departamentului Zero (SRI) a făcut o descoperire monumentală, existenţa unei baze extraterestre în aceşti munţi. Dorind să dezvăluie ce au văzut, românii au fost împiedicaţi de serviciile secrete americane şi numeroşi reprezentanţi ai Illuminati, care s-au deplasat în ţara noastră pentru a muşamaliza întreaga situaţie. Scanarea din satelit a muntelui a dezvăluit existenţa a două bariere energetice de dimensiuni mari, realizate de entităţi misterioase, care deţineau o tehnologie avansată. Prima barieră este precum un zid impenetrabil, care blochează gura unui tunel, în timp ce al doilea bloc energetic se manifestă sub forma unei cupole şi este situat la extremitatea cealaltă a tunelului. Atât tunelul misterios, cât şi blocurile energetice au fost aliniate cu formaţiunile de la exterior, Sfinxul şi Babele.

5. Los Angeles (California, SUA)

Aici ar fi vorba despre o bază submarină a extratereştrilor, situată în apropiere de coasta Californiei. Locul a fost construit de guvern, pentru a-i adăposti pe localnici în caz de dezastre, dar casa ar fi în realitate o colonie extraterestră. Acest lucru a fost dezvăluit în 1995 de Phil Schneider, un arhitect care a lucrat la proiect, iar după ce a făcut publică informaţia a murit în condiţii misterioase. El spunea că ştie 131 de baze militare subterane cu adâncimea de aproximativ 500 de metri, construite pentru planurile Noii Ordini Mondiale. „Treaba mea era să cobor în găuri şi să verific mostrele de stâncă, recomandând explozibilul pentru fiecare tip de stâncă în parte. Ne-am pomenit la un moment dat într-o peşteră mare, plină de extraterestri cunoscuţi drept micii cenuşii. Am împuşcat doi dintre ei. Noi eram cam 30 de oameni şi deodată au apărut aproximativ 40 de extratereştri, care au fost toţi omorâţi. Am văzut apoi o întreagă bază subterană plină cu extratereştri. Mai târziu, am aflat că trăiau deja de mult timp pe această

planetă… Asta explică multe despre teoria vechilor astronauţi", spunea el într-o prelegere. El mai susţinea că locaţia oraşului Los Angeles a fost selectată deoarece se află deasupra tunelului subteran reptilian-Nefilim şi al sistemelor de peşteri şi/sau în puncte importante de vortex.

6. Antarctica

Oamenii care au intrat în posesia unor imagini din satelit au putut observa sub gheaţa groasă a Antarcticii o structură de tip nou, complet necunoscută. Deşi descoperirea rămâne învăluită în mister, se pare că ar fi vorba de o bază extraterestră de dimensiuni impresionante. Mai mult, oamenii de ştiinţă care lucrează Observatorul IceCube Neutrino de la Polul Sud au anunţat că au descoperit în gheaţa din Antarctica diverse particule de provenienţă extraterestră. Conform declaraţiilor cercetătorilor, aceste particule, pe care le-au numit neutrini, provin din afara sistemului nostru solar. Recent, o scară misterioasă a fost fotografiată din satelit în Antarctica, aceasta putând ascunde o piramidă sau un templu pierdut de mult timp.

7. Baza Dulce (New Mexico, SUA)

Despre statul american New Mexico s-ar putea spune că este locul unde se află amplasată ambasada extratereştrilor pe Pământ. Este un loc care alimentează fel de fel de fantezii încă de la sfârşitul anilor '40, când o presupusă navă extraterestră s-a prăbuşit la Roswell. Dulce este un orăşel de aproximativ 2.500 locuitori, situat în Rezervaţia Apache Jicarilla, la o altitudine 2.066 metri. De aici au apărut multe relatări despre decolări şi aterizări OZN, răpiri „extraterestre", mutilări umane şi animale. Aceeaşi bază este locul aşa-numitelor „războaie de la Dulce", în care se spune că reptilienii şi cenuşiii s-au luptat cu personalul militar şi civil uman. Thomas Castello, un ofiţer de securitate de la Dulce, a aproximat numărul „cenuşiilor" de la Dulce la peste 18.000, dar a văzut de asemenea şi numeroşi reptilieni umanoizi înalţi. Ştia de existenţa a şapte niveluri ale bazei, deşi admite că puteau fi mai multe, şi că extraterestrii se aflau la ultimele trei niveluri. De asemenea, gradul de securitate creşte odată cu nivelul.

8. Jitkur (Rusia)

Este considerată a fi Zona 51 a Rusiei. În mod oficial, această bază serveşte lansării rachetelor în spaţiu, dar în realitate aici s-ar afla vehicule extraterestre capturate, folosite pentru dezvoltarea unor tehnologii militare sofisticate, dar şi unele funcţionale, după cum a dezvăluit un renumit ufolog ucrainean. De asemenea, se spune că aici ar exista şi baze extraterestre subterane.

9. Parcul Naţional Nahanni (Canada)

Situată în nord-vestul Canadei, această rezervaţie cuprinde o zonă misterioasă, supranumită Valea Oamenilor fără Cap. Zona este accesibilă doar cu ajutorul bărcilor sau a avionului şi are proasta reputaţie că extratereştrii pe care îi găzduieşte sunt deosebit de agresivi şi au obiceiul de a-i decapita pe cei care intră pe teritoriul lor. Totul a început în anul 1908, când doi fraţi s-au dus să prospecteze valea, în căutarea aurului. Nu s-a mai auzit apoi de ei timp de un an, până când trupurile lor decapitate au fost găsite în apropierea râului. Nouă ani mai târziu, un explorator elveţian, pe nume Martin Jorgenson, a fost găsit, de asemenea, mort, cu trupul decapitat. În anul 1945, un miner din Ontario a fost găsit în sacul sau de dormit, având capul tăiat de la umeri.

10. Staffordshire (Anglia)

În timp ce se afla la muncă, un lucrător a descoperit întâmplător o trapă de metal, cu un inel de fier montat pe ea, în mijlocul unui câmp. Acest lucru l-a condus la intrarea în tuneluri. Câmpul se află într-o vale înconjurată din toate părţile de păduri dese. Muncitorul săpa un şanţ, iar incidentul a fost povestit în „Istoria Staffordshire" de doctorul Plot, care a scris cartea la sfârşitul anului 1700. Cercetătorii caută în continuare intrarea spre misterioasele tuneluri dar nu au putut stabili exact valea în care săpa acel muncitor.

NOUTATI EXTERNE

Clarvazatorii militari si extraterestrii

Accesări: 4340

Pe 31 ianuarie 2013 a incetat din viata Ingo Swann (n.1933), clarvazator legendar american, implicat nu doar in numeroase proiecte militare ci si in explorarea fenomenului OZN prin aceasta neobisnuita metoda. Rememoram cu acest prilej actiunile de „vedere la distanta" (remote viewing) realizate prin extracorporalitate de armata americana, dar si neasteptatele legaturi ale acestor tehnici cu fenomenul OZN si cu vizitatorii extraterestrii.

Robert Monroe

Interesul modern pentru fenomenul de extracorporalitate incepe de la cercetarile lui Robert A. Monroe (1915-1995), publicate, de pilda, in volumul Journeys Out of the Body (1971), tradusa si in romaneste. El a descoperit in 1958 ca se poate disocia de corpul sau fizic. Pentru a explora acest fenomen, la inceputul anilor saptezeci, Monroe a intemeiat si a devenit director executiv la faimosul Monroe Institute din Afton (Virginia), care si-a castigat reputatia internationala mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra mintii umane. Un astfel de efect era si extracorporalitatea, sau „experienta parasirii corpului", numita de Monroe, pentru prima data, Out of the Body Experience, termen care a intrat in toata literatura anglosaxona sub numele prescurtat de OBE (sau uneori OOBE) si pe care Monroe o definea ca „Un eveniment in care subiectul percepe o portiune a mediului sau, imposibil de perceput din pozitia in care se stie ca se gaseste corpul sau fizic in acel moment, si stie in acelasi timp ca nu viseaza ori nu este prada fanteziilor". Experientele de „parasire a corpului" sau „extracorporalitate" (OBE) se apropie de clarviziune prin faptul ca in ambele cazuri o persoana „medium" isi paraseste corpul, sub forma unei dubluri numita „corp astral" si se deplaseaza astfel intr-un loc inaccesibil in acel moment corpului sau, iar aici vede si aude niste lucruri pe care le poate relata si care, verificate ulterior se dovedesc corecte. Petru Culianu aprecia ca experientele extracorporale ale lui Monroe par a fi demne de incredere, chiar daca cele relatate sunt deformate de eforturile de a „traduce" trairile in limbaj obisnuit.

Ingrijorarea CIA

In aceeasi perioada, comunitatea de culegere de informatii din America, dar si CIA au inceput sa se ingrijoreze deoarece au aflat ca Uniunea Sovietica cheltuieste cam 60 milioane de ruble anual pentru „cercetari paranormale", pe care sovieticii o numeau, folosind un neologism ceh, „psihotronica". Aceasta suma avea sa ajunga in 1975 la 300 miloane de ruble. CIA era ingrijorata in special de potentialele aplicatii operationale ale rezultatelor acestor cercetari, rezultate pazite de rusi cu strasnicie.

Atat rusii cat si americanii cautau gasirea unor modalitati de a spiona, prin clarvazatori, instalatiile militare ale celeilalte parti.

In acelasi timp, CIA se confrunta cu o dilema. Pe de o parte subiectul era considerat in SUA speculativ si controversat, deci era greu de explicat consilierilor de la National Security Council (NSC); pe de alta parte exista pericolul ca aceasta „cursa" sa fie castigata de rusi, asa cum s-a intamplat si cu satelitul „Sputnik". Solutia a stat in inventarea temenului de Psychic Warfare Gap (decalajul in razboiul psihic) care irita mai putin.

NSC a fost convins sa accepte finantarea unor proiecte in acest sens, iar atunci cand Congresul a aprobat si el, CIA a adoptat (la fel ca fata de fenomenul OZN) o dubla politica. Pentru marele public, prin campanii sustinute de dezinformare, se straduia sa discrediteze cercetarile privind fenomenele paranormale. Dar in secret, a cheltuit, de la bun inceput, 20 de milioane de dolari prin finantarea unor proiecte si programe in acest domeniu.

Ingo Swann

Ingo Swann si-a descoperit de tanar capacitatea de clarviziune. El a obtinut apoi o dubla licenta, in biologie si arte, la Westminster College, Salt Lake City, Utah. A fost trei ani militar in Coreea, apoi doisprezece ani functionar la secretariatul ONU. Participarea sa in experimente de parapsihologie a inceput in 1969. In urmatorii douazeci de ani a luat parte la proiecte desfasurate in laboratoare de cercetare. A sustinut multe conferinte publice. Desi nu a facut demonstratii de clarviziune in public, numarul de teste efectuate in laborator a fost atat de mare incat s-a scris despre el ca a fost „cel mai stiintific paranormal" sau „cobaiul cel mai testat al parapsihologiei".

Swann a experimentat in 1970-71 influenta gandului asupra plantelor, la New York, impreuna cu prietenul sau Cleve Backster, cel care a descoperit, cu ajutorul detectorului de minciuni, ca plantele reactioneaza la simpla intentie de a le face rau. In 1971-72, la City College din New York, Swann a reusit sa modifice, de la o distanta de 8 metri, prin psihokinezie, temperatura unor termistoare inchise in termosuri.

In perioada 1971-73 Swann a devenit subiectul unor experiente de extracorporalitate, realizate de American Society for Psychical Research (ASPR), in New York City. In anii 1972-73, el a reusit

sa puna la punct, impreuna cu psiholoaga Dr. Gertrude Schmeidler, la ASPR, protocoale pentru cresterea acestor abilitati, pentru care a propus termenul de Remote Viewing (vedere la distanta). De pilda, el era asezat pe un scaun, legat cu diversi electrozi care-i monitorizau miscarile. La o anumita inaltime deasupra capului, pe o platforma, era asezata o cutie inchisa si sigilata, in care se aflau anumite simboluri pe care trebuia sa le citeasca „proiectandu-si constiinta" asupra lor si sa le reproduca apoi in fata unei comisii. Rezultatele au fost foarte bune; analizate statistic, ele depaseau mult simpla coincidenta. Intr-una dintre ocazii, Swann le-a spus ca lumina din cutie, indreptata asupra simbolului, era absenta, ceea ce nu avea cum sa stie altminteri.

Mai tarziu experientele de clarviziune s-au extins si in afara institutiei. De pilda, se tragea la sorti numele unei localitati din SUA, Swann spunea cum e vremea acolo, apoi cineva dadea un telefon sa vada daca clarvazatorul a „vazut" corect sau nu. Un alt experiment a fost cel in care un membru al echipei de cercetare se deplasa undeva mai departe in New York, lua aminte la ce anume e in jur, iar Swann trebuia sa ghiceasca unde se afla persoana. Prima experienta de acest tip a avut loc pe 22 februarie 1972, cu rezultate incurajatoare.

Swann povestea ca, in aceasta conjunctura, la sfarsitul lunii octombrie 1971, era la Washington, impreuna cu un coleg. Persoane din CIA i-au invitat la o discutie, intr-un bar (lumea se ferea inca sa abordeze subiectul intr-un loc oficial). Catre sfarsitul intrevederii, cel care parea sa fie seful l-a intrebat „Domnule Swann, daca ar fi sa puneti la punct un program pentru analiza amenintarii, ceva care sa se potriveasca cu ceea ce fac sovieticii, cum anume ati proceda?"…

Stanford Research Institute

In 1972 fizicianul Harold E. Puthoff Ph.D. de la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (institut rebotezat apoi SRI International), era implicat in cercetari privind laserele si incerca sa obtina un grant pentru cercetari privind biologia cuantica. Intre altele, el se intreba daca teoriile fizicii, asa cum le cunoastem azi, ar fi capabile sa descrie procesele vietii. In acest scop, Puthoff a sugerat sa se faca masuratori pe plante, in genul celor practicate de Cleve Backster, pe care l-a si invitat sa participe la cercetare.

Ingo Swann, care colabora cu Backster si a vazut invitatia, i-a scris, pe 30 martie 1972, lui Puthoff, intrebandu-l daca era interesat sa efectueze impreuna experimente de parapsihologie, mentionand realizarile sale. Puthoff l-a invitat pe Swann sa-i faca o vizita, timp de o saptamana, in iunie 1972, la SRI, unde isi va putea demonstra capacitatile.

Inainte de vizita lui Swann, Puthoff ingropase, sub o podea de beton groasa de un metru si jumatate, in conteinere de aluminiu si cupru, un magnetometru, folosind o jonctiune Josephson. Aparatul era destinat detectarii cuarcilor. Swann, cand a aparut, a simtit existenta aparatului si, concentrandu-se, a reusit sa faca o schita a mecanismului sau intern. De asemenea, a reusit sa influenteze semnificativ undele sinusoidale ale campului sau magnetic. Puthoff a fost atat de impresionat de aceasta intamplare incat a scris si a publicat despre ea un articol intr-o revista de specialitate.

Peste cateva saptamani, au aparut la SRI doi ofiteri CIA. Cu siguranta acestia stiau deja ca Puthoff lucrase in trecut ca ofiter de informatii in marina militara si apoi, ca civil, la National

Security Agency (NSA). Cei doi i-au expus lui Puthoff ingrijorarea CIA fata de eforturile sovietice in parapsihologie, finantate de KGB (securitatea statului) si GRU (informatiile militare). Intrucat comunitatea stiintifica occidentala considera parapsihologia un domeniu „dubios", CIA cauta o institutie de cercetari situata oarecum in afara institutelor academice oficiale, pentru a putea desfasura in liniste un program de cercetare clasificat. Apoi l-au intrebat pe Puthoff daca ar fi interesat sa continue experimentele cu Ingo Swann, iar daca rezultatele vor fi incurajatoare, sa ia in considerare un program pilot pentru a adanci investigatiile?

Puthoff a fost de acord. El comenta ulterior ca a acceptat sa colaboreze cu serviciile secrete deoarece, din activitatile sale anterioare stia ca „razboaiele s-au declansat, aproape de fiecare data, din cauza unui esec in obtinerea de informatii secrete, prin urmare cea mai puternica arma pentru pace este sa ai informatii secrete de buna calitate".

Primul astfel de program, finantat de CIA, s-a derulat, in perioada ianuarie-august 1973, la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (rebotezat apoi SRI International), fiind condus de fizicianul Harold E. Puthoff Ph.D.

Primele teste facute la SRI au fost simple si incununate de succes. Ofiterii CIA il rugau pe Swann sa descrie ce este intr-o cutie inchisa.

Ca un rezultat al acestor teste, in octombrie 1972, s-a negociat un program pilot de opt luni, cu un buget, relativ modest, de 50.000 de dolari, numit „Program de masurare a biocampurilor". Programul s-a derulat pe primele opt luni din 1973 si la el s-a asociat si Russell Targ, unul dintre colegii lui Puthoff, implicat de mai mult timp in cercetari de parapsihologie. Au fost prezenti si trei angajati CIA. S-au derulat 55 experimente de clarviziune, unele foarte interesante.

De pilda, experimentul 46, de pe 27 aprilie 1973, prevedea „Incercarea de a dovedi ca perceptia prin clarviziune poate fi extinsa la distante foarte mari". Obiectul tinta ales a fost planeta Jupiter. Se lucra cu doi clarvazatori in paralel. Unul era Ingo Swann, in California, celalalt Harold Sherman in Arkansas. Obiectivul era sa se vada daca cele relatate de cei doi, aflati la o distanta de 2000 de mile unul de celalalt, coincid. Raspunsul a fost pozitiv. Atata doar ca pe desenele facute de Swann cu aceasta ocazie planeta aparea inconjurata de un inel de asteroizi. Acest fapt contrazicea ceea ce stiau astronomii pe vremea aceea, dar inelul a fost descoperit in 1979 de sonda spatiala Voyager 1.

Una dintre primele probleme cu care experimentatorii s-au confruntat a fost modul in care trebuie comunicat catre medium locul in care trebuie „sa se deplaseze" prin extracorporalitate. Din consultarile avute, solutia cea mai interesanta a venit de la Jacques Vallée, care lucra in vecinatate, in Silicon Valley. Acesta a sugerat sa se foloseasca drept „adresa" perechea de coordonate geografice (latitudine, longitudine). O prima tinta codificata astfel a prevazut o instalatie secreta din statul Virginia de Vest. Au fost doi clarvazatori; unul a facut o harta detaliata a cladirii si a celor aflate pe terenul inconjurator, iar celalalt a urmarit informatii din interior, intre care coduri si parole. Rezultatele au fost confirmate ulterior de angajatii CIA.

Pe 21 si 22 iulie 1973 tinta, stabilita prin coordonate, a fost o instalatie meteorologica sovieto-franceza din insula Kerguelen, aflata in sudul Oceanului Indian. Swann comenta ca, peste sase

ani, a avut ocazia sa vada o harta topografica a insulei si sa confirme ca descrisese corect principalele cladiri, culoarea lor portocalie, ca si alte caracteristici, chiar daca unele detalii din jur ii scapasera.

In a doua parte a anului 1962 URSS a efectuat, in Novaia Zemlia si la Semipalatinsk, ultimele dintre cele 65 de teste nucleare in atmosfera. La inceputul anului 1963 sovieticii au semnat un moratoriu, conform caruia urma sa efectueze doar teste subterane. Intrucat de atunci spionajul american nu mai dispunea de suficiente informatii privind productia de materiale nucleare, modurile de utilizare si aplicare, ca și tendințele viitoare, in 1974 CIA a decis sa recurga la clarvazatori in acest scop.

Ingo Swann la Stanford

Lucrand la Stanford Research Institute, in cadrul unui proiect numit SCANATE, Ingo Swann a pus la punct o „tehnologie a clarviziunii", numita Controled Remote Viewing (CRV). La inceput, americanii, ca si rusii, au cautat sa foloseasca in acest scop oameni care demonstrasera darul natural al dedublarii si clarviziunii. Prin CRV, o persoana oarecare poate capata, dupa un antrenament corespunzator, de circa doi ani, si cu ajutorul unor instalatii tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla", adica de a se transpune, printr-o „dublura astrala", intr-un punct ales de pe glob (si nu numai…), fiind in stare sa vada si sa descrie apoi in detaliu locuri, instalatii, incaperi, documente secrete.

Tehnica CRV de pregatire a clarvazatorilor are trei faze:

(1) Exercitii de meditatie transcendentala care largesc si implinesc campul constiintei, in armonie cu subconstientul. Aceasta faza pleaca de la presupunerea ca ceea ce impiedica oamenii sa aiba capacitatea naturala de clarviziune este controlul tiranic al constiintei care altereaza activitatea etajelor inferioare, inconstiente, ale mintii. Pentru pregatirea unui viitor clarvazator se recurge deci la inceput la tehnici de meditatie transcendentala. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de doua sedinte a 20 de minute pe zi, un timp mai indelungat si sub indrumarea unui instructor. Erau prevazute si alte operatii complementare.

(2) Intr-o a doua faza, invatacelul trebuie sa treaca prin tehnici noninvazive de control si „sincronizare emisferica" a frecventelor din creier (de pilda, a celor relevate prin electroencefalograma). Aceste tehnici (metoda „Hemisync", programul „Gateway Voyage") fusesera puse la punct in institutul condus de Robert A. Monroe. De pilda, intr-o ureche se inducea un sunet cu frecventa de 100 Hz iar in cealalta de 104 Hz. Bataia produsa prin interferenta celor doua sunete, imperceptibila constient (in acest caz de 4 Hz, corespunzatoare undelor EEG theta), producea efecte electrochimice specifice. S-au incercat numeroase combinatii de frecvente, in dorinta de a reproduce electroencefalogramele constatate la persoanele care manifestau aptitudini paranormale. In felul acesta s-a reusit „cartarea" si simularea situatiilor care erau capabile sa induca stari alternative ale constiintei, sau „insusiri paranormale", la subiecti anume antrenati.

(3) A treia faza a tehnicii CRV consta in insusirea unor roluri in cadrul unor „scenarii" continand un numar de situatii bine definite. Sunt instruite doua persoane: un medium si indrumatorul sau.

Informatiile primite de subconstientul mediumului sunt inregistrate printr-un sistem de „procese-verbale". Mediumul nu are voie sa-si gandeasca pasii urmatori si nici sa faca interpretari, incercand, atat cat este in stare, sa elimine interventiile constiintei (rationalizari, imaginatie) care deformeaza informatia receptionata. Singurul care are voie sa interpreteze si sa indice in consecinta urmatoarele obiective de observat este indrumatorul. Tot el este cel care noteaza cele relatate. O parte din „procesele verbale" pot fi constituite din desene facute de medium; acestea sunt de regula schite sau simboluri cifrate, necesitand ulterior o munca de decodificare.

Prin proiectul SCANATE, finantat de CIA pana in 1976, Swann a pregatit peste o duzina de persoane capabile sa realizeze performante remarcabile de vedere la distanta. La proiect a fost cooptat sporadic, intre 1972 si 1974, si Uri Geller.

Acuratetea tehnicilor SRV nu e perfecta (ca de altfel a niciunei tehnici de clarviziune), dar precizia poate fi crescuta prin mai multi clarvazatori lucrand in paralel, in mod independent, asupra aceluiasi obiectiv si comparand apoi informatiile obtinute. Cu cat sunt mai multi „clarvazatori" simultan, cu atat creste si gradul de incredere in informatia obtinuta.

Pat Price

Un alt personaj legendar si pitoresc al clarviziunii militare americane a fost Pat Price. Cand a aparut la SRI, in preajma lui Puthoff, in 1973, era deja trecut de cincizeci de ani, si avea un CV cu ocupatii obisnuite, fara un trecut militar. El demonstra in schimb calitati native exceptionale de clarvazator. Directorul CIA, amiralul Stansfield Turner, scria despre el in 1977, in Chicago Tribune, ca putea „vedea", prin abilitatile sale psihice, ce se intampla in intreaga lume. Era suficient sa-i arati fotografia unui loc si el putea spune ce activitate se desfasoara acolo in acest moment.

In 1975, clarvazatorul Pat Price, pregatit astfel, a fost pus sa descrie birourile dintr-o instalatie militara subterana aflata intr-un loc secret in statul Virginia, birouri pe care Price, nu le vizitase niciodata. Descrierea a corespuns atat de bine cu realitatea incat un functionar al serviciilor secrete americane care asista la test a exclamat uluit: „la dracu' – nu se mai poate tine niciun secret!".

Price i-a pus pe masa, in 1973, lui Puthoff, un dosar cu rezultatele unei investigatii facuta din proprie initiativa, prin care spunea ca a identificat si a descris patru locatii in care s-ar afla baze subpamantene ale extraterestrilor.

Prima era sub muntele Perdido din Pirinei (3352m), unde se afla un sistem de pesteri cu vechi picturi rupestre reprezentand presupusi extraterestri. A doua in muntele Inyangani (2592m), cel mai inalt varf din Zimbabwe, Africa. A treia baza ar fi fost sub muntele Hayes din Alaska, iar a patra sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei.

In iulie 1975 Price era implicat in descoperirea prin clarviziune, pentru CIA, a unor detalii privind baze din Libia utilizate de teroristi. Fiind in vizita, pe 14 iulie, in Las Vegas, a facut, aparent, un atac de cord si a murit. Incidentul a constituit un motiv invocat de CIA pentru intreruperea colaborarii cu SRI, insotita si de sugestia trecerii spionajului prin vedere la distanta

la serviciile de informatii ale armatei SUA. Circumstantele mortii lui Price au ramas suspecte. S-a spus, de pilda, ca ar fi fost otravit de un asasin sovietic, apoi o persoana neidentificata ar fi aparut in spital, convingand personalul ca nu e necesara o autopsie.

Agentia de Informatii a Armatei

Intr-un interviu, Ingo Swann istorisea un incident, petrecut in 1975 sau 1976. Era un „mare test" de care depindea finantarea urmatorului proiect. Asistau o serie de militari, inclusiv un general cu doua sau trei stele. Swann a fost solicitat sa faca o demonstratie, sub indrumarea doctorului in fizica Harold Puthoff. Obiectivul care li s-a dat a fost urmarirea unor submarine sovietice. Dar ceea ce observa Swann, prin clarviziune, era un submarin care a doborat un OZN, sau poate OZN-ul a tras in submarin. Ce putea face? Puthoff era palid cand a inteles situatia, l-a privit si i-a soptit „Cristoase! E spectacolul tau. Fa ce crezi ca trebuie facut". Asa ca Swann a desenat imaginea OZN-ului, asa cum il vazuse. Generalul, care statea langa el, l-a intrebat ce reprezinta schita, iar Swann i-a raspuns „Domnule, cred ca e destul de evident ce este". Militarul a luat hartia, s-a ridicat si, urmat de toti ceilalti au parasit imediat incaperea. Puthoff si Swann s-au intors la hotel, dupa care, convinsi ca au ratat testul, s-au dus intr-un bar sa se imbete. Totusi, peste trei zile Puthoff a primit un telefon de la general, in care acesta a spus „OK! De cati bani aveti nevoie?"

Incepand din 1977, cand Agentia de Informatii a armatei americane a preluat de la CIA proiectul de clarviziune, acesta a primit diverse nume: Grill Flame, Center Lane, Sun Streak sau Stargate.

In acest mod, in anii care au urmat, s-a „cotrobait", cu mai mult sau mai putin succes, prin locuri secrete, aparent bine pazite. De pilda, la un moment dat „coordonatele" pentru observare au fost indreptate asupra unor centre de supraveghere a satelitilor din URSS. Ulterior, prin actiuni complementare de spionaj, s-a dovedit ca informatiile obtinute prin clarviziune fusesera remarcabil de corecte.

Primii care si-au insusit metoda CRV au devenit la randul lor instructori. Intr-un articol din 1992 Swann arata ca insusirile de clarviziune se manifesta spontan la anumiti indivizi, cu o acuratete a informatiilor obtinute intre 15% si 50%, dar mai des aproape de limita de jos. Dar in 1982 autorii metodei stiau deja ca, prin tehnici specifice de antrenament aceste valori pot ajunge la o acuratete de 65-95%. Incepand din 1978, un asa numit „Detasament G" (sau „Grill Flame") din armata SUA a primit misiunea sa foloseasca in mod curent clarviziunea pentru obtinerea de informatii.

Swann nu numai ca a introdus noi metode de gandire privind cercetarile asupra constiintei, dar a creat probabil cea mai larg utilizata metoda de instruire privind dezvoltarea abilitatilor de clarviziune. In paralel, a realizat mii de sesiuni de vedere la distanta, cu scopuri de cercetare, instruire sau operationale.

Abilitatile parapsihice ale majoritatii celor cu calitati de medium, desi remarcabile la un moment dat, se erodeaza destul de rapid. Ingo Swann a fost si in acest caz o exceptie, rezistand timp de 19 ani in cercetarile de varf ale domeniului. Totusi, in interviurile date la sfarsitul carierei, el recunostea ca stresul indelungat al muncii de laborator si necesitatea de a apara si demonstra in permanenta validitatea facultatilor psi, au costul lor. Intr-o expunere tinuta in martie 1994 la

Natiunile Unite si intitulata „Oamenii de stiinta au gasit baza celor cel putin saptesprezece simturi si perceptii ale omului”, el afirma ca facultatile psi si experientele extraordinare nu sunt toate abordabile de stiinta, fiind implicate probleme sociale, filosofice, politice si religioase, care nu pot fi reduse la o cercetare obiectiva si rationala.

Ingo Swann s-a ocupat, pana in 1983, de pregatirea celor din „Detasamentul G”, pe baza acestei „tehnologii a clarviziunii”. Dar in acel an 1983, se pare ca obiectivul dorit de militari fusese atins. Atunci maiorul Ed Dames, care a preluat proiectul, a ales dintre cei antrenati de Swann o echipa care, sub numele de CENTER LANE, putea continua activitatile si fara mentorul lor. Ingo Swann nu a primit deloc bine aceasta despartire. El se va retrage complet din program in 1989, declarand ca, din pacate, au fost acceptate si persoane lipsite de aptitudini, intre care ar fi fost chiar Ed Dames. Acesta, un fost student al sau pe care ar fi preferat sa nu-l aiba, ar fi fost „impus din ratiuni politice”.

Dupa Ingo Swann

In 1985, la Washington, clarvazatorii au facut o demonstratie, descriind casa de vacanta a lui Gorbaciov, dupa care, primind imagini ale unor submarine sovietice au determinat exact coordonatele in care acestea se aflau la momentul respectiv. Fortele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele si au declansat un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit Aquarius. Metoda a fost folosita in decursul anilor, e drept cu prudenta, pentru localizarea unor instalatii militare inamice, a rampelor de lansare a rachetelor, a submarinelor, iar in razboiul din golf a depozitelor de arme chimice irakiene. Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp aceasta operatie, afirma ulterior: „Ne-am convins ca vederea la mari distante era un fenomen real, nu o inselatorie” chiar daca „nimeni nu stia cum sa-l explice”.

Intre 1986 si primavara 1995, echipa de clarvazatori a primit, de la organisme militare, peste 200 de sarcini operative concrete, in vederea obtinerii unor informatii care nu erau accesibile prin alte surse. Printre proiectele si operatiile abordate, in decursul timpului, mai pot fi mentionate cele avand drept tinta pe Moammar Gadhafi din Libia, sau pe generalul Manuel Noriega din Panama. S-a spus ca ar fi existat si un proiect, numit THORN, destinat explorarii fenomenului OZN.

Programele de „Fenomene Mentale Anormale”, desfasurate la SRI din 1973 pana in 1989 au fost continuate la Science Applications International Corporation (SAIC) intre 1992 si 1994. Dupa plecarea lui Swann, tehnicile sale au fost modificate. S-au introdus doua noi metode, una bazata pe scriere automata, cealalta utilizand si carti de tarot, metode pentru care nu existau teste anterioare de laborator. Rezultatele acestora au fost mult mai putin fiabile. Se pare ca au fost si probleme de management, dar si o reducere drastica a personalului, inclusiv ca urmare a disparitiei amenintarii din partea „adversarului traditional”.

In aceste conditii, proiectul Stargate, de clarviziune militara, a fost oficial inchis in 1995, in urma a doua studii independente. Prima, efectuata de Dr. Jessica Utts de la Universitatea din California, spunea: „Este clar ca o cunoastere in afara cailor obisnuite este posibila si a fost demonstrata. Aceasta concluzie nu se bazeaza pe o credinta ci pe criterii stiintifice indeobste acceptate”. Celalat studiu, realizat de Dr. Ray Hyman de la Universitatea din Oregon, era de alta parere, spunand ca „nu cred ca descoperirile parapsihologiei contemporane, inclusiv cele facute

de programele SRI/SAIC justifica sa afirmam ca a fost dovedita existenta unor fenomene mentale iesite din comun".

Oricum, guvernantii au considerat ca finantarea programului nu se mai justifica. Mai multi dintre fostii clarvazatori militari si-au deschis companii private, prin care continua utilizarea tehnicilor deprinse. Exista de asemenea un interes crescand din partea marelui public, dornic sa foloseasca sau sa-si insuseasca asemenea tehnici.

Pe urmele extraterestrilor

Experimentele de extracorporalitate au avut uneori si tinte nepamantene. Pe langa experimentul din 1973, care l-a trimis pe Swann in preajma planetei Jupiter, in jurul caruia a vazut un inel, fapt descoperit de astronomi abia in 1979, unii participanti la experiment s-au intrebat daca metoda clarviziunii n-ar putea oferi niste raspunsuri privind enigmaticul fenomen OZN si ipotetica prezenta extraterestra (ET) pe Pamant. In autobiografia sa: Penetration: The Question of Extraterrestrial and Human Telepathy, Swann declara ca, pe tot parcursul programelor oficiale de clarviziune, a existat un interes constant privitor la fenomenul OZN. Intre altele, el insusi pretindea ca a vizitat, prin clarviziune, fata nevazuta a Lunii, vazand acolo baze extraterestre.

Swann a ramas totusi prudent. Intr-un articol din 1992, el scria ca acuratetea clarviziunii depinde de posibilitatea de a confirma, fie si partial, daca ceea ce spune mediumul coincide cu realitatea. Or, asa ceva nu e posibil in cazul fenomenului OZN, prin urmare aici riscam sa ne pierdem in speculatii. Apoi, clarvazatorul care se concentreaza asupra unei tinte, recunoaste acolo lucruri pe care le-a mai vazut, sau cu care este cat de cat familiar. Daca va vedea ceva ce n-a mai vazut niciodata, nu va sti cum sa-l „decodifice". In astfel de cazuri, „un al doilea mecanism de interpretare analitica" va incerca identificarea obiectelor cu ceva cunoscut, cu care seamana cat de cat; cu unele va reusi, celelalte vor fi rejectate. Pe scurt, va fi automat modificat sau rejectat tot ce nu se potriveste experientei pe care o avem in realitatea noastra.

Este posibil ca Swann sa se fi gandit aici si la cazul descris de Darwin, cand vasul Beagle a acostat langa o insula din Tara de Foc; bastinasii s-au interesat de barca cu care venisera expeditionarii, deoarece aceasta aducea intrucatva cu pirogile lor, in schimb nu au acordat nicio atentie corabiei ancorata in larg, de parca nici nu ar fi vazut-o, intrucat aceasta nu semana cu nimic din ceea ce aveau ei in minte, din experienta lor.

Swann scria in continuare ca, prin acest mecanism, atunci cand intalnim un fenomen neobisnuit (cum este OZN/ET), noi vom lua de buna aceasta „intelegere secundara", deci interpretarea bazata pe experienta noastra. Acest neajuns este mereu prezent in cazul clarvazatorilor confruntati cu situatii inedite. Probabil ar trebui sa li se ceara sa deseneze ceea ce vad; dar nu e sigur ca ceea ce ei percep drept un obiect material chiar asta si este. Ar putea fi, de pilda, niste procese. Solutia ar fi sa se culeaga, pe aceasta cale, cat mai multa informatie bruta si sa nu se faca speculatii, inainte ca cele colectate sa devina auto-consistente si inainte de a avea o imagine mai clara asupra a ceea ce se intampla.

Skip Atwater

Un personaj important care s-a alaturat, in 1978, proiectului STARGATE, de clarviziune militara a fost locotenentul F. Holmes 'Skip' Atwater, care activase din 1968 ca ofiter de informatii al armatei. Colaborand cu Stanford Research Institute (SRI), unde activau Swann, Puthoff si ceilalti care pusesera la punct tehnicile de clarviziune, el a primit sarcina sa orienteze primii sase candidati la insusirea acestor tehnici, lucrand apoi ca ofiter instructor. Ulterior, in iunie 1988, Atwater a fost recrutat de Robert Monroe ca director de cercetare la Institutul Monroe, devenind in 2006, pentru doi ani, chiar presedintele institutului.

Atwater descrie cum decurgea o sedinta de vedere la distanta. Doua persoane: clarvazatorul si un indrumator, primeau, intr-o incinta bine izolata, intr-un plic sigilat, „tinta", care putea fi o imagine sau coordonate geografice generate aleator. Niciunul dintre cei doi nu stia ce anume se afla in plic, motiv pentru care metoda a fost numita „dublu-orb". Mediumul trebuia sa faca schite privind tinta sau sa sa noteze despre ea o scurta descriere verbala. Astfel de sedinte aveau fie un rol operativ, fie unul de antrenament. La inceput, tintele de antrenament erau lacuri, insule, munti, poduri etc. O tinta predilecta devenise Muzeul de Istorie Naturala din San Francisco. Unii devenisera atat de iscusiti incat puteau identifica anumite vitrine. Dar in paralel, ei erau trimisi, operativ, sa descrie si o anumita camera dintr-o ambasada straina, ori un anumit loc dintr-o uzina de armament. Atwater afirma ca lui i-a venit pentru prima data ideea de a folosi drept tinta, pe parcursul acestor sedinte, OZN-uri sau extraterestri. In aceste cazuri, clarvazatorii nu stiau de fapt ce anume urmaresc si aceste tinte nu au fost nici cerute nici aprobate de conducerea militara. Dar Atwater, ca ofiter instructor, avea autoritatea sa decida tinta de antrenament.

Desigur, din punctul de vedere al oamenilor de stiinta, un obiectiv ca OZN/ET diminua seriozitatea experimentelor de clarviziune, intrucat corectitudinea celor raportate nu putea fi nicicum controlata. Pe de alta parte, au existat si persoane care au spus ca lipsa de constrangeri in timp si spatiu a tehnicilor de clarviziune fac din acestea instrumentul ideal pentru a explora taramul extraterestru si OZN-urile. Din pacate, unii dintre practicantii tehnicilor au devenit excesiv de zelosi in aceasta directie, uitand ca niciodata nu poti avea totala incredere in datele obtinute astfel.

In 1982, Puthoff i-a inmanat lui Atwater documentele primite in 1973 de la Pat Price, privind cele patru presupuse baze extraterestre pe care el le-ar fi identificat prin clarvizune: sub muntele Perdido din Pirinei, in muntele Inyangani din Zimbabwe, Africa, sub muntele Hayes din Alaska si sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei. Intre multe altele, pe langa indicatii privind specializarea celor patru baze, in raportul lui Price scria ca scopul principal al extraterestrilor de aici ar fi fost „asigurarea implanturilor B.T.L., transportul noilor recruti si functia generala de monitorizare". Atwater recunoaste ca nici azi nu s-a aflat ce puteau fi aceste „implanturi B.T.L.". Price a mai afirmat ca locuitorii bazelor semanau cu oamenii, cu exceptia inimii, plamanilor, sangelui si ochilor... Locatiile bazelor erau deosebit de bine camuflate, aveau activitati complementare si posedau tehnologii foarte avansate. Price a mai adaugat ca extraterestrii foloseau „transferul gandurilor, pentru a ne controla motor".

Discutand cu Puthoff, Atwater i-a spus: „dar daca e ceva adevarat?" Puthoff si-a amintit ca un prieten al sau cunoaste pe seful statiei CIA din Australia de Nord. L-au sunat, intrebandu-l daca se intampla ceva deosebit pe acolo. Omul le-a raspuns ca „misiunea mea e una moarta, nu se intampla nimic aici, in afara acelor OZN-uri care tot zboara in jurul muntelui Ziel".

Atunci Atwater a dat unor clarvazatori militari drept tinta locatiile celor patru baze, evident fara sa le spuna absolut nimic despre constatarile lui Price. Spre surpriza sa, acestia au descris aceleasi detalii pe care le mentionase si Price.

Joe McMoneagle

Unul dintre cei ce au contribuit la „explorarea" presupuselor baze extraterestre despre care vorbea Pat Price a fost si Joseph McMoneagle (n.1946), numit „clarvazatorul nr.1" al unitatii de spionaj militar prin vedere la distanta, unitate avand sediul la Fort Meade, Maryland. McMoneagle a reconfirmat recent ca cele mai multe sedinte in care clarvazatorii au vazut OZN-uri sau extraterestri au fost facute in afara unor cerinte ale vreunei agentii guvernamentale. Totusi, isi amintea ca, la un moment dat, in 1980, a fost solicitat de Air Force sa se concentreze prin clarviziune asupra unui obiect care zbura deasupra unei baze din blocul rasaritean. El a descris atunci un obiect cu aspect de farfurie, zburand cu 4000 mile pe ora, la o altitudine de 13.000 de picioare, si care a facut la un moment dat o schimbare de traiectorie de 90 de grade. Ulterior a aflat ca tinta, asupra careia Air Force obtinuse informatii si pe alte cai, avea viteza de 3900 mile pe ora, zbura la 11.000 de picioare si a facut acea intoarcere in unghi drept, exact cum spusese el.

Clarvazatorii puteau explora si trecutul si, intr-o oarecare masura, scenarii de viitor. De pilda, intr-o sedinta de antrenament din octombrie 1983, Joe McMoneagle a fost implicat in observarea unui OZN, implicand si o intalnire cu un extraterestru, in apropiere de Clearwater Lake, Missouri, data fiind 27 martie 1973. O alta sedinta, din aceeasi perioada, a avut ca tinta Golful San Matias din Argentina, in 1981. Aici aparent un OZN a rapit militari de pe o nava. Pe langa Joe McMoneagle tinta a fost explorata si de clarvazatorul Tom Nance, folosind o tehnica diferita. Amandoi au dat descrieri concordante. Ulterior, in aprilie 1985, un alt clarvazator, antrenat de Ingo Swann, pe nume Bill Ray a primit drept tinta acelasi eveniment din golful San Matias, cu acelasi rezultat.

In iulie 1982, Atwater i-a dat lui Joe McMoneagle drept tinta muntele Hayes din Alaska, unul dintre cele patru locuri in care Pat Price spusese ca ar exista baze subterane extraterestre. Intre altele, Joe a raportat: „Totul e sub pamant, alimentat cu energie ca o uzina atomica. Nu am cuvinte potrivite sa descriu ce vad... Este prototipul a ceva. Nu pricep din partea tintei nicio intentie agresiva. Nu simt prezenta unor indivizi".

Programul militar de cercetare High Frequency Active Auroral Research Program (HAARP) are antenele sale la 100 mile sud-est fata de muntele Hayes. Asa ca uneori sedintele de clarviziune descriau „ceva ca niste antene radio, sau ceva ce NSA (National Security Agency) ar vrea sa puna acolo... De fapt erau trei posibilitati: una cea cu baze subterane OZN, alta cu un radar care vede dincolo de orizont, o a treia un sistem de tip HAARP".

Aceeasi tinta, tot numai sub forma unei latitudini si longitudini, a fost data pe 24 noiembrie 1986 si altui clarvazator din echipa Stargate, numit Mel Riley. Descrierea lui a fost: varf triunghiular, cavernos in interior, tunele naturale, ca si cum ar fi o structura in interiorul muntelui, destul de impenetrabil, doua persoane plimbandu-se afara (imposibil de realizat un contact cu ei) si alte doua inauntrul structurii. O persoana sade intr-un loc circular, care semana cu o orga din cauza

cheilor, butoanelor si comutatoarelor. E un soi de ecran sau monitor, dar nu se vede clar; entitatea de la consola pare a fi umana dar nu i se vad trasaturile fetei; pare destul de prietenos si ma invita sa-i observ actiunile la consola...

Atwater, care a condus sedinta a mentionat ulterior ca atunci cand a vazut desenele lui Mel, care insoteau observatia, ele i-au amintit imediat de ceea ce spusese Pat Price despre un soi de osciloscop, un ecran rotund, pe care poti urmari niste semnale. Atwater a remarcat ca aceste sedinte, doua din multe altele, par sa confirme existenta acelor baze. Locatiile sunt descrise ca fiind bine camuflate, deci practic imposibil de descoperit. Obiectivul bazelor pare sa fie benign, implicand observatii, localizari, retransmisie si poate navigatie. Alte date par sa indice ca „bazele" ar putea sa nu fie ocupate tot timpul si sa fie conectate cu un obiect din spatiul cosmic. Ca si cum un soi de civilizatie ne-ar monitoriza, dar nu 24 de ore 7 zile pe saptamana... Artwater avansa ideea ca vizitatorii sunt foarte diferiti fata de noi – „Poate tocmai de aceea sunt atat de rare contactele fizice cu extraterestrii... Raspunsul ar putea sta in cautarea contactului pe planuri mentale si spirituale, dincolo de limitarile adesea inguste ale realitatii fizice".

Una dintre calatoriile spirituale remarcabile facute de Joe McMoneagle, in cadrul unei sedinte de antrenament, a fost cea pe planeta Marte. In sedinta, condusa de Holmes Atwater, „indrumatorul" lui Joe a fost Robert Monroe. In camera izolata fonic si intunecata, pentru atingerea starii de clarviziune se incepea cu exercitiile de relaxare, eliminarea „zgomotului" din simturi, realizarea unui nivel special de excitare a cortexului si, odata atinsa aceasta stare, intrau in functie castile audio, care induceau o anumita frecventa EEG in creierul mediumului. Apoi schimbarile fiziologice erau urmarite prin electrozi plasati pe degetele mediumului.

In pregatirea exercitiului de care vorbeam, Atwater scrisese pe un card „Planeta Marte acum un milion de ani", a pus cardul intr-un plic mic si opac si l-a rugat pe Monroe sa puna plicul in buzunarul de la piept. Evident, nici Monroe, nici Joe McMoneagle nu stiau ce e in plic. Dupa ce relaxarea lui Joe a fost incheiata, Atwater i-a cerut sa foloseasca informatiile de pe card si i-a furnizat un set de coordonate geografice. Joe a inceput sa descrie un climat arid... apoi, intors in timp acum un milion de ani, a spus ceva de „postefectul unei probleme geologice majore". Cand i s-a cerut sa se intoarca si mai mult in timp, pana inaintea acestei probleme, a spus ca e „total diferit" si ca vede „umbra unor persoane foarte mari". „Umbra" avea sensul ca persoanele nu mai existau. Cerandu-i-se sa se intoarca si mai mult, pana unde acestia existasera, Joe a vorbit de „indivizi foarte mari" care „purtau haine foarte stranii", dand si multe alte detalii despre o veche rasa fortata sa-si abandoneze planeta in urma unui dezastru cataclismic. I s-a cerut apoi, prin coordonate, sa descrie opt structuri neobisnuite din zona. Atwater abia acum i-a spus lui Bob Monroe ca „Joe e pe Marte". La un moment dat, Joe ar fi fost chiar in contact telepatic cu un martian.

La ora actuala, Joe McMoneagle isi conduce propria companie de clarviziune si a publicat cateva carti. El spune ca a vazut OZN-uri si extraterestri in mai multe sedinte. Acestia ar purta un costum protector mulat pe corp si i-ar fi declarat ca OZN-urile sunt pentru calatorii scurte, iar deplasarea pe distante mari s-ar realiza prin „plierea spatiului".

Lyn Buchanan

Una dintre personalitatile implicate in utilizarile militare ale „vederii la distanta” a fost si Leonard „Lyn” Buchanan. La fel ca mai toti clarvazatorii militari, in cursul exercitiilor de instruire a fost trimis si el sa vada OZN-uri, extraterestri, planeta Marte etc. Mai mult, intr-un interviu dat in anul 2000 jurnalistului Jim Marrs, Buchanan i-a marturisit ca ar fi fost, el insusi, victima unei rapiri OZN, in care ar fi exersat chiar conducerea unei astfel de nave, doar prin suprapunerea palmelor pe un panou.

Fiind militar, a decis sa raporteze cazul superiorilor sai. Peste o saptamana, era undeva, la etajul al saptelea al Agentiei de Informatii al Apararii. Urma sa fie interogat de doi functionari pe care de altfel ii cunostea si care erau la curent cu activitatile pe care el le desfasura. Prima ipoteza la care Lyn s-a gandit ca vor sa se convinga ca nu a luat-o razna. Dar se pare ca nu aceasta era problema. Cei doi erau extrem de interesati de un singur detaliu: cum arata panoul de comanda si cum se lucra cu acesta. Lyn a inteles ca, foarte posibil, cineva poseda un astfel de panou de comanda si nu stia cum sa-l foloseasca.

Dupa un timp, aflat intr-o misiune, s-a intalnit cu un fost coleg de militarie, pe care nu-l mai vazuse demult. In cursul discutiilor, l-a intrebat cu ce se mai ocupa. Atunci colegul l-a intrebat ce tip de autorizare are si, cand a aflat, a spus ca va cere permisiunea sa-i arate ce anume face. Primind aprobarea, prietenul l-a dus intr-un atelier plin de resturi, rezultate dintr-o coliziune. Dintr-o data Lyn a zarit un panou de comanda cunoscut si a exclamat „Oh, asta-i dintr-un OZN, nu-i asa?” Intr-o clipa, a aparut un colonel care i-a dat afara pe amandoi din incapere, amenintandu-l pe Lyn cu pedeapsa capitala daca va dezvalui locatia sau alte detalii.

Lyn Buchanan s-a retras din armata la implinirea termenului. El a sprijinit ulterior politia, FBI, ca si alte agentii, in localizarea unor persoane disparute, infiintand si o companie in acest scop. El si-a descris participarea la experimentele de vedere la distanta intr-o foarte interesanta carte, publicata in 2003 si – in versiune romaneasca – in 2008, cu titlul „Al saptelea simt”.

Courtney Brown

Un personaj pitoresc, aparut ceva mai tarziu in aceasta galerie, este Dr. Courtney Brown. El a fost, din 1986, sociolog si profesor de politologie la Universitatea Emory din Atlanta (Georgia), urmand si cursuri de meditatie transcendentala, dupa care, incepand din 1991, a fost antrenat in tehnicile de clarviziune de catre maiorul Ed Dames, participant la proiectul Stargate. Brown a urmat si cursuri la Institutul Monroe de Stiinte Aplicate, unde a obtinut in 1996 un masterat in clarviziune, dupa care a inceput el insusi sa predea la acel Institut.

In 1995, Brown a infiintat si a devenit director al The Farsight Institute, din Atlanta, Georgia, in care promova o forma avansata a tehnicilor de clarviziune deja cunoscute, numita Scientific Remote Viewing (SRV). Tehnicile puse la punct in anii saptezeci si optzeci, dezvoltate apoi de Brown prin SRV, au reconfirmat faptul ca aproape orice persoana putea, dupa un antrenament specific de circa doi ani si cu ajutorul unor dispozitive tehnice speciale, sa devina clarvazator (remote viewer), capatand insusirea de a depasi barierele spatiului si ale timpului.

Obiectivul tehnicii SRV este sa se obtina informatii fara a utiliza cele cinci simturi. Cel antrenat depaseste cenzura mintii constiente, ramanand treaz, intr-o stare alterata a constiintei, dar nu in

transa. La inceputul unei sedinte, subiectul primeste doua numere, fiecare de patru cifre, numere generate la intamplare. Aceste numere nu au sens pentru mintea constienta a clarvazatorului, dar un nivel intermediar, special antrenat, le va interpreta drept coordonatele punctului care trebuie explorat.

Primele „explorari" sunt totdeauna „de calibrare", in care tintele sunt pamantene si relativ banale. Doar indrumatorul stie daca la sedinta care tocmai incepe va urma investigarea unei tinte pamantesti sau nepamantesti, a unui obiectiv banal si binecunoscut sau a unuia iesit din comun. Descrierea tintelor pamantene, de cate ori a fost inclusa in program, a corespuns foarte bine cu realitatea.

Cand Courtney Brown s-a apropiat de aceste tehnici, exista deja un grup de clarvazatori care se straduiau sa obtina, prin tehnicile de vedere la distanta, date despre OZN-uri si despre ocupantii acestora. Dupa ce Brown a trecut el insusi prin toate fazele de instruire ale unui medium si a completat aceste tehnici cu altele noi, a reusit, dupa afirmatia sa, un numar de spectaculoase „explorari cosmice", pe care le-a detaliat in cartile sale Cosmic Voyage - Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth (1996) si Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials, and a Message for Mankind (1999). In esenta, el afirma ca a intalnit, prin astfel de tehnici, reprezentanti ai unor rase diverse de extraterestri si s-a convins ca unii dintre acestia se gasesc la ora actuala pe Pamant.

Sedintele de clarviziune au vizat si informatii privind rapirile de oameni efectuate de OZN-uri. Courtney Brown afirma ca a observat astfel, in decursul mai multor sedinte, discuri aparent metalice, in care calatoresc omuletii cenusii, si ca a asistat la rapirea unei femei care a fost levitata prin fereastra casei de catre o raza de lumina si urcata pana intr-o nava, unde a fost supusa unor manipulari cu finalitate reproductiva, confirmand in acest sens detaliile din investigatiile lui Budd Hopkins, Prof.David Jacobs, sau Prof. John Mack. El comenta ca tehnicile de clarviziune pot aduce informatii complementare celor provenind de la victimele rapirilor.

Atat Dr. Brown cat si multi alti clarvazatori de la Farsight Institute, atunci cand si-au ales drept tinta obiective avand legatura cu extraterestrii, au obtinut informatii care, chiar daca sunt greu de crezut, s-au confirmat oarecum reciproc. Potrivit lor, Pamantul este controlat de multa vreme de reprezentantii unor civilizatii extraterestre, care insa se feresc sa intre in contact cu noi deoarece considera ca suntem inca insuficient dezvoltati si trebuie sa ne mai maturizam. Principala „rasa" de extraterestri careia „i s-a incredintat" misiunea sa ne supravegheze ar fi „cenusiii", acei omuleti de circa 1 – 1,30 metri, fara par, cu ochii mari si hipnotici, pomeniti in foarte multe rapoarte asupra rapirilor.

Concluzia unor lungi procese verbale, proprii tehnicilor SRV, intocmite in urma calatoriilor lui Brown ar vrea sa ateste ca cenusiii reprezinta o societate mult mai evoluata decat cea pamanteasca, dar o societate care a ajuns intr-o fundatura in care se zbate fara sa stie prea bine care este iesirea. Ei sunt de mai multe feluri, unii mai primitivi, altii mai evoluati. Cu ere in urma, au fost o rasa egoista, agresiva sexual, neinteresata de interesul colectiv, ceea ce a dus la o catastrofa ecologica. La ora actuala una dintre problemele lor este relativa sterilitate (la un moment dat ci-ca au devenit chiar asexuati) ceea ce ar putea duce la extinctia biologica a speciei. Din acest motiv rapesc oameni, folosind femeile pamantene ca „mame purtatoare" pentru

viitoare generatii de „cenusii” creati prin inginerie genetica, amestecand si anumite gene pamantene intre cele ale lor.

O alta informatie obtinuta astfel de C. Brown a fost ca „cenusiii” au o constiinta colectiva, ca si cand ar fi partile unui mare organism care gandeste cu o singura minte, indivizii nefiind decat executantii deciziilor acestei minti. Spre deosebire de ei, la oamenii pamanteni fiecare individ este imprevizibil, capabil sa-si gandeasca viitorul in felul sau. Pe de o parte, „cenusiii” afiseaza o superioritate fata de oameni, de pilda cu ocazia rapirii lor si a experimentelor la care ii supun, pe de alta parte insa, invidiaza oamenii pentru individualitatea lor marcata si chiar se tem de ei. Pe viitor „cenusiii” spera ca sa se foloseasca de oameni nu doar la regenerarea biologica a rasei lor ci si pentru a castiga si ei o constiinta individuala. Cenusiii nu sunt inca pregatiti sa intre in contact in mod oficial cu omenirea, de la egal la egal, pe plan fizic. Pe plan telepatic exista insa deja diverse contacte dar cenusiii sunt tulburati de intensitatea neobisnuit de puternica a sentimentelor omenesti receptionate astfel.

In mai multe sedinte de clarviziune, Courtney Brown s-a vazut transpus intr-un taram indepartat, intr-o cladire imensa, metalizata, in forma de turn. In interiorul cladirii vedea o multime de fiinte umanoide, cu pielea deschisa, capul chel, imbracate in camasi lungi si pelerine albe. A inteles ca se afla la sediul Federatiei Galactice...

Asa cum atesta cei care au experimentat tehnicile de clarviziune sau extracorporalitatea, un medium dedublat vede si aude ce se petrece in zona pe care o exploreaza, fara a fi el insusi vazut sau auzit. Spre surprinderea sa, la sediul acestei Federatii Galactice, C. Brown a constatat ca nu doar vede ce anume se petrece in jur ci este vazut la randul lui. Fapturile l-au intampinat si l-au salutat, spunandu-i ca sunt bucurosi ca si noi am sosit in sfarsit. Este condus la un personaj de vaza, cu o statura impunatoare si infatisare de Buddha (la un moment dat autorul ajunge la concluzia ca ar fi chiar personajul incarnat odinioara in intemeietorul religiei budiste). Acesta ii spune ca oamenii pamanteni sunt deocamdata brutali si indisciplinati; ei vor trebui sa treaca prin transformari importante inainte de a putea incepe calatoriile cosmice si inainte de a intra in contact nemijlocit cu reprezentantii altor civilizatii. Deocamdata evoluam suparator de incet; dar toate aceste civilizatii asteapta rabdatoare deoarece, „in sens galactic”, ele conteaza in viitor pe contributia noastra.

Brown a mai aflat ca Federatia Galactica este un organism care reuneste foarte multe civilizatii din Galaxia noastra, intre care si pe cea a „cenusiilor” cei atat de frecvent mentionati in rapoartele despre rapirile OZN. Dar exista si civilizatii care nu au dorit sa intre in Federatie sau care nu au fost primite. Locuitorii lumilor care tin de Federatie au o constiinta mult largita fata de cea a oamenilor, acesti locuitori existand in permanenta, simultan, si in lumea fizica si in cea transcendenta. Atingerea acestei stari de catre toti pamantenii ar fi una dintre conditiile acceptarii noastre ca membri. Federatia nu va rezolva problemele de tranzitie ale civilizatiei pamantene dar ne va putea da un oarecare ajutor daca vom sti cum sa i-l cerem. I s-a mai spus, intre altele, ca tehnicile de clarviziune constituie deocamdata pentru omenire singura cale de a intra in legatura, din proprie initiativa, cu civilizatiile extraterestre. Omenirea ar trebui sa-si pregateasca in acest sens ambasadori la Federatia Galactica, ambasadori care sa fie antrenati intensiv prin tehnici specifice, de tipul SRV.

Cea mai surprinzatoare concluzie, la care Courtney Brown ajunge la sfarsitul investigatiilor sale, este ca Federatia Galactica constituie inainte de toate o organizatie de pe un alt taram, o organizatie a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O faptura din aceasta lume ii spune: „Fiinte fizice nu ar fi in stare sa coordoneze Galaxia". Desi lumea fizica este cea a adevaratei existente, a progreselor individuale si colective, a realizarilor majore, ea este o lume temporara in care spiritele petrec un timp limitat dupa care se intorc in perenele sfere astrale.

Dan D. Farcas, 2013

NOUTATI EXTERNE

Bolidul de la Celiabinsk dezmembrat de un OZN ???

Accesări: 2501

Pe 15 februarie 2013, inainte de rasaritul soarelui, cerul orasului Celiabinsk (circa 1 milion de locuitori, in partea de sud a muntilor Ural) a fost traversat de un bolid care a lasat in urma o coada impresionanta si, la un moment dat a explodat. Una dintre ipoteze a fost ca explozia a fost provocata de un OZN.

Unda de soc a produs pagube materiale importante si a ranit peste 1000 de oameni. Ulterior s-a stabilit ca bolidul venea din Est, dinspre Kazahstan, avea un diametru de circa 17 metri si o masa de circa 10000 tone. El a intrat in atmosfera cu o viteza de 55000 km/ora (de 20 de ori mai repede decat un glonte de pusca), a inceput sa lase o coada la altitudinea de 100 km, iar explozia a avut loc la 25 km de suprafata pamantului. Puterea exploziei a fost circa 20 de ori mai mare decat a bombei de la Hiroshima.

Pe una dintre filmari se poate interpreta ca un obiect dreptunghiular vine din spatele bolidului, il ajunge din urma, il depaseste si pleaca in spatiu, iar imediat dupa aceea bolidul explodeaza. S-a comentat ca ar fi fost un OZN care, dezintegrand nucleul bolidului, a micsorat potentialele pagube produse de acesta.

Bolidul de la Celiabinsk a fost cel mai mare din ultimul secol. Un bolid mult mai mare, cu diametrul estimat la 100 de metri, producand o explozie cat 1000 de bombe de la Hiroshima, a cazut pe 30 iunie 1908 in regiunea Tunguska din Siberia, distrugand totul pe o suprafata mai mare decat Bucurestii si judetul Ilfov.

Exista si o ipoteza pitoreasca a unui ufolog rus, conform caruia in taigaua siberiana extraterestrii au amplasat, cu mii de ani in urma, niste rachete de interceptare, care se declanseaza distrugand astfel de obiecte venite din cer si ca ceea ce s-a filmat a fost o astfel de racheta.

O discutie pe temele de mai sus, intre Elena Lasconi si Dan D. Farcas, a fost difuzata de postul de televiziune Acasa si poate fi vizionata AICI.

NOUTATI EXTERNE

Audiere privind prezenţa extraterestra pe Pamant

Accesări: 1846

În perioada 29 aprilie – 3 mai 2013, s-a derulat la Washington aşa-numita „Audiere a Cetăţenilor privind Dezvăluirea” (Citizen Hearing on Disclosure) privind dovezi ale unei prezenţe extraterestre pe planeta noastră.

Acţiunea a fost organizată la National Press Club din Washington, la o distanţă de două colţuri de Casa Albă, de Paradigm Research Group, înfiinţat în 2004 şi condus de Steven Bassett, activist politic, comentator şi publicist, aparent cu ajutorul unei donaţii de 1,1 milioane dolari, primită din Canada.

Audierea a venit şi ca un răspuns la faptul că, în noiembrie 2011, la două petiţii ale aceluiaşi grup, purtând mii de semnături, Casa Albă a răspuns că: „Guvernul Statelor Unite nu are nici o dovadă că există o viaţă în afara planetei noastre, sau ca o prezenţă extraterestră a contactat sau angajat vreun membru oarecare al speciei umane. În plus, nu există nicio informaţie credibilă care să sugereze că vreo dovadă în acest sens este ascunsă de ochii publicului”. Audierea privind Dezvăluirea îşi propunea „să prezinte acele dovezi despre care Casa Albă spune că nu există şi să încerce să realizeze ceea ce Congresul SUA nu a reuşit să facă – să caute faptele legate de cea mai importantă problemă a prezentului şi a oricărui alt moment”. Întreaga Audiere a fost filmată ca bază pentru un viitor documentar intitulat „Embargo asupra Adevărului”.

În comunicatul distribuit la sfârşitul audierilor se preciza că 39 de „cercetători, activişti, lideri politici, foşti membri ai serviciilor militare şi ai unor agenţii guvernamentale, reprezentând zece ţări, au depus mărturie în Washington, DC, în faţa a şase foşti membri ai Congresului Statelor Unite. Ca urmare a mărturiilor, aceşti membri emit următoarea declaraţie:

Întrucât: având în vedere, evoluţia înţelegerii ştiinţifice privind numărul de planete care pot întreţine viata din galaxia în care se află Pământul, ar fi culmea aroganţei să se afirme că oamenii sunt singurele fiinţe simţitoare în această galaxie;

Întrucât: având în vedere că martori credibili au adus dovezi stiintifice coplesitoare documentând prezenţa curentă a unor vehicule aeriene neidentificate şi inexplicabile, despre care mulţi cred că reflectă o inteligenţă extraterestră;

Şi întrucât: având în vedere implicaţiile enorme la nivel mondial în cazul în care aceste nave sunt, într-adevăr, de origine extraterestră, o astfel de problemă este o chestiune de competenţa Adunării Generale a Naţiunilor Unite;

Noi subsemnaţii cerem Fundaţiei pentru Audierea Cetăţenilor să-şi folosească oficiile sale pentru a organiza părţile interesate şi să colecteze fondurile necesare pentru a căuta să realizeze o campanie la nivel mondial pentru a convinge una sau mai multe naţiuni să propună o rezoluţie în cadrul Adunării Generale, cerând ca Naţiunile Unite să sponsorizeze o conferinţă mondială având ca obiectiv posibilele dovezi ale unei prezenţe extraterestre pe planeta noastră. Noi subsemnaţii ne angajăm să sprijinim acest efort".

Ca urmare a acestui comunicat, Bassett a anunţat că Fundaţia pentru Audierea Cetăţenilor va începe în scurt timp colectarea de fonduri pentru a face paşii necesari către o rezoluţie favorabilă în acest sens în Adunarea Generală ONU.

Între martorii prezenţi erau mai multe personalităţi cunoscute din domeniu, de pildă: tanton Friedman (Canada), A. J. Gevaerd (Brazilia), medicul Steven M. Greer, fostul ministru Paul Hellyer (Canada), jurnalista Linda Moulton Howe, chirurgul Dr. Roger Leir, cel care a extras cele mai multe presupuse implanturi, Dr. Jesse Marcel, Jr., martor la incidentul de la Roswell, astronautul Dr. Edgar Mitchell, ufologul Roberto Pinotti (Italia), Nick Pope (Regatul Unit), Lt. Col. Kevin Randle, Căpitanul Robert Salas, ufologul Donald Schmitt.

Menţionăm mai jos câteva dintre depoziţiile făcute.

George Filer III, fost maior U.S. Air Force, ofiţer de informaţii şi pilot cu 5000 de ore de zbor, a descris în detaliu întâlnirea sa cu un OZN. În ianuarie 1962 era staţionat la baza RAF din Sculthorpe, Anglia. Terminase de realimentat avionul de vânătoare, la 9000 metri altitudine, deasupra Mării Nordului, când a fost anunţat de la punctul de control din Londra că radarul a observat o aeronavă neidentificată, la 300 de metri deasupra unei zone între Oxford şi Stonehenge. Era aproape de apusul soarelui când au primit ordin să intercepteze obiectul. De la 30 de kilometri, radarul avionului a prins ţinta. „Era un ecou extraordinar de puternic, ca cel produs de un pod sau un vapor de mari dimensiuni. Această navă era mai mare decât tot ce am văzut în aer până atunci. Îmi amintea de ecoul radar al Podului Brooklyn (1800 m) sau al Podului Firth of Forth din Scoţia (2500 m)... Semnalul era clar şi solid, nu ca cele primite de la un nor. Apreciam că nava aceea trebuia să fi fost din oţel sau un metal rezistent. Aveam 680 km/h, iar când am ajuns la o distanţă de 16 kilometri, OZN-ul a realizat, aparent, că venim să-l interceptăm... Era o noapte întunecată; vedeam în faţa noastră doar lumini difuze, cam ce cele ale unui crucişător pe mare. Când eram la opt kilometri, brusc OZN-ul de parcă a înviat; luminile s-au intensificat extraordinar de mult, iar obiectul a accelerat într-un mod similar cu decolarea, noaptea, a unei navete spaţiale... şi a dispărut. Am aflat ulterior că astfel de nave uriaşe sunt numite nave-mamă, deoarece, la fel ca un port-avion, ele poartă nave de mai mici dimensiuni". Filer a întrebat Punctul de Control din Londra dacă a fost lansată vreo rachetă în zonă; dar cei de acolo erau tot atât de nedumeriţi ca şi el. (n.n. transformările valorilor în sistemul metric ne aparţin).

Deşi incidentul a fost menţionat în registrul de navigaţie, ca şi în raportul de operaţii al zilei următoare, nu i s-a acordat o atenţie specială. Totuşi, după câteva săptămâni, Filer şi echipajul său au primit o invitaţie să ia masa cu prinţul Filip, duce de Edinburgh (soţul reginei Elisabeta II), care era interesat de cele întâmplate. Între altele, prinţul a menţionat „Unchiul meu, care m-a crescut, contele Mountbatten, a văzut un OZN de aproape, în timp ce era în marina militară",

adăugând că el însuşi a discutat „în multe ocazii” cu alte echipaje de aviatori care au fost trimise să intercepteze OZN-uri şi că „Acest complex de la Stonehenge şi Silbury Hill din Anglia, ar putea reprezenta de fapt vizite ale unei rase nepământene, într-un trecut îndepărtat”.

O altă depoziţie, de 15 minute, înregistrată video, a venit de la un fost ofiţer superior, care nu şi-a divulgat identitatea. Având 77 de ani, era vizibil într-o stare precară de sănătate. Ofiţerul lucrase pentru CIA în 1958 în perioada preşedintelui Dwight Eisenhower, fiind implicat şi în politica din jurul proiectului Blue Book destinat fenomenului OZN.

Bassett a subliniat că omul a primit, în decursul timpului, numeroase ameninţări să nu vorbească, dar acum, simţind că i se apropie sfârşitul, era decis să rupă tăcerea care i-a fost impusă. El a fost intervievat de doi cercetători, prezenţi la Audiere: Linda Moulton Howe şi Richard Dolan. După vizionarea filmului, Linda Moulton Howe a autentificat acreditările fostului oficial CIA, ca şi depoziţia sa, spunând că în 1994 ea a petrecut trei zile cu el, înregistrând unsprezece casete audio de 90 de minute. Doar că, la trei zile de la întoarcerea ei acasă, a primit un telefon în care ofiţerul i-a spus că el şi soţia sa au fost ameninţaţi cu represalii în cazul în care ceea ce s-a înregistrat pe bandă ar deveni public. Richard Dolan, care este vizibil în video, a confirmat şi el autenticitatea sursei.

Steve Bassett a comentat că acest caz ne face să înţelegem mai bine suferinţa multor foşti militari sau oficiali guvernamentali, care sunt obligaţi să trăiască într-o lume de secrete şi de teamă, datorită acestui „embargo asupra adevărului” privind întâlnirile cu nepământenii. „Într-un fel, acest video reprezintă pe acei mulţi care n-au putut veni în faţa unor comisii ca aceasta, oameni care ar vrea să vorbească dar le vine foarte greu. Marea majoritate a persoanelor care au avut de-a face cu acest subiect, lucrând pentru guvern, începând încă din anii ’40, au avut acces la informaţii pe care să le ducă în mormânt, fără a avea voie să vorbească despre ele dacă li s-a spus să nu vorbească”.

O altă depoziţie vine de la Gary Heseltine din Regatul Unit, proaspăt pensionat din poliţia britanică, pentru care a lucrat timp de 24 de ani, afirma că vorbeşte în numele tuturor ofiţerilor de poliţie din lume care au fost martori ai unor întâlniri OZN. El a creat în 2002 un site destinat rapoartelor de acest tip, venite de la poliţiştii britanici. În 2013 avea pe acest site peste 425 de cazuri, dintre anii 1901 şi 2012, implicând peste 940 de ofiţeri britanici de poliţie.

O statistică arată că peste 70% sunt cazuri raportate de mai mulţi ofiţeri, permiţând o coroborare a evenimentelor. Unele astfel de cazuri au avut şi şase sau mai mulţi martori poliţişti, care au văzut cele întâmplate din locaţii geografice diferite. Într-un caz particular, din noaptea de 30/31 martie 1993, numit „incidentul Cosford”, 24 ofiţeri de poliţie au urmărit cel puţin un obiect, de-a lungul a şase comitate din Marea Britanie. Mulţi ofiţeri au observat, în apropierea locului în care stăteau, nave structurate, de dimensiuni impresionante, de la zeci de picioare până la multe sute de picioare (aproximativ de la 10 metri la sute de metri n.n.).

Heseltine a reprodus trei cazuri britanice din baza sa de date. În octombrie 1984, în apropierea bazei RAF Northholt din Middlesex, doi ofiţeri de poliţie în uniformă, care patrulau în zonă, au zărit, o navă triunghiulară neagră, plutind tăcut la joasă înălţime. Avea mărimea a trei terenuri de

fotbal. Când Heseltine le-a cerut martorilor să precizeze mai clar ce au vrut să spună, martorul a spus că estimarea era precisă deoarece l-au văzut chiar deasupra a trei terenuri de fotbal alăturate.

Într-o altă ocazie, în octombrie 1978, trei polițiști în uniformă au observat, într-o zonă rurală din Buckinghamshire, un obiect imens (descris ca având dimensiunile unui teren de fotbal) care s-a materializat într-o clipă, brusc și fără zgomot, în fața ochilor lor și foarte aproape de locul în care stăteau. Mai multe obiecte de mici dimensiuni zburau în jurul navei principale, care a proiectat o fâșie largă de lumină spre sol, în timp ce a traversat peisajul timp de câteva minute, după care a dispărut într-o clipită. Martorii spuneau că a fost de parcă cineva ar fi aprins iar apoi ar fi stins un bec.

În mai 1981 sau 1982, doi polițiști înarmați protejau un ministru conservator într-o locație secretă din North Yorkshire. La 5.30 dimineața, în timp ce patrulau în jurul reședinței, au observat că lumina răsăritului de soare s-a întunecat brusc. Când au privit în sus, să vadă ce s-a întâmplat, au văzut un obiect cilindric enorm, purpuriu închis, lung cât un teren de fotbal și cu un șasiu pronunțat în partea de jos, plutind deasupra casei la o altitudine de 60-90 metri. Obiectul a rămas nemișcat timp de 5-10 minute; apoi, brusc și fără zgomot, a accelerat spre orizont cu o viteză extraordinară și s-a făcut nevăzut.

Alte două țări care i-au atras atenția lui Heseltine au fost Statele Unite și Belgia. Multe cazuri din SUA sunt ieșite din comun, așa cum a ilustrat cu două exemple.

Imediat după miezul nopții, pe 14 decembrie 1994, 15 ofițeri de poliție din comitatul Trumbull, statul Ohio, au observat mai multe OZN-uri circulare, din puncte geografice diferite. Într-unul dintre cazuri, motorul automobilului sergentului Toby Meloro s-a oprit brusc. Când a coborât din vehicul, el a observat un OZN plutind chiar deasupra capului său. Îndată ce obiectul s-a îndepărtat, fără zgomot, mașina a putut fi repornită și polițistul a și urmărit pentru scurt timp apariția.

Pe 5 ianuarie 2000, în Illinois, mai mulți ofițeri de poliție au observat, din locații geografice diferite și uneori de foarte aproape, o navă triunghiulară imensă.

În sfârșit, Heseltine a ținut să menționeze că între 1989 și 1991 sute de ofițeri de poliție au văzut obiecte triunghiulare de mari dimensiuni pe cerul Belgiei. Numeroase cazuri au implicat mai mulți polițiști în același timp și multe dintre observații au fost făcute de la distanțe foarte mici și/sau au fost confirmate de observatori civili și de radare militare.

Heseltine a subliniat în încheiere „în numele tuturor ofițerilor de poliție din lume, că ceea ce au observat mulți dintre ei au fost nave autentice, de natură fizică și care au manevrat într-o manieră pe care polițiștii care au fost martori n-au mai văzut-o nici înainte nici după respectivele întâlniri". El a adăugat: „Cer acestei adunări să accepte mărturiile lor colective ca autentice, oferind dovezi suplimentare convingătoare că multe dintre aceste observații reprezintă nave structurate, ieșite din comun și necunoscute, care zboară în spațiul aerian pământean... Eu cred că mărturiile colective, dovezile prin imagini și urme fizice, adunate în peste 60 de ani de cercetare OZN, reprezintă o confirmare copleșitoare a faptului că unele observații OZN reprezintă o implicare extraterestră în curs de desfășurare pe planeta Pământ".

Un alt participant important la lucrările „Audierii Cetățenilor privind Dezvăluirea” a fost Stanton Friedman. După opinia sa, „dovezile sunt covârșitoare că planeta Pământ este vizitată de nave spațiale extraterestre controlate inteligent. Cu alte cuvinte, unele (subliniat de 33 de ori), unele OZN-uri sunt nave spațiale extraterestre, cele mai multe nu sunt”.

Cu puţin timp înainte de conferinţă el a difuzat un text critic împotriva articolului „The Science Behind UFOs” publicat de Phil Plait în revista Astronomy Magazine, articol pe care-l numea „un splendid exemplu al falimentului intelectual al pseudoştiinţei şi anti-ufologiei”. Plait, ca orice astronom, era de presupus că susţinea imposibilitatea călătoriilor interstelare, deci şi imposibilitatea unei prezenţe extraterestre pe Pământ. Iar dacă e imposibil, ce rost ar mai fi avut (nu-i aşa?) să caute dovezi pro sau contra...

Friedman constată că în privinţa fenomenului OZN s-au publicat, în timp, cinci studii ştiinţifice de mari dimensiuni. Plait nu menţionează niciuna. Există cel puţin 12 teze de doctorat privind OZN-urile. Niciuna nu este menţionată. Există numeroase înregistrări radar-vizuale. Niciuna nu e menţionată. Ted Phillips a inventariat peste 5000 urme fizice ale trecerii unor OZN-uri, colectate din 95 de ţări. Niciuna nu e menţionată. Există un număr de cazuri de răpiri OZN bine investigate, de profesionişti precum psihiatrul Dr. John Mack de la Universitatea Harvard. Niciuna nu e menţionată. Dintre studiile amintite, cel mai mare este „Project Blue Book Special Report No. 14”. Realizat de ingineri şi cercetători de la Battelle Memorial Institute, prin contract cu US Air Force, în 1954. Studiul include 200 de tabele, grafice, hărţi etc, analizând 3201 observaţii OZN, din care 21,5% sunt listate ca „necunoscute”, complet separat de 9,3% încadrate la „informaţii insuficiente”. Observaţiile au fost clasificate şi după calitatea observatorilor (de pildă aviatori, astronomi etc.). Cu cât această calitate era mai bună, cu atât era mai mare şi procentul de cazuri neidentificate. O analiză statistică de tip chi-pătrat a arătat că probabilitatea ca observaţiile „necunoscute” să fie de fapt „cunoscute” prost clasificate era mai mică de 1%.

Un alt studiu, de 247 de pagini, este cel care a urmat audierilor din 29 iulie 1968 în faţa comisiei pentru ştiinţă şi astronautică a Casei Reprezentanţilor SUA, conţinând depoziţiile a 12 oameni de ştiinţă, dintre care trei astronomi, între care J. Allen Hynek, şeful departamentului de astronomie de la Universitatea Northwestern din Evanston, Illinois, şi timp de 20 de ani consultant OZN al Air Force. Cea mai cuprinzătoare prezentare a fost cea a Dr. James E. McDonald, cercetător principal fizician la departamentul de ştiinţe ale atmosferei, de la Universitatea din Arizona. El a analizat 41 de cazuri separate, inclusiv observaţiile făcute de astronomi precum Dr. Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluton, sau cazuri cu mai mulţi martori şi cazuri radar-vizuale.

Şi „Raportul Ştiinţific privind OZN-urile” (Raportul Condon) elaborat la Universitatea Colorado analizase detaliat 117 cazuri, dintre care 30% nu au putut fi identificate. Totuşi cartea lui Plait vorbeşte doar despre un singur caz, fotografia făcută pe 11 mai 1950 de soţii Trent în McMinnville, Oregon, recunoscând că „Aceasta este unul dintre puţinele rapoartele OZN în care toţi factorii investigaţi: geometric, psihologic şi fizic par să fie în concordanţă cu afirmaţia că un obiect extraordinar de zbor, argintiu, metalizat, în formă de disc, având zeci de metri în diametru şi fiind evident artificial, a zburat în văzul a doi martori”.

În seara de 13 martie 1997, o formaţie neidentificată de dimensiuni impresionante a trecut plutind deasupra statelor Arizona şi Nevada din SUA, ca şi peste statul mexican Sonora. Pe o distanţă de 480 de kilometri, ea a fost descrisă, în diverse moduri, de mii de martori care au urmărit fenomenul timp de trei ore. Explicaţia lui Plait, că a fost vorba doar de o formaţie de avioane, este ridicolă, întrucât martorii vorbeau de un obiect imens, care zbura fără zgomot şi foarte încet, obturând cerul deasupra lui. Nu existau luminile roşu şi verde obligatorii la avioane. Un martor important a fost chiar guvernatorul de atunci al Arizonei, Fife Symington, fost ofiţer şi pilot în aviaţia militară.

Rusia deține SECRETUL privind civilizațiile EXTRATERESTRE? Carte secretă scrisă la Mocova | VIDEO

Au apărut si imagini cu OZN-uri care s-au prabusit in Rusia.

Autor: Angelo Tăutu | sâmbătă, 06 septembrie 2014 | 33 Comentarii | 30970 Vizualizari

Cel care a tradus această carte în limba engleză, carte considerată uimitoare, a „inițiat” această „poveste” în 2004.

Potrivit site-ului www.lovendal.ro, cartea poate fi găsită pe calameo.com, chiar sub acest titlu: “Cartea secretă rusă privind rasele extraterestre”.

Prin urmare, potrivit poveştii, cel care a tradus această carte în limba engleză s-a întâlnit în 2004 cu un ucrainean pe nume Petro. Cei doi au devenit prieteni, iar 4 ani mai târziu au făcut împreună o excursie, ajungând la casa din Portugalia a tatălui lui Pedro care a fost diplomat rus şi s-a retras în această ţară.

Cei doi au descoperit-o

Tatăl lui Pedro deţinea numai puţin de 58 de cutii cu documente secrete şi cărţi vechi încă din timpul URSS. Printre aceste materiale, Pedro şi prietenul său au descoperit o carte secretă, ce era folosită de agenţii de informaţii sovietici şi ruşi, cu privire la presupusele întâlniri cu extratereştrii semnalate pe Pământ de-a lungul timpului. Cartea a fost actualizată de mai multe ori, iar, în ultima perioadă, actualizările se primeau prin poştă sau prin email.

Se pare că producătorii de la Hollywood, cei de jocuri video precum şi ziarele şi revistele s-au inspirat din această carte sovietică despre extratereştri. Prima ediţie a cărţii a fost tipărită în 1946 sau 1947, urmând apoi alte ediţii ca cele din 1951, 1959, 1968, 1971, 1980 etc. Cea mai nouă ediţie este cea din 2011. În anii 80, o copie a acestei cărţi a fost găsită pe un câmp din estul Siberiei. Copia a ajuns în mâinile unui agent KGB ce avea prieteni în mass-media. După colapsul Uniunii Sovietice, unele informaţii şi imagini din această carte s-au “scurs” (probabil că au fost vândute), pentru a fi folosite mai târziu în seriale TV cu extratereştri sau în jocuri video.

Câteva dintre rasele menţionate în carte

Iată câteva dintre rasele extraterestre menţionate în carte: Kurs - Este considerată a fi o rasă misterioasă. Se spune că i-a fost interzisă vizitarea Pământului în jurul anului 1.000 î.Hr., dar ea totuşi a mai făcut acest lucru pe ascuns; KURS. Despre aceşti extratereştri se crede că ar fi înrudiţi cu Anunnaki. Vin de pe planeta Dillimuns, fiind rasa extraterestră din spatele poveştii lui Enlil şi Ninlil. Ei sunt implicaţi direct în dezvoltarea rasei umane în stadiile sale timpurii. Liderul lor se află printre cei mai recenţi vizitatori. Ei vor sta permanent pe Pământ şi vor avea un rol important în anii care o să vină; Mayarek- Reprezintă o rasă extrem de războinică şi de violentă. Sute de ani nu li s-a permis să-şi părăsească planeta; Ramay - Este o rasă extrem de paşnică, încercând să coexiste cu oamenii. Ei au creat cultura civilizaţiei mayaşe, învăţându-i pe mayaşi despre astronomie. După ce au plecat de pe Pământ, mayaşii au început să facă sacrificii în onoarea lor. Ultima oară au fost observaţi în Bora Bora în anul 2001; Moovianthan-Kazaphic - S-au întâlnit cu cel puţin doi preşedinţi americani, dar şi cu lideri sovietici. Ei au oferit americanilor şi ruşilor o parte din tehnologia lor avansată în schimbul răpirii unor oameni. Ei au avut un rol important în cultura tibetană şi încă deţin baze subterane sub munţii noştri. Ei au mai colonizat încă 40 de planete de pe alte sisteme solare; Rak - Au vizitat planeta noastră doar de câteva ori, ultima vizită înregistrându-se acum 1.300 de ani. Vizita lor a creat în rândul teologiei islamice credinţa în djinn sau “genii”. Conform unor învăţători musulmani, ei trăiesc într-o lume nevăzută, într-o altă dimensiune dincolo de a noastră. Ei nu au mai vizitat Pământul, întrucât sistemul lor imunitar nu s-a mai putut adapta florii şi faunei terestre.

„Este datoria voastră”

SCANDAL monstru în America: acordul SECRET prin care „ESCROACA Hillary” a ajuns să candideze la Preşedinţie

Autor: Radu Pădure | duminică, 05 noiembrie 2017 | 10 Comentarii | 9326 Vizualizari

Dezvăluiri senzaţionale arată manevrele oculte prin care Hillary Clinton a pus papucul pe Partidul Democrat, ajungând să controleze tot ce mişcă.

Într-o carte care urmează să apară săptămâna viitoare, Donna Brazile, ex-preşedinta interimară a Comitetului Democrat Naţional (DNC), relatează cum Partidul Democrat se afla sub papucul lui Hillary Clinton încă dinainte ca aceasta să obţină nominalizarea pentru Casa Albă.

Politico a publicat ample fragmente din cartea semnată de Brazile şi intitulată: *Hacks: The Inside Story of the Breaks-ins and Breakdowns that Put Donald Trump in the White House* (Hachette Books, ed.).

Totul începe în august 2015, când democraţii semnează un acord cu echipa de campanie a fostei secretare de stat. Târgul este aparent simplu: tabăra lui Clinton trebuie să pună umărul pentru a umple din nou vistieria partidului.

Livia Stanciu reuşeşte ceea ce nu a putut ditamai Comisia Parlamentară: O dă în gât pe Codruţa Kovesi! Prostie sau viclenie?

Binomul pregăteste OPERAŢIUNEA URAGANUL! Dragnea, Ponta şi membrii grei din PSD VOR FI SCOŞI DIN SCHEMĂ. Dezvăluiri explozive de ultimă oră

Dacă aceste aspect este deja cunoscut de marele public, cartea dezvăluie că acordul avea şi o parte secretă: în schimbul acestui ajutor financiar, Clinton primea mai multă putere în sânul partidului: printre noile atribuţii primite, de pildă, era şi dreptul de veto asupra postului de director de comunicaţii.

„În schimbul banilor vărsaţi în conturile partidului, Hillary controla finanţele şi strategia partidului, ca şi toţi banii aduşi. DNC era de asemenea obligat să consulte echipa de campanie (a lui Clinton – n.r.) în ceea ce priveşte restul personalului, bugetul, donaţiile, munca de analiză şi mail-urile", scrie autoarea.

Donna Brazile susţine că nu a aflat despre acest aranjament secret decât în iulie 2016, la câteva zile după ce a înlocuit-o pe şefa demisionară a DNC, Debbie Wasserman Schultz.

NE LUCREAZĂ RUŞII! România este vizată de O NOUĂ REVOLUŢIE. „Va fi vărsare de sânge!"

SISTEMUL ŞI-A ŞTERS URMELE după alegerile din 2009 PRINTR-UN ŞIR DE CRIME suspecte. Dezvăluiri-bombă! BREAKING NEWS!

Odată ajunsă în fruntea Comitetului Democrat Naţional, Brazile povesteşte că nu mai putea redacta nici măcar un comunicat fără aprobarea de la „Brooklyn", cartierul general de campanie al lui Clinton. Înţelegerea „nu era ilegală, dar cu singuranţă nu era etică", comentează fosta şefă ad-interim a DNC.

Aceste acuzaţii la adresa lui Hillary Clinton nu sunt noi. De-a lungul întregii campanii pentru alegerile primare din 2016, Bernie Sanders, contracandidatul cel mai puternic al lui Clinton, nu a încetat să reproşeze Partidului Democrat lipsa de neutralitate, contestând de exemplu calendarul dezbaterilor. În final, va fi zdrobit.